

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR İLİŞKİDE SIFIRA DÜRMÜK KOLAYDIR
SONSUZLUĞA ERİŞMEKSE DENKLEMİ ÇÖZECEK DANI BİR YÜREK İSTER.

$$\text{SEVGİ} - \text{SADAKAT} = 0$$

$$\text{AŞK} / \text{İHANET} = 0$$

$$\text{TUTKU} + (\text{GÜVEN} + \text{SADAKAT})^2 \times \text{SEVGİ} = \infty$$

Ben Sara. Altı yıllık bir ilişkinin ardından kalbime ördüğüm duvarla New York'ta yeni bir hayata başlamaya karar verdim. İnsanın kalbindeki kırık ne kadar derindeyse duvarları da o kadar kalın olur ya hani, ben de kocaman bir duvarla geldim bu şehre. Sonra bir yabancıyla tanıştım. Harika Yabancı. O da duvarını getirip tam benimkinin karşısına koydu ve o duvarlar birbirine çarpa çarpa kırıldı. Çırlıçılak kaldık. Aşk işte... Söylediğinin tersini yapan yaramaz bir çocuk gibi; gel dediğinde kaçan, git dediğinde karşına çıkan.

Ben Max. Gerçi onlar bana *playboy* diyorlar. Ancak çelişkiler kraliçesi yabancımla tanıştığım gün her şey değişti. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı bana. Aşk bu sanırım... hangimizin daha ürkek olduğunu bilemediğim bir kuş gibi avuçlarımda.

"Christina Lauren'in kitaplarının en sevdiğim yanı içinde mizah barındırması. Alev alev seksi sahneler ve en sempatik 'seni seviyorum'lar da cabası."
BooksSheReads.com

Harika - YABANCI
CHRISTINA LAUREN

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

CHRISTINA
LAUREN

Harika

YABANCI

Size PDF Kitabı Arşivi - <https://rantey.org>

RANTAY.ORG

Önçü

Eski hayatım sona ererken beni sessiz bir şekilde terk etmedi. Pimimi çekti.

Yine de doğruyu söylemek gerekirse pimi çeken aslında bendim. Sadece bir hafta içerisinde evimi kiraya verdim, arabamı sattım ve çapkın erkek arkadaşımı terk ettim. Dikkatli olacağıma dair aşırı korumacı aileme söz vermiştim ama en iyi arkadaşım, ona gelmek için yola çıktığımı ancak havaalanına vardığımda öğrenebildi.

İşte tam öyle kusursuz bir berraklık anında her şey anlaşılır gözükmeye başladı.

Yeni bir başlangıca hazırdım.

Terminalde etrafa bakınırken, “Chloe? Benim,” dedim sesim titreyerek. “New York’a geliyorum. Umarım bahsettiğin iş hâlâ benimdir.”

Çığlık atarak telefonu elinden düşürdü ve yanında bulunan birisine endişelenecek bir şey olmadığını söyledi.

“Sara geliyor,” diyerek açıklama yaptığını işittim telefonda ve bu yeni maceranın başlangıcında onlarla birlikte olmayı düşünmek bile kalbimi sıkıştırdı. “Fikrini değiştirmiş, Bennett!”

Bir kutlama sesi, el çırpması duydum ve Bennett, tam olarak çözemediğim bir şeyler söyledi.

“Ne diyor?” diye sordum.

“Andy de seninle birlikte geliyor mu diye sordu.”

“Hayır.” Boğazımdan yukarı tırmanan sıkıntılı duyguyla boğuşmak için durakladım. Altı sene boyunca Andy’yle birlikte olmuşum ve onunla işimin bitmesine her ne kadar memnun olsam da hayatımdaki bu duygusal dönüm noktası hâlâ gerçek değilmiş gibi görünüyordu. “Onu terk ettim.”

Kısa ve keskin nefesini duydum. “Her şey yolunda mı?”

“Oldukça.” Gerçekten de öyleydi. O ana kadar her şeyin gerçekten *ne kadar* yolunda olduğunu fark ettiğimi sanmıyordum.

“Bence hayatın boyunca verdiğin en iyi karar,” dedi Chloe ve durakladı, arkada konuşan Bennett’i dinliyordu. “Bennett, ülkeyi bir kuyruklu yıldız gibi kat edeceğini söylüyor.”

Gülmemek için kendimi tutarak dudajımı ısırđım. “Çok uzakta değilim aslında. Havaalanındayım.”

Chloe anlamsız bazı sesler çıkardı ve beni LaGuardia Havalimanı’ndan alacağını söyledi.

Gülümsedim, telefonu kapattım ve kuyruklu yıldızın fazlaca güdümlü ve kararlı olduğunu düşünerek görevliye biletimi uzattım. Aslında daha çok eski bir yıldız gibiydim, yakıtım tükenmişti, kendi yer çekimim beni içeri doğru çekiyor ve eziyordu. Fazla kursesiz hayatım, fazla tekdüze işim ve sevgisiz ilişkim için gereken enerjiyi tüketmiş, daha yirmi yedi yaşında tükenmişim. Bir yıldız gibi, Şikago’daki hayatım kendi ağırlığının gücüyle çökmüşü ve bu yüzden ben de buradan ayrılıyordum. Devasa yıldızlar geride kara delikler bırakırdı. Küçük yıldızlar, geride beyaz cüce yıldızlar bırakırdı. Bense geride yalnızca belli belirsiz bir gölge bırakıyordum. Bütün ışığım benimle birlikte geliyordu.

Bir kuyruklu yıldız olarak yeniden başlamaya hazırdım; yakıt ikmali yapmış, yeniden ateşlenmişim ve gökyüzünde alev alevdim.

Bir

“Gümüş rengi elbiseyi giymezen seni öldürürüm,” diye seslendi Julia mutfak alanından, bu şekilde isimlendirmeye başlamıştım. Tam teşekküllü bir mutfak olması için kesinlikle yeterince büyük değildi.

Şikago banliyösündeki yankı yapan, biçimsiz Victoria Dönemi'nden kalma evimden çıkıp neredeyse eski oturma odamın büyüklüğündeki sevimli East Village apartman dairesine gelmiştim. Eşyalarımı boşaltıp her şeyi yerine yerleştirdiğimde ve en yakın iki arkadaşım ziyaretime geldiğinde gözüme daha da küçük görünmüştü. Oturma odası, yemek odası ve mutfak, cumbalı kocaman bir pencereyle tamamlanmıştı fakat evi görkemli kılmaktan çok bir balık kavanozuna benzetmişti. Julia yalnızca hafta sonu, bu geceki kutlama için gelmişti fakat neden böyle küçük bir yer seçtiğimi en az on kez sormuştu.

Aslında burayı seçmemin nedeni, önceden bildiğim her şeyden farklı olmasıydı. Ve ayrıca önceden bir yer belirlemeden taşındığına New York'ta bulabileceğin evler aşağı yukarı bu tarz küçük dairelerdi.

Yatak odasında minyatür, pullu elbisenin eteğini çekiştirdim ve gözlerimi bu gece sunacağım, aşırı derecede kör edici parlak bacaklarıma diktim. İlk hissettiğim şeyin, Andy'nin bu elbiseyi fazla açık bulup bulmayacağına dair merakım olmasından hoş-

lanmadıysam da ikinci hissettiğim şey elbiseyi çok sevdiğimi fark etmemdi. Bir an önce bütün o eski Andy kalıplarını kafamdan silmek zorundaydım.

“Bunu giymemem için tek bir iyi neden söyle.”

“Aklıma gelmiyor.” Chloe, üzerinde derin mavi elbisesi sanki etrafında bir çeşit hale gibi uçuşarak yatak odasına girmişti. Her zamanki gibi inanılmaz görünüyordu. “İçip dans edeceğiz, öyleyse tenimizi göstermek bir zorunluluk.”

“Tenimin ne kadarını göstermek istediğimden emin değilim,” dedim. “Bundan sonra yalnız bir kadın olmanın gerektirdiği her şeyi yapacağım.”

“Aslında oradaki kadınların bazıları çıplak popolarını gösteriyor olacaklar, yani sırtımayacaksın, eğer endişelendiğin buysa tabii. Ayrıca,” dedi aşağıdaki caddeyi göstererek, “üzerini değiştirmek için artık çok geç. Limuzin kapıda.”

“Çıplak poposunu göstermesi gereken *sensin*. Son üç haftadır bir Fransız villasında çıplak güneşleniyor ve gününü içerek geçiriyordun,” dedim.

Chloe gizlice gülümsedi ve kolumdan çekti. “Haydi gidelim bayan muhteşem. Son birkaç haftamı Harika Piç’le geçirdim. Kızlarla bir gece gezmesine hazırım.”

Bekleyen arabanın içine doluştuk ve Julia şampanyayı patlattı. Üç genç kız arkadaş bir limuzinin içinde yeni bir hayatı kutlamak üzere sokakları hızla kat ederken, ağızımın içinde karıncalanan yalnızca tek bir köpüklü yudumla etrafımdaki dünya tamamen buharlaşmaya başlamıştı.

Bu gece yalnızca benim buraya gelişimi kutlamıyorduk: Chloe Mills evleniyordu, Julia ziyarete gelmişti ve yeni bekâr Sara’nın yaşaması gereken bir hayat vardı.

Gece kulübü karanlık ve sağır ediciydi; dans pistinde, koridorlarda, bara yaslanmış vaziyette kıvrılan bedenlerle doluydu. DJ küçük bir sahneden müzik yapıyordu ve ön tarafa yapıştırılmış afişlerden anlaşıldığı kadarıyla bu müzik DJ Chelsea'nin sunabileceği en yeni ve en ateşli olanıydı.

Julia ve Chloe havaya girmiş görünüyordu. Çocukluğumun ve yetişkin hayatımın büyük bir kısmını şu ana kadar sessiz, sıradan etkinliklerle geçirdiğimi hissettim; burada sanki durgun Şikago hikâyemden dışarı adım atmış ve onun yerine tipik New York öyküsünün içine girmiş gibiydim.

Mükemmeldi.

Kalabalığı yarararak bara yöneldim – yanaklarım kızarmıştı, saçlarım nemliydi ve bacaklarım sanki yıllardır bu derece düzgün kullanılmamış gibiydiler.

“Affedersiniz!” diye bağırdım barmenin dikkatini çekmeye çalışarak. Ne olduklarına dair hiçbir fikrim olmasa da kaygan memeler, beton karıştırıcı ve mor düdüğü siparişini çoktan vermiştim. Kulübün azami yoğunlukta olduğu ve müzik sesinin kemiklerimi titretecek kadar yüksek olduğu bu noktada, kafasını kaldırıp yüzüme bakmadı bile. Çarpılmıştı ve yaptığı az sayıda can sıkıcı fondip de kuşkusuz rahatsız ediciydi. Fakat dans pistinde yeri delmek üzere olan, sarhoş ve yeni nişanlanmış bir arkadaşım vardı ve kız arkadaşlarımdan biri, tek yudumluk içkilerden biraz daha istiyordu.

“Hey!” diyerek seslendim ve bar masasına elimi vurdum.

“Seni görmezden gelmek için elinden geleni yaptığına eminim, sence de öyle değil mi?”

Kalabalık barın içinde yanıma yaklaşarak bana yapışmış olan adama bakmak için kafamı kaldırdım – ve biraz daha kaldırdım.

Neredeyse bir kızılağaç büyüklüğündeydi ve sözlerini pekiştirmek için barmeni işaret etti. “Bir barmene asla bağırmamalısın, tatlım. Özellikle de sipariş vermek üzere olduğun içkiler için. Pete kız içkisi hazırlamaktan nefret eder.”

Tabii ki. Erkekler için sonsuza dek lanet okuduktan yalnızca birkaç gün sonra muhteşem bir adamla tanışmak ancak benim şansım olabilirdi. İngiliz aksanı da cabası. Evren, gülünç bir kahpedir.

“Sipariş vereceğim şeyi nereden biliyorsun?” Yüzümdeki gülümseme büyüdü, neyse ki o da gülümsüyordu fakat ben biraz daha sarhoştum. İçtiğim içkilerden dolayı memnundum çünkü ayık Sara ona karşı yalnızca tek heceli kelimeler ve yersiz kafa hareketleri kullanıp şansını yitirirdi. “Belki de bir bardak Guinness alacaktım. Asla bilemezsin.”

“Sanmıyorum. Seni bütün gece minik mor içkiler sipariş verirken gördüm.”

Bütün gece beni mi izlemişti? Bunun harika mı yoksa biraz ürkütücü mü olduğuna karar veremedim.

Ayağımı sürüyerek yana kaydım ve benim hareketlerimi takip etti. Çıkık çenesi ve elmacık kemiklerinin altındaki çukurlarıyla köşeli hatları vardı, gözleri arkadan aydınlatılmış gibiydi, kalın ve koyu renk kaşları ve sol yanağında, gülümsediğinde dudaklarına kadar yayılan derin bir gamzesi vardı. Adam bir seksenin üzerinde olmalıydı ve ellerimle o cüseyi keşfetmek aylar sürebilirdi.

Merhaba, Büyük Elma.

Barmen geri geldi, sonra yanımda duran adama beklenti içerisinde baktı. Harika yabancımla sesini neredeyse hiç yükseltmedi fakat sesi o kadar derinden geldi ki kendini duyurmak için zorlanmadı: “Üç parmak Macallan’s, Pete ve bu bayan ne istiyorsa. Büyülü bir karanlık bekliyor, duydun değil mi? Modern çağın özgürlüklerindeki hare-

ketsiz sıcaklığa temas eden bir gülümsemeyle bana doğru döndü.
“Kaç parmak istersin?”

Kelimeleri kafamın içinde patladı ve damarlarım adrenaline doldu. “Ne dedin sen?”

Masumiyet. Yüzündeki ifadeyle yumuşatmaya çalışarak devam etti. Her nasılsa işe yaramıştı fakat gözlerinin kısıtlı şeklinden, bedeninde masum tek bir hücre bile olmadığını anlayabiliyordum.

“Gerçekten bana üç parmak mı teklif ettin?” diye sordum.

Hayatımda gördüğüm en büyük eli ikimizin arasındaki bar masasının üzerinde yayarak güldü. Parmakları bir basketbol topunu kavrayıp onu küçücük gösterebilecek cinstendi. “Tatlım, ikiyle başlasan daha iyi olur.”

Ona daha dikkatli baktım. Gözleri dostane bakıyordu, çok yakında değillerdi fakat barın bu kısmına özellikle benimle konuşmak için geldiğini görebileceğim kadar yakındı. “İyi dokunduruyorsun.”

Barmen ellerini sıkıp bar masasına vurdu ve siparişimi sordu. Boğazımı temizleyerek kendimi hazırladım. “Üç *blow job*.” Rahatsız olmuş üfleşişine aldırmadım ve yabancıma geri döndüm.

“New Yorkluya benzemiyorsun,” dedi dudaklarındaki gülümsemesi hafifçe kaybolursa da gözleriyle sürekli gülümsemeye devam ederek.

“Sen de benzemiyorsun.”

“Yakalandım. Leeds’te doğdum, Londra’da çalıştım ve altı sene önce buraya yerleştim.”

“Beş gün,” diyerek itiraf ettim kendimi işaret ederek. “Şikago’dan. Önceden birlikte çalıştığım şirket burada bir ofis açtı ve beni finans işlerinin başına getirdi.”

Dur bakalım Sara. Çok fazla bilgi veriyorsun. Sapıkları peşine takacaksın.

Başka bir adama bakmamın bile üzerinden çok zaman geçmişti. Görünen o ki Andy bu tip durumların ustasıydı fakat ne yazık ki benim artık flört edileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Julia ve Chloe'yi dans ederlerken göreceğimi umarak arkama baktım fakat onları iç içe geçmiş bedenlerle dolu dans pistinde göremedim. Bu işlerde o kadar paslanmıştım ki neredeyse yeniden bakire olmuştum.

“Finans mı? Ben de sayıların adamıyım,” dedi ve gülümsememi bir kademe yukarı taşıyarak yeniden ona dönmemi bekledi. “Kadınların bu işi yaptığını görmek çok hoş. Birbirlerinin defalarca aynı şeyleri tekrarladığını duymak için bir araya gelen, pantolon giymiş çok fazla suratsız adam var.”

“Ben de bazen suratsız oluyorum. Ayrıca bazen pantolon da giyiyorum,” dedim gülümseyerek.

“Aynı zamanda iç çamaşırı da giydiğine bahse girerim.”

Gözlerimi kıstım. “Britanya’da bunun başka bir anlamı var, değil mi? Yine mi dokunduruyorsun?”

Gülüşünün sıcaklığı tenimin üzerine yayıldı. “Siz Amerikalıların çok yavan bir şekilde ‘iç çamaşırı’ dediğiniz şey işte.” Bunu derken çıkarttığı ses, seks sırasında çıkartabileceği bir sese benzedi ve içimde bir şeyler eridi. Ben ona hayretler içinde bakarken yabancıım kafasını aşağı yukarı oynatarak beni süzüyordu. “Oldukça tatlısın. Bu tarz yerlere sık geliyor gibi değilsin.”

Haklıydı fakat bu kadar belli oluyor muydu? “Bunu bir iltifat olarak mı kabul etmem gerektiğinden emin değilim.”

“İltifat olarak kabul et. Bu mekândaki en taze şey sensin.” Boğazını temizledi ve tek yudumluk içkilerimle geri gelen Pete’e doğru baktı. “Neden bu iğrenç içkileri dans pistine taşıyorsun?”

“Arkadaşım yeni nişanlandı. Kızlar gecesi yapıyoruz.”

“O zaman buradan benimle birlikte ayrılmaya ihtimalin yok.”
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trancey.org>

Gözlerimi kırpıttım ve sonra bir daha kırpıttım, zor. Bu samimi teklif karşısında resmen çaresizdim. Oldukça çaresizdim. “Ben... ne? Hayır.”

“Çok yazık.”

“Ciddi misin? Benimle henüz tanıştın.”

“Ve seni yalayıp yutmak için içimde çok güçlü bir dürtü oluşmasına yetti.” Sözleri ağzından yavaşça dökülmüştü, neredeyse bir fısıltı gibiydi fakat kafamın içinde bir zil gibi çınlıyorlardı. Bu tarz ilişkilere yabancı olmadığı belliydi –bağlayıcı olmayan bir seks ilişkisi teklifi– ve her ne kadar *benim* için yeni olsa da bana o şekilde baktığı sürece onu nereye giderse takip edeceğimi biliyordum.

İçtiğim içkiler tesirlerini bir anda göstermiş gibiydiler ve onun önünde biraz sallanıyordum. Eliyle dirseğimden tutarak beni sabitledi, sırtıyordu.

“Sakin ol tatlım.”

Kendime geldim, kafamı zar zor hissediyordum. “Pekâlâ, bana o şekilde gülümseğinde üzerine atlamak istiyorum. Ve Tanrı biliyor, bir erkek tarafından çok uzun süredir doğru düzgün hırpalanmadım.” Onu baştan aşağı süzdüm, görünen o ki artık nezaket oyunları sona ermişti. “Ve içimden bir ses bu işi fazlasıyla görebileceğini söylüyor – yani, lanet olsun, şu haline bir baksana.”

Ve yaptım. Yeniden. Sakin bir şekilde nefes aldım ve onun şaşkın gülümsemesiyle karşılaştım. “Fakat daha önce bardaki bir yabancıyla rastgele hiç takılmadım. Gerçekleşecek olan muhteşem evliliklerini kutlamak için buraya arkadaşlarımla geldim ve bu yüzden,” içkilerimi bir araya topladım, “bunları içeceğiz.”

Başını hafifçe bir kez salladı, gülümsemesi biraz daha belirginleşti, sanki bir meydan okumayı kabul etmiş gibiydi. “Tamam.”

“O zaman, sonra görüşürüz.”

“Umalım öyle olsun.”

“Üç parmağının tadını çıkar yabancı.”

Güldü. “Sen de *blow job*’ların tadını çıkar.”

Chloe ve Julia’yı masada bitkin ve terlemiş bir halde önlerindeki içkileri midelerine yuvarlarken buldum. Julia içkilerden birini Chloe’nin önüne koydu ve kendisinininkini havaya kaldırdı.

“Bütün *blow job*’ların bu kadar kolay geçsin.” Küçük bardağının etrafını ağzıyla sardı, iki elini de havaya kaldırdı ve bir hamleyle başını arkaya atarak tüm içkiyi tek seferde içiverdi.

“Vay canına,” diye mırıldandım. Ben dehşet içerisinde ona bakarken Chloe yanımda kahkahayı bastı. “Benim de bu şekilde mi yapmam gerekiyor?” Sesimi alçaltarak etrafıma bakındım. “Gerçek bir oral seks gibi?”

“Hâlâ öğürme refleksine sahip olmam bir mucize.” Julia ağzını ve çenesini koluyla özensizce sildi ve “Üniversitede pek çok bira içme yarışması yaptım. Haydi devam edelim,” dedi. Dirseğiyle Chloe’yi dürttü. “Fondip.”

Chloe masaya doğru eğildi ve ellerini kullanmadan bardağı aldı, Julia’nın yapmış olduğu gibi ve sonra sıra bana geldi. İkisi de dönüp bana baktılar.

“Seksi bir adamla tanıştım,” dedim hiç düşünmeden. “Gerçekten seksi. Ve neredeyse beş metre boyunda.”

Julia ağzı açık vaziyette bana baktı. “O zaman neden burada dikilip bizimle *sahte* oral seksler yapıyorsun?”

Kafamı iki yana sallayarak güldüm. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. O adamla çıkıp gidebilirdim ve bir başkasının oldukça cüretkâr hayatında, oral seks sınırları içinde olabiliirdim. “Bu bir kızlar gecesi. Yalnızca iki gün için buradasınız. Böylesi daha iyi.”

“Neler saçmalıyorsun. Git birilerini bul.”

Chloe yardımına yetişti: “Seksi bulduğun biriyle tanışmana sevindim. Yüzünde erkeklerle ilgili böylesine bir gülümseme olmayalı uzun zaman olmuştu.” Yeniden düşününce kendi gülümsemesi kayboldu. “Düşündüm de daha önce hiçbir erkeğin seni gülümsettiğini görmemiştim.”

Bu gerçek böyle açık bir şekilde ortaya serilirken bardağımlı aldım ve Julia’nın içiş şeklime dair itirazlarına aldırmadan içkiyi devirdim. Tatlı ve lezzetliydi, ayrıca tam da Şikago’daki pisliği ve bardaki harika yabancıyı kafamdan atmak için ihtiyacım olan şeydi. Arkadaşlarımı dans pistine sürükledim.

Saniyeler içerisinde kendimi kemiksiz, şuursuz ve zincirlerimden kurtulmuş hissettim. Chloe ve Julia etrafımda zıplıyor, bağırarak şarkılara eşlik ediyor ve etrafımızı saran terli bedenlerin arasında kendilerini kaybediyorlardı. Bir süre daha genç kalmak istedim. Günlük işleri bir kenara koyarsak Şikago’daki yoğun yaşantımda doğru düzgün eğlenmediğimi görebiliyordum. Şimdi burada, DJ’in peş peşe çaldığı şarkılarla yirmili yaşlarımla başını nasıl geçirmiş olabileceğimi gördüm: ışıkların altında, bir parça elbisenin içinde dans ederek, beni yalayıp yutmak isteyen erkeklerle tanışarak ve kız arkadaşlarımla çilgınlıklarını, saçmalıklarını ve gençleşmelerini izleyerek.

Yirmi iki yaşındayken erkek arkadaşım ile aynı eve çıkmak zorunda değildim.

Toplumsal hayatın işlevsel ve sahte değerlerinin dışında bir hayat yaşayabiliyordum.

Gösterişli ve şık bir biçimde giyinip kurtlarını döken *bu* kız olabiliyordum.

Neyse ki bunun için çok geç değildi. Chloe’nin mutlu gülümseyişini yakaladım ve aynı şekilde ona karşılık verdim.

“Burada olduğun için çok memnunum!” diye bağırdı müzik seslerinin içinden.

Ben de sarhoş halimle bağırarak, arkadaşlığa dair benzer sözler söyleyerek karşılık vermeye başladım fakat Chloe’nin tam arkasında, dans pistinin dışındaki karanlığın içinde yabancıım duruyordu. Gözlerimiz buluştu ve ikimiz de bakışlarımızı kaçırmadık. Bir arkadaşıyla birlikte üç parmak viskisini yudumluyordu fakat bakışlarının yakalanmasına hiç şaşırılmamış oluşundan her hareketimi izlediğini söyleyebilirdim.

Bu farkındalığın etkisi alkolden daha güçlüydü. Tenimin her köşesini yakarak göğsümde ve aşağılarda birer delik açtı: sıcaklık kaburgalarımın geçip midemin derinliklerine kadar işledi. Kadehini kaldırdı, bir yudum aldı ve gülümsedi. Gözlerimin kapanmakta olduğunu hissettim.

Onun için dans etmek istedim.

Kendimi hiç bu kadar seksi, istediğim şeye bu kadar hâkim hissetmemiştim. Yüksek lisans diplomasının üstesinden gelmiş, ücreti dolgun bir iş bulmuş ve hatta evimi yeniden dekore etmiştim. Fakat asla kendimi şu anda olduğu gibi, karanlığın içinde beni izleyen harika bir yabancıнын karşısında dans eden yetişkin bir kadın olarak hissetmemiştim.

Şu an –tam olarak şu an– her şeye yeniden başlamak istediğim gibiydi.

Yalanıp yutulmak ne demekti? Kulağa geldiği kadar açık ve net bir şey mi söylemişti – kafası bacaklarımın arasında, kollarıyla kalçalarımı sarmış ve beni iki yana ayırmış olmak mı? Yoksa üzerimde olmayı, içimde olmayı, dudaklarımı, boynumu ve göğüslerimi emmeyi mi kastetmişti?

Kollarım yukarı doğru uzanırken yüzümü bir gülümseme kapladı. Elbisemin yukarı doğru çıktığını hissedebiliyordum ve

bu durumu umursamıyordum. Fark etmiş miydi? Öyle olmasını umdum.

Çekip gideceğini düşünürsem bütün büyü bozulacaktı ve bu yüzden onun olduğu tarafa doğru bir daha bakmadım. Barda flört etme kurallarına pek aşına değildim; bütün ilgisi belki yalnızca beş saniye, belki de bütün gece sürmüştü. Bunun önemi yoktu. Yerdeki yanıp sönen ışıkların ortasında olduğum sürece, onu orada karanlık bir köşedeymiş gibi düşünebilirdim. Andy'den asla fazla ilgi beklememeye alışmıştım fakat bu yabancıнын, bakışlarıyla tenimi kalbime kadar yakıp delmesini istiyordum.

Kendimi müziğe kaptırdım ve dirseğimin üzerindeki elini, koyu renk gözlerini ve *yalayıp yutmak* kelimelerini yeniden düşündüm.

Yalayıp yutmak.

Şarkılar birbirini kovaladı ve ben daha nefes almaya fırsat bulamadan Chloe kollarıyla beni sardı. Kulağıma gülüyor, benimle birlikte aşağı ve yukarı zıplıyordu.

"Bir seyirci kitlesi çekmeyi başarmışsın!" diye öyle yüksek bir sesle müziğin üzerinden bağırdı ki irkilerek geri çekildim.

Yan tarafı işaret ettiğinde, dar, koyu renk giysiler içinde bir grup erkek tarafından etrafımızın sarıldığını ve imalı bir biçimde havayı dövdüklerini fark ettim. Chloe'ye yeniden dönüp baktığımda gözlerindeki parlaklığı ve o tanıdık ifadeyi gördüm. Kendinden ödün vermeyen bu kadın şu anda dünyanın en büyük medya şirketlerinden birinde en tepeye kadar yükselmişti ve bu gecenin benim için ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu. Birdenbire tepemizdeki havalandırmadan bedenime serin bir hava çarptı ve kendime geldim. Resmen New York'ta olduğum ve her şeye baştan başladığımı için hâlâ sersem gibiydim. Gerçekten keyif alıyordum.

Fakat Chloe'nin arkasındaki gölgeler karanlık ve boştu; beni izleyen bir yabancı yoktu.

Midem biraz fenalaştı. “Tuvalete gitmem lazım,” dedim.

Erkek çemberinin arasından kıvrılarak dans pistinden çıktım ve ikinci katı gösteren okları takip ederek bütün kulübü tepeden gören bir balkona ulaştım. Dar bir koridorda ilerledim ve banyoya girdim. O kadar aydınlıktı ki gözlerimi delip başımın arkasına doğru varan bir ağrı saplandı kafama. İçerisi ürkütücü derecede boştu ve aşağı kattaki müzik sesi sanki suyun altından geliyor gibiydi.

Banyodan çıkmadan saçlarımı düzelttim, buruşmayan bir elbise giymiş olduğum için kendimi tebrik ettim ve rujumu tazeledim.

Kapıdan çıktım ve erkeklerden oluşan bir duvara doğru ilerledim.

Barda yakınlaşmıştık fakat bu derece değil. Yüzüm boynuna bu kadar yakın olup da beni saran kokusunu hissetmemiştim. Dans pistindeki parfümle yıkanmış erkekler gibi kokmuyordu. Yalnızca temiz kokuyordu. Çamaşırları yıkanmış ve dudağına viski değmiş bir erkek gibi.

“Merhaba tatlım.”

“Selam yabancı.”

“Dans edişini izliyordum, seni minik, çılgın şey.”

“Evet, gördüm.” Nefesimi güçlkle kontrol edebiliyordum. Bacaklarım sanki yığılmak ile pistin üzerindeki ritmik zıplamalara geri dönmek arasında karar verememiş gibi titriyordu. Gülümsememi bastırmaya çalışarak alt dudağımı ısırdım. “Ne kadar garipsin. Neden gelip benimle dans etmedin?”

“Çünkü sanırım izlenilmeyi daha çok tercih ediyorsun.”

Şaşkınlık içerisinde ona bakarak yutkundum, gözlerimi kaçıramıyordum. Gözlerinin rengini kestiremiyordum. Bardayken kahverengi olduğunu düşünmüştüm. Fakat kulübün bu kısmında, çakan ışıkların altında parıldayan daha açık bir renk vardı. Yeşilimsi, sarı, etkisi altına alan bir renk. Beni izlediğini biliyordum –bu

hoşuma da gitmişti – fakat aynı zamanda dans ederken tamamen onun beni yalayıp yutuşunu hayal etmiştim.

“Sertleştiğimi hayal ettin mi?”

Gözümü yumdum. Açık sözlülüğüne güçlkle ayak uydurabiliyordum. Böyle adamlardan kalmış mıydı, doğrudan ne düşündüğünü –ve düşündüğümü– ürkütücü, kaba ya da ısrarcı olmadan söyleyebilen? Bunu nasıl beceriyordu?

“Vay canına,” dedim soluğum kesilerek. “Sen?..”

Uzandı, elimi tuttu ve erekte olduğu yere sıkıca bastırdı, çoktan avucumun içinde kıvrılmıştı. Hiç düşünmeden parmaklarımla kavradım. “Bu benim dans edişimi izlerken mi oldu?”

“Performansın her zaman bu kadar iyi midir?”

Bu kadar afallamış olmasaydım kakhaha atardım. “Asla.”

Beni inceledi, gözleri hâlâ gülümsüyordu fakat dudakları daha düşünceli bir şeye sabitlenmişti. “Benimle eve gel.”

Bu defa güldüm. “Hayır.”

“Arabama gel.”

“Hayır. Bu kulüpten seninle birlikte çıkmam mümkün değil.”

Eğilip omzuma küçük, özenli bir öpücük kondurduktan sonra, “Ama sana dokunmak istiyorum,” dedi.

Bunu ben de istemiyormuşum gibi davranamazdım. Oldukça yüksek sesli müziğe düzensiz yanıp sönen ışıklar eşlik ediyordu ve içerisi karanlıktı. Nabzım sanki ele geçirilmişti. Çılgın bir gecenin ne zararı olabilirdi? Ne de olsa Andy buna benzer pek çok gece yaşıyordu.

Tuvaletlerin önünden geçerek onu dar koridorun sonundaki, DJ kabinini tepeden gören terk edilmiş balkona götürdüm. Çıkmaz bir köşeye gelmiştik, gözlerden uzak fakat hiçbir şekilde gizlenmiş değildi. Kulübün arka kısmını oluşturan duvarın dışında, etrafımızdaki bütün alan açıktaydı ve altımızdaki dans pistine düşmek-

ten bizi alıkoyan yalnızca bel yüksekliğinde camdan bir duvardı, “Tamam. Bana burada dokun.”

Tek kaşını kaldırdı, uzun parmağını bir omzumdan diğerine, köprücük kemiğimin üzerinde dolaştırdı. “Bana tam olarak ne sunuyorsun?”

Etrafındaki her şeyden oldukça keyif alan, garip bir şekilde arkadan aydınlatılmış gibi duran gözleriyle buluştum. Normal görünüyordu, kulübün içinde peşimden gelen ve açık sözlülükle bana dokunmak istediğini söyleyen biri için akli gayet yerindeydi. Andy’yi ve –durumu kurtarmak dışında– ne kadar nadiren ona dokunmamı, onunla sohbet etmemi istediğini düşündüm. Ona da böyle mi olmuştu? Bir kadın onu kenara çekmiş, kendini ona sunmuş ve o da eve, yanıma gelmeden önce ondan alabileceğini almış mıydı? Bu esnada hayatım o kadar ufalmıştı ki o uzun geceleri tek başıma nasıl geçirdiğimi güçlkle hatırlayabiliyordum.

Her şeyi bir arada istemek açgözlülük mü olurdu? Uğruna ölünecek bir kariyer ve bir orada bir burada çılgın anlar yaşamak?

“Bir psikopat değilsin, değil mi?”

Bir yandan gülerек yanağımı öpmek için eğildi. “Sana dokunmak için çıldırıyorum fakat hayır, değilim.”

“Ben henüz...” diyerek konuşmaya başladım ve sonra kafamı eğdim. Elimi düzleştirip göğsüne bastırdım. Gri renk kazağı inanılmaz yumuşaklıkta ve kaşmir, diye düşündüm. Kot pantolonu koyu renkti ve üzerine kusursuzca oturuyordu. Siyah ayakkabıları yepyenydi. Her şeyi çok özenliydi. “Buraya henüz taşındım.” Üzerine koyduğum elimin ne kadar titrediğine dair yeterli bir açıklama gibi gözüküyordu.

“Ve böylesine bir an pek de güvende hissettirmiyor, değil mi?”

Kafamı iki yana salladım. “Hiç de değil.” Fakat sonra yukan doğru uzanarak elimle boynunun arkasını kavradım ve onu ken-

dime çektim. İstekli bir şekilde eğildi ve dudaklarımız buhuşmadan önce gülümsedi. Öpüşmemiz hem iyi anlamda yumuşak hem de iyi anlamda sertti ve viski dudaklarını ısıtıyordu. Dudaklarımı aralayıp ona izin verdiğimde biraz inledi ve bu titreşim beni tutuşturdu. Çıkardığı her sesi duymak istiyordum.

“Şeker gibi tadın var. İsmin nedir?” diye sordu.

Bununla beraber ilk gerçek panik duygusunu hissettim. “İsimler yok.”

Bana bakmak için geri çekildi, kaşlarını yukarı kaldırmıştı. “Sana nasıl hitap edeceğim?”

“Sürekli ettiğin gibi.”

“Tatlım?”

Başımı salladım.

“Peki, gelmek üzereyken sen bana nasıl sesleneceksin?” Küçük bir öpücük daha verdi.

Bu düşünceyle beraber kalbim içeride hızla atmaya başladı. “Sana ne diye seslendiğimin bence önemi yok, ya sence?”

Omuz silkerek beni onayladı. “Önemli olduğunu sanmıyorum.”

Elini tuttum ve kalçama göturdüm. “Bütün bir sene boyunca yalnızca kendi kendime orgazm oldum.” Parmaklarını elbisemin ucuna götürerek fısıldadım. “Bunu değiştirebilir misin?”

Beni yeniden öpmek için eğildiğinde dudaklarımın üzerinde gülümsediğini hissedebiliyordum. “Ciddi misin sen?”

Karanlık bir köşede kendimi bu adama verme düşüncesi, fikrimi değiştirecek kadar olmasa da beni biraz korkutmuştu. “Ciddiyim.”

“Sorunlu musun?”

“Yemin ederim, değilim.”

Gözlerime bakabilecek kadar geri çekildi. İleri geri beni süzdükten sonra o keyifli gülümsemesi yüzüne yerleşti. “İşin aslı, senin daha nasıl boşalacağından haberin yok...”

Beni döndürdü, ön tarafımı camdan duvara bastırdı, böylece aşağıda çalkalanan insan kitlesini balkondan görebiliyordum. Tam önümde bütün kulübe yayılmış olan demir kirişlerin üzerinde çakan ışıklar, aşağıdaki zemini aydınlatırken bizim yukarıdaki köşemizi neredeyse karanlıkta bırakıyordu. Vantilatörlerden dans pistine fışkırmaya başlayan buhar, partidekilerin bedenlerini omuzlarına kadar örtüyor, her hareketleriyle yüzeyde dalgalar oluşuyordu.

Yabancımanın parmak uçları elbisemin arka ucuna dokundu ve sonra elbisemi kaldırdı, iç çamaşırımın arkasından içeri elini kaydırarak onu en çok istediğim yere, bacaklarımın arasına indirdi. Kendimi arkaya doğru onun ellerine bırakırken bu savunmasız halim beni hiç rahatsız etmiyordu, çoktan kendimi kaptırmıştım.

“Sırılsıklam oldun tatlım. Hoşuna giden nedir? Burada yapıyor olmamız düşüncesi mi? Yoksa beni becermeyi hayal edip dans ederken seni izlemiş olmam mı?”

Hiçbir şey demedim, bu sorunun cevabını vermekten çok korkuyordum fakat uzun parmağını içime kaydıracağı anda nefesim kesildi. Şikago’daki sıkıcı Sara’yı hatırladığımda ne yapmam gerektiğine dair düşünceler kıyıda köşede bulanıklaşmaya başladı. Öngörülebilir olan Sara, her zaman başkalarının ondan beklediğini yapmıştı. Umursamaz, çılgın ve genç olmak istiyordum. Hayatımda ilk defa kendim için yaşamak istiyordum.

“Sen minik, küçük bir şeysin fakat böyle vıcık vıcık olursan şu üç parmağı da kolayca içine alabileceğinden eminim.” Kalın parmak uçları klitorisimin üzerinde yavaş ve baştan çıkarıcı daireseller çizerek gülerken beni öptü ve dudaklarını enseme bastırdı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Lütfen,” diyerek fısıldadım. Beni duyabildiğinden emin değildim. Yüzünü saçlarıma bastırmıştı ve aletini kalçamın kenarında hissedebiliyordum fakat bunun dışında içime girip çıkan uzun parmağından başka hiçbir şeyin farkında değildim.

“Tenin inanılmaz. Özellikle burası.” Omzumu öptü. “Ensenin kusursuz olduğunu biliyor muydun?”

Ona doğru döndüm ve gülümsedim. Gözleri kocaman açılmış ve belirgindi. Göz göze geldiğimizde o da gülümsedi. Daha önce bana bu şekilde dokunan birinin gözlerine hiç bu kadar yakından bakmamıştım ve bu adama, bu geceye ve bu şehre dair bir şeyler bana bunun şimdiye kadar verdiğim en iyi karar olduğundan anında emin olmamı sağladı.

Sevgili New York, Muhteşemsin. Sevgiler, Sara.

Not: Bana bunları söyleten kesinlikle alkol değil.

“Enseme bakmak için pek fazla şansım olmadı.”

“Çok yazık, gerçekten.” Elini geri çekti ve sıcak parmaklarının çıktığı yerde hafif bir üşüme hissettim. Elini cebine daldırdı ve minik bir paket çıkardı.

Bir prezervatif. Cebinde prezervatif taşıyordu. Herhangi bir kulübe giderken yanımda hiç prezervatif götürmemiştim.

Beni kendine doğru çevirdi ve benimle birlikte hareket ederek beni yeniden duvara yasladı ve öpmek için eğildi, ilk önce yumuşak ve sonra sert, daha aç. Nefesimin kesileceğini düşündüğüm sırada geri çekilerek çenemi, kulağımı ve nabzımın çılgınca attığı boynumu emdi. Elbisemin eteği tekrar bacaklarıma kadar düşmüştü fakat kenarlarında dolaşan parmakları onu yavaşça kaldırıyordu.

“Her an biri gelebilir,” diyerek bana hatırlattı fakat yine de bir kez daha geri çekilerek iç çamaşırımı içinden çıkabileceğim kadar indirdi.

Umurumda değildi. Birazcık bile. Hatta belki de bir yanım birinin çıka gelmesini, bu kusursuz adamın bana bu şekilde dokunduğunu görmesini istiyordu. Ellerinin şu anda oldukları yerden, eteğimin kalçalarımın üzerinde oluşundan, mideme doğru nasıl da sertçe ve ısrarla bastırıldığından başka bir şey düşünemiyordum.

“Umurumda değil.”

“Sarhoşsun. Bunun için fazla mı sarhoşsun? Eğer seni becerirsem bunu hatırlamanı isterim.”

“O zaman akılda kalıcı bir şeyler yap.”

Bacağımı kaldırdı, tam üstümüzde hava üfleyen klimaya karşı beni iki yana ayırdı ve dizimi kalçasına dolayarak on santimlik topuklarıma teşekkür etmeme neden oldu. Aramızdan uzanarak pantolonunun düğmelerini çözdüm, baksırını onu serbest bırakacak kadar aşağı indirdim ve elimle erkekliğini kavrayarak onu ıslaklığıma sürtmeye başladım.

“Lanet olsun, tatlım. Hadi şunu yapalım.”

Pantolonu çözüktü fakat kalçasında duruyordu. Arkadan bakılınca dans ediyor gibi, belki öpüşüyor gibi bile görünüyor olabilir-dik. Fakat avucumun içinde seğirmesi ve durumun gerçekliği beni çıldırtıyordu. Bana sahip olacaktı, tam burada, aşağıdaki kalabalığa karşı. O kalabalıkta beni İyi Sara, Sorumluluk Sahibi Sara, Andy'nin Sara'sı olarak bilenler vardı.

Yeni yuva, yeni iş, yeni hayat. Yeni Sara.

Yabancım elimin içinde ağır ve upuzundu. Onu istiyordum fakat aynı zamanda beni delip geçmesinden biraz korkuyordum. Bu denli sert bir adamı daha önce kavradığımdan emin değildim.

“Kocaman,” diye itiraf ettim.

Gülümsedi, bir kurt beni gerçekten yalayıp yutmak üzereydi ve prezervatifin paketini dişleriyle cabucak yırttı. “Bu bir adama

söyleyebileceğin en iyi şey. İçine sığabileceğimden emin olmadığını da söyleyebilirdin.”

Ucunu önüme sürttüm ve bu beni titretti. O kadar sıcaktı ki; yumuşak derisi ve altındaki sertlik.

“Lanet olsun. Eğer şuna bir son vermezsen avucunun içine boşalacağım.” Prezervatifi takmak için aceleyle benden kurtulmaya çalışırken elleri biraz titredi.

“Bunu çok sık yapıyor musun?” diye sordum.

Tam orada, üzerime atılmaya hazır, yüzüme gülümsüyordu. “Ne yapıyor muyum? Bana ismini söylemeyen ve onu bir yatak ya da bir limuzinin içi gibi düzgün bir yerde değil de, halka açık bir koridorda becermemi tercih eden güzel bir kadınla seks mi?” İçeri itirmeye başladı, acı verecek kadar yavaş bir şekilde. Işık gözlerinde parladı ve -lanet olsun- yabancılarla yapılan seksin bu kadar samimi olabileceğini düşünmemiştim. Yüzümde oluşan her tepkiyi izliyordu. “Hayır, tatlım. Bunu daha önce hiç yapmadığımı itiraf etmeliyim.”

Sesi gergindi ve tamamen içimde olduğu için kelimeler ağzından dökülüyordu. Burada, bu kaotik kulüp ortamında, canlı ve nefes alan ışıkların altında ve etrafımızda yankılanan müzikle beraber yalnızca dört beş metre uzağımızdan geçen insanlar olan bitenden habersizdi. Bununla beraber bütün dünyam beni doldurduğu yere, her darbesinde sıkıca süründüğü klitorisime, kasıklarına bastıran bacaklarının sıcak tenine küçülmüştü.

Başka hiçbir konuşma olmadı, yalnızca hızlanan ve sertleşen küçük hamleler vardı. Aramızdaki boşluğu onun yerine kısık övgü ve teşvik sözleri dolduruyordu. Dişlerini boynuma bastırdı ve kontrolden çıkabileceğimi ya da hatta başka bir yere, dans pistine değil ama çıplaklığımı göstermeye doyamayacağım, aldığım hazzın

izleyenler –özellikle bu adam– tarafından görüleceği bir dünyaya düşebilirim korkusuyla omuzlarından tuttum.

“Tanrım, muhteşemsin.” Kendini geriye doğru çekip aşağıya baktı ve biraz daha hızlandı. “Kusursuz tenine bakmaktan ve *-la-net olsun-* içine girdiğim yere bakmaktan kendimi alamıyorum.”

Işık belirgin bir şekilde onun tarafındaydı çünkü bana göre arkadan aydınlatılmış, yabancımin silueti gibiydi. Aşağı baktığımda hiçbir şey göremiyordum, yalnızca karanlık gölgeler ve belli belirsiz hareketler: içime girişi ve tekrar çıkışı. Her geçişinde kaygan ve sert bir şekilde üzerime yüklenişi. Işıklar aslında hiçbir şey görmeme gerek olmadığını vurgularcasına kör karanlık derecesinde kısılmış ve tembel, salınımlı bir müzik temposu kulübe yayılmıştı.

“Dans edişini videoya çektim,” diyerek fısıldadı.

İçimde hareket edişinin yarattığı hissiyattan kurtulup sözlerini algılayabilmem için birkaç uzun saniye geçti. “Nee?”

“Sebebini bilmiyorum. Kimseye göstermem. Yalnızca...” Yüzümü inceliyordu, muhtemelen düşünebilmem için yeterince yavaşladı. “Son derece kendinden geçmiştin. O anı hatırlamak istedim. Kahretsin, kendimi günah çıkarıyormuş gibi hissettim.”

Yutkundum ve o da eğilerek yaklaştı, beni öptükten sonra sordum. “Bu yaptığının hoşuma gitmesi garip mi?”

Yeniden yavaş, ölçülü darbelerle ileri geri hareket etmeye başlayarak güldü. “Yalnızca keyfimize bakalım, değil mi? Seni izlemeyi seviyorum. Benim için dans ediyordun. Bunun yanlış bir tarafı yok.”

Diğer bacağımı da kaldırarak ikisini de beline doladı ve sonra birkaç dolu saniye boyunca karanlığın içinde gerçekten hareket etmeye başladı. Hızlı ve aceleci bir şekilde en güzel homurtuları çıkardı ve eğer biri bu balkondaki küçük köşemize denk gelirse kafasında burada neler olduğuna dair hiçbir soru işareti olmayacaktı.

Tek başına bu düşünce bile –nerede olduğumuz, ne yaptığımız ve

birinin bu adamın bana sertçe sahip oluşunu görme ihtimali- beni kendimden ge cirmeye yetmişti. Başım arkamdaki duvara devrildi ve hissedebiliyordum

hissediordum

hissediordum

alçaktan ve ağır bir şekilde karnımda oluşan acı verici bir topun bedenimden aşağı yuvarlandığını ve sonra dışarı çıkıp sevişmemizle birlikte sertçe patladığını ve çığlık attım, birinin duyabileceğini biraz bile umursamadım. Dağılışını izleyip izlemediğini bilmek için yüzünü görmeye bile ihtiya ım yoktu.

“Lanet olsun.” Kalçasının hareketleri d zensizleşti ve kabalaştı, sonra parmaklarını kalçama sertçe ge cirerek kısık bir inlemeyle boşaldı.

Bir yerimi   r tm ş olabilir, diye düşündüm. Ve sonra, umarım çürütmüştür, dedim.

Bu geceden bir anı kalmasını istiyordum ve buradan ayrıldığında *bu* Sara’nın yeni hayatının eskisinden farkını görmesini istiyordum.

Ağır bir şekilde üzerime yaslanarak durdu, dudaklarını ya-vaş a boynuma yerleştirmişti. “Aman Tanrım, küçük yabancı. Beni mahvettin.”

Nabzı içimde atıyordu -orgazm sonrası sarsıntılarını yaşıyordu- ve ben onun içime gömülü vazyette sonsuza kadar kalmasını istiyordum. Kulübün karşı tarafından nasıl g r nd ğ m z  hayal ettim: bir kadını duvara yaslamış bir adam, kadının bacaklarının bir kısmı karanlıkta görünecek biçimde adamın kalçasına dolanmış.

Geniş eliyle bacağımı ayak bileğimden tutarak d zelitti ve sonra küçük bir inlemeyle içimden çıktı, beni ayaklarımın üzerine bıraktı, geri çekildi ve prezervatifi  ıkaradı.

Tanrım, daha önce bu denli çılgınca bir şey yapmaya yaklaşmamıştım bile. Sırıtişım bütün yüzümü kapladı ve bacaklarım neredeyse yığılma noktasına gelecek şekilde titredi.

Çıldırma Sara. Çıldırma.

Mükemmeldi. Her şeyiyle kusursuzdu fakat burada son bulması gerekiyordu. *Tamamen farklı bir şekilde. İsimler yok, bağlar yok. Pişmanlık yok.*

Elbisemi düzeltip onu dudaklarından bir kez daha öpmek için parmak uçlarımın üzerinde yükseldim. “Bu inanılmazdı.”

Kafasını salladı, öpücüğün üzerinden konuşmaya çalışıyordu. “Öyleydi. Bir daha?”

“Ben aşağı ineceğim.” Uzaklaşmaya başladım ve ona hafifçe el salladım.

Gözlerini bana dikti, şaşırmıştı. “Sen?..”

“İyi. İyiyim. Sen iyi misin?”

Kafasını salladı, sersemlemişti.

“Öyleyse... teşekkür ederim.” Adrenalin hâlâ damarlarımda dolaşıyordu, o henüz karşılık vermeden arkamı döndüm ve onu pantolonu çözükle vaziyette ayakta dikilirken bıraktım, dudakları şaşkın bir sırıtışla kıvrıldı.

Birkaç dakika sonra Chloe ve Julia'yı buldum, ikisi de eve gitmeye hazırdı. Kol kola girip kulüpten ayrıldık. Limuzine bindikten ve sessizce o yabancı ve güçlü adamla yaşadıklarımın her saniyesini kafamda canlandırmaya başladıktan sonra hatırladım: iç çamaşırımı yerde, ayaklarının dibinde ve ben dans ederken çektiği videoyu da telefonunda bırakmıştım.

iki

Cumartesi günü hayatım kusursuzdu: çarpıcı bir kariyer, muntazam bir daire, orada ve burada oynamaya müsait kadınlar, Pazar ve pazartesi: tam bir karmaşa. İşime odaklanamıyor, takıntılı bir şekilde o lanet olası videoyu izliyordum ve yatak odamdaki şifonyerin içinde bir yabancıнын, elime almamak için kendimi zor tuttuğum külodu vardı.

Koltuğumda hareket ederek, parmağımı ekranın üzerine dokundurdum, telefonumu bugün binince kez açıyordum. Öğle yemeği toplantısı yine konu dışı bir hal almıştı ve ben de bıktırıcı konuşmalarla ilgileniyormuş gibi gözükmek için elimden geleni yapmışım fakat konu dönüp dolaşıp Amerikan futboluna geri geldiğinde tükenmişim.

Tek düşünebildiğim hep oydu.

Aşağı bakıp telefonun sessizde olduğundan emin oldum ve oynat tuşuna basmamak için yalnızca bir dakika duraksadım.

Ekran karanlıktı, görüntü bulanıktı fakat bir sonraki hareketin ne olduğunu bilmem için bütün ayrıntıları seçmem gerekmiyordu. Ses olmadan bile kulağımı titreten müziği, kalçasının ritme göre hareket ediş biçimini ve o esnada yukarı ve daha yukarı, poposuna kadar çıkan eteğini hatırlayabiliyordum. Amerikan kadınları kusursuzca beyaz, lekesiz bir tenin değerini bilmiyorlardı fakat benim yabancımin teni şimdiye dek gördüklerimin en zarifiydi. Lanet olsun, eğer bana o şans tanımsa olsaydı, onu ayak bilekle-

rinden kalçasına kadar, yukarı ve tekrar aşağı yalardım. Artık orada benim için dans etmiş olduğunu, onu izlediğimin farkında olduğunu biliyordum.

Ve bu, delicisine hoşuna gitmişti.

Tanrım. Üzerine yapışan o minik elbisesi. Çenesine gelen dağınık karamel rengi saçları ve o kocaman kahverengi gözleri. O gözler, beni izlerken ona çok ama çok kötü şeyler yapmak istememe neden oluyordu.

Kusursuz poposu ve göğüsleri de hiç fena değildi.

"Çok kötü bir yemek arkadaşısın Stella." Will uzandı ve tabağımdan bir kızartma aldı.

"Hıı?" diyerek homurdandım, gözlerim hâlâ önümde, herhangi bir şekilde tepki vermemeye özen gösteriyordum. "Amerikan futbolu tartışıyorsunuz. Sıkıntıdan patlıyorum. Burada oturmuş, resmen ölmek üzereyim."

Eğer bu işte öğrendiğim tek bir şey varsa, aklınıza gelebilecek en kötü kartlar bile olsa, onları asla ve asla göstermemeniz gerektir. Ya da geçen gece duvara yaslayıp becerdiğiniz bir kadının dans ederken çektiğiniz videosunu.

"O telefonda her neye bakıyorsan, görünen o ki New York Jets'in bu sene nasıl olacağından yüz kat daha iyi olmalı. Ayrıca bunu bizimle de paylaşıyorsun."

Bir bilseydi.

"Piyasalara göz atıyorum," dedim kafamı hafifçe titreterek. Videoyu kapatıp telefonu takım elbisemin ceket cebine koyduğumda neredeyse ağlayacaktım. "Sıkıcı şeyler."

Will kalan içkisini bitirdi ve güldü. "Bu kadar iyi bir yalancı olmandan nefret ediyorum." Üç sene evvel şehrin en başarılı girişim sermayesi şirketlerinden birini açtığımızdan beri yakın arkadaş olmasak bu dediğine inanabiliirdim. "Sanırım telefonundan pornoya bakıyorsun."

Onu duymazdan geldim.

Teknoloji baş danışmanımız James Marshall, "Hey, Max," diyerek araya girdi. "Barda konuştuğun şu kadınla neler oldu?"
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Normalde yakın arkadaşlarım öylesine tanıştığım bir kadını sorduklarında omuz silker ve "hızlıca işi pişirdik" ya da hatta en basitinden "Limuzin" derdim. Fakat her nedense bu kez kafamı iki yana salladım ve "hiçbir şey" diye cevap verdim.

Masamıza birer içki daha geldi ve henüz ilk içkime dokunmamış olmama rağmen boş bulunup garsona teşekkür ettim. Bakışlarımı huzursuzca odanın içinde dolaştırdım. Sıradan bir öğle yemeği kalabalığıydı: iş toplantıları ve yemek yiyen kadınlar.

İçim kıpır kıpırdı.

James, göz gezdirdiği dosyayı çantasına geri koyarken homurdandı. Bardağını alnına doğru kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. "Hafta sonları hâlâ para ödeyen kaldı mı? Bu iş için artık çok yaşıyım."

Viskimi dudaklarıma götürdüm ve birdenbire pişman oldum. Neredeyse ergenlik dönemimden beri içtiğim bir içki nasıl olup da aniden, yalnızca bir kez gördüğüm bir kadını bana hatırlatabiliyordu?

Boğaz temizleme sesinin geldiği yöne doğru başımı kaldırdım.

"Selam," dedi Will. Yemek salonundan geçmekte olan bir adama baktığını gördüm. "Bennett Ryan, değil mi?"

"Yok daha neler," dedim, eski dostum uzun cüssesiyle restorandan geçerken.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu James.

"Evet, üniversiteye birlikte gittik, üç sene boyunca ev arkadaşıydık. Birkaç ay önce telefon etti, kız arkadaşına evlenme teklif etmek için Marsilya'daki evimi kullanmak istedi. Ryan Medya'nın New York Ofisi açarak genişlemesi hakkında konuştuk." Salonun uzak köşesindeki bir masada duraklayan Bennett'i izledik, nefes kesen bir esmeri öpmek için eğilirken aptal aptal gülümsüyordu.

"Sanırım Fransa numarası işe yaramış." Will güldü.

Fakat benim dikkatimi cezbeden müstakbel Bayan Ryan değildi. Onun yanında oturan, elini çantasına atmış olan güzel kadındı. Karamel bal rengi

saçları, kulüpte öpmüş olduğum aynı renkte dudakları, aynı büyük kah-verengi gözleri.

Tek yapabildiğim sandalyeme yapışmak ve ona doğru gidememektir. Bennett'e gülümsedi ve sonra o da iki kadını birden güldüren bir şey söyledi ve üçü restorandan ayrılırken gözlerimi onlara dikmekten başka bir şey yapamadım.

Sanırım eski dostumu ziyaret etme vakti gelmişti.

"Max Stella." Ryan Medya'nın dış kabul alanını içerideki bir ofisten ayıran büyük metal kapılar açıldı ve bizzat kendisi beni karşılamak için içeri girdi. "Nasılsın yahu?"

Fifth Avenue'ya nazır, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden uzaklaştım ve Bennett'in elini sıktım. "Muhteşem," dedim etrafa bakınarak.

Alanın kendisi en az iki kat yüksekliğinde bir avluydu ve cilalı mermerler güneş ışıklarıyla parılıyordu. Yan tarafa deri koltuklar ve en az altı metre yükseklikte sallanan cam balondan koca avizesiyle birlikte küçük bir oturma alanı kurulmuştu. Geniş karşılama masasının arkasındaki duvarın içine huzur verici bir şelale yerleştirilmişti ve sular arduaz mavisi taşların üzerine akıyordu. Küçük bir öbek halinde çalışanlar aceleyle birtakım ofislere dağılıyorlar, Bennett'e gergin bakışlar atıyorlardı.

"Görünüşe göre daha yeni yerleşiyorsun."

Onu içeri doğru takip etmem için işaret etti. "Yavaş yavaş işleri yoluna koyuyoruz. New York ne de olsa hâlâ New York."

Beni ofisine götürdü, kusursuz pencereleri ve nefes kesici park manzarasıyla bir köşe sütiydi:

"Peki ya nişanlın?" diyerek sordum masasındaki çerçevelenmiş fotoğrafları göstererek. "Sanırım Akdeniz'i beğenmiş. Yoksa senin gibi kibirli

bir ahlakla evlenmeyi neden kabul etsin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bennett güldü. "Chloe mükemmel. Onu oraya götürmeme izin verdiğin için teşekkürler."

Omuz silktim. "Çoğu zaman yalnızca boş bir ev. İşe yaramasına sevindim."

Bennett oturmamı işaret etti ve kendisi de arkasını pencereleden oluşan bir duvara vererek büyük bir berjer koltuğa oturdu. "Uzun zaman oldu. Ne var ne yok?"

"Harika."

"Demek öyle." Beni inceleyerek çenesini kaşıdı. "Artık yerleştiğimize göre bir ara uğramanı çok isterim. Chloe'ye senin hakkında her şeyi anlattım."

"Umarım bunu söylerken biraz abartıyorsundur." New York'ta bulunanlar arasında en çılgın zamanlarıma dair en çok pisiği muhtemelen Bennett Ryan biliyordu.

"Pekâlâ," diyerek düzeltti, "Seninle tanışmayı isteyeceği kadar anlattım."

"Ne zaman olursa, arayı kapatmak isterim." Arkasındaki pencereden binalara bakınarak duraksadım. Bu tür durumlarda Bennett'i kestirmek o kadar kolay değildi; yaptığı işte iyi olmasını sağlayan şeylerden biri buydu. "Fakat buraya senden bir yardım istemeye geldiğimi itiraf ediyorum."

Gülümseyerek öne doğru eğildi. "Anlamıştım."

Dünyadaki en korkutucu adamların bazılarıyla rahat bir şekilde çalışmıştım fakat Bennett Ryan bana kelimelerimi özenle seçtirtmek konusunda asla taviz vermiyordu. Özellikle de bu derece... hassas bir konuda.

"Geçen gece tanıştığım bir kadınla kafam biraz meşgul. Telefon numarasını almadan gitmesine izin verdim ve o andan beri kendime kızıyorum. Ne şans ki onu dün öğleden sonra sen ve sevgili Chloe ile yemek yerken gördüm."

Bir süre dikkat kesildi. "Sara'dan mı bahsediyorsun?"

"Sara," dedim, belki biraz fazla coşkulu bir şekilde.

"Hayır, olamaz," dedi birdenbire kafasını iki yana sallayarak. "Mümkün değil Max."

"Ne?" Fakat Bennett'le birlikteyken masum ifademi uzun süre takınamıyordum. Bu adam beni yalnızca üniversite günlerimden tanıyordu. Muhtemelen iyi davranışlarımı en az gösterdiğim zamanlardan.

"Seni Sara'nın yakınına herhangi bir şekilde soktuğumu öğrenirse Chloe beni öldürür. Mümkün değil."

Elimi göğsüme bastırdım. "Kalbim yaralı dostum. Ya niyetim iyiye?"

Bennett güldü ve pencerenin kenarına gitmek için ayağa kalktı. "Sara..." Duraksadı. "Kötü bir ayrılıktan henüz çıktı. Ve sen..." Bana baktı ve kaşını kaldırdı. "Sen onun tipi değilsin."

"Yapma Ben. Artık on dokuz yaşında bir serseri değilim."

Eğlenmiş gibi sırttı. "Tamam fakat konuştuğun adam senin tek gecede üç kadınla başarılı bir şekilde, birbirlerinden haberleri olmadan takıldığını görmüş biri."

Sırttım. "Yanlış anlamışsın. Gecenin sonunda üçü de birbirleriyle gayet iyi geçiniyorlardı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bana yalnızca onun telefon numarasını ver. Muhteşem villamı kulanmanıza bir teşekkür olarak kabul edelim."

"Çok fena bir pisliksin."

"Sanırım bunu daha önce duymuştum," dedim ayağa kalkarak. "Sara ve ben... ilginç bir sohbet ettik."

"Sohbet. Sara seninle sohbet etti. Hiç sanmıyorum."

"Oldukça eğlenceli bir sohbet, evet. Etkileyici minik bir kadın. Ne yazık ki adını öğrenemeden sohbetimiz yarıda kesildi."

"Anlıyorum."

"Ne şanslıym ki sana denk geldim." Beklenti içinde kaşlarını kaldırdım.

"Şanslı, evet..." Bennett gülümseyerek tekrar yerine oturdu ve bana baktı. "Fakat sanırım şansını başka yerde denemek zorundasın. Canıma susamadım. Burada senin işini kolaylaştırmayacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

"Her zaman böyle bir baş belasıydın."

"Öyle derler. Perşembe günü öğle yemeği?"

"Kesinlikle."

Şirketin yeni şeklini görmek niyetiyle Bennett'in ofisinden ayrıldım. Binanın üç katını almışlardı ve çoktan epeyce bir iş yaptıklarını duymuştum. Ferah avlusu nefes kesiciydi fakat ofis alanları da geniş koridorları, traverten zemin ve pencerelerden, cam duvarlardan ve tavan pencerelerinden gelen bol doğal ışıkla bir o kadar rahattı. Her ofisin kendi küçük oturma alanları var gibiydi – Bennett'inkiyle tabii ki karşılaştırılmazdı fakat bir konferans odasının samimiyetsizliğini çağrıştırmayan kusursuz oturma yerleriydi.

Bunun yanında, konferans odası da nefes kesiciydi: Manhattan şehri merkezine bakan pencereden bir duvar, en az otuz kişilik ceviz ağacından geniş ve parlak bir masa ve sunumlar için teknoloji harikası donanımlar.

"Hiç fena değil Ben," diye mırıldandım, tekrar koridora çıktım ve kafamı kaldırıp Timothy Hogan'a ait eserlere baktım. "Bir serseriye göre zevkli bir sanat seçimi."

"Burada ne arıyorsun?"

Kafamı çevirince koridorun ortasında şaşkınlıktan donakalmış Sara'yı gördüm. Kendimi sırtımdan alıkoyamadım; bu gerçekten de benim şanslı günüm olmalıydı.

Ya da... şanssız, yüzündeki ifadeye bakılacak olursa.

"Sara!" dedim neşeli bir tonla. "Ne hoş bir sürpriz. Az önce bir toplantıydım. Bu arada, adım Max. Sonunda yüzlerimize birer isim koymamıza," gözlerimi aşağı indirip, dar siyah elbisesinin ardındaki göğsünü ve sonra geri kalan kısımlarını inceledim, "memnun oldum."

Tanrım, çok seksiydi.

Kafamı yeniden yukarı kaldırdığımda gözleri neredeyse birer yemek tabağı kadar büyümüştü. Doğruyu söylemek gerekirse bu kadın en büyük kahverengi gözlerle sahipti. Eğer biraz daha büyük olsalardı, bir lemur olabilirdi.

Kolumdan yakalayarak beni koridora çekti, dizine gelen çizmeleri taş fayanslar üzerinde tıkrıyordu.

"Seni bu kadar kısa sürede yeniden görmek çok hoş, Sara."

"Beni nasıl buldun?" diye fısıldadı Sara.

"Bir arkadaşımın arkadaşı vasıtasıyla." İlgisizce elimi salladım ve onu süzdüm. Saçları yandan ayrılmıştı ve koyu kızıl dudaklarıyla aynı renk minik bir tokayla tutturulmuştu. Altmışların fotoğraf çekiminden fırlamış gibiydi.

"Sara oldukça sevimli bir isim."

Gözlerini kıstı. "Senin bir psikopat olduğunu tahmin etmeliydim."

Güldüm. "Pek sayılmaz."

Gençten bir kadın yanımdan geçti, başını sallayarak çekingen bir şekilde, "İyi günler Bayan Dillon," dedi ve hızla uzaklaştı.

Böylece soyadını da öğrenmiş olduk. Teşekkürler ürkek stajyer!

"Ah, evet, Sara Dillon," diyerek sevinç çılgılığı attım. "Belki bu sohbete daha özel bir yerde devam edebiliriz?"

Etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Seninle ofisimde seks yapmayacağım, eğer bunun için buradaysan."

Ah, muhteşemdi. "Aslında yalnızca, New York'a gelişini uygun bir şekilde kutlamak için gelmiştim. Fakat sanırım bunu burada da yapabiliyim..."

"İki dakikan var," dedi arkasını dönüp ofisine doğru yönelerek.

Ardı ardına köşeleri döndükten sonra, şehir silüetine bakan sıra halinde pencerelerin bulunduğu bir başka küçük karşılama alanına geldik. Yuvarlak masada oturan genç bir adam başını kaldırıp bize baktı ve yanından geçtik.

"Ofisimde olacağım George," dedi Sara etrafını kolaçan ederek. "Kimse rahatsız etmesin lütfen."

Ardımızdaki kapıları kapattıktan sonra bana doğru döndü. "İki dakika."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Sıkışık bir zaman söz konusuysa iki dakikada boşalmanı sağlayabilirim." Öne doğru adım atarak başparmağımı kalçasına sürttüm. "Fakat sanırım ikimiz de biliyoruz ki daha uzun sürmesini istersin."

"Neden burada olduğunu açıklamak için iki dakikan var." diyerek duruma netlik kazandırdı, sesi hafiften titriyordu. "Ve beni nasıl bulduğunu da."

"Pekâlâ," diyerek başladım, "Bu kadınla cumartesi günü tanıştım. Aslında onu duvara yaslayıp becerdim. Ve onu düşünmeden duramıyorum. Sıradışıydı. Güzel, eğlenceli, son derece seksi. Fakat bana ismini söylemedi ve beni iç çamaşırıyla baş başa bırakıp gitti. Biraz zorlamayla bunun beni ona götürecek bir iz olduğunu düşünebilirdik." Aramızdaki mesafeyi kapattım, saçını kulağının arkasına attım ve burnumu çenesinde gezdirdim. "Ve bu sabah buraya geldiğimde bana hissettiklerini hayal edip kendime dokunurken ismini henüz bilmiyordum."

Sara boğazını temizleyerek beni kendinden uzaklaştırdı ve masasının diğer tarafına geçti. "Bu beni nasıl bulduğunu açıklamıyor," dedi yanakları kızarak.

Onu yanıp sönen ışıkların altında, başını geriye atmış ve gözleri kapalı halde görmüştüm fakat ofis pencerelerinden süzülen gün ışığında çıplak olarak görmek istiyordum. Yüzündeki pembeliğin tam olarak vücudunun neresine kadar indiğini bilmek istiyordum.

Baştan çıkarıcı dokunuşlarımı biraz azalttım. Bu Sara, barda tanıştığım cilveli Şikago yolcusundan tamamen farklıydı. "Önceki gün seni Bennett'le yemek yerken gördüm. Onunla dostluğumuz eskiye dayanır. Basit bir akıl yürütmeyle seni yeniden görebileceğimi umdum."

"Cumartesi gününden Bennett'e mi bahsettin?" dedi oflayarak ve hayranlıkla seyrettiğin pembelik yüzünden çekildi.

"Tabii ki hayır. Bana inanabilirsin, ölmek istemiyorum. Yalnızca senin telefon numaranı istedim. O da bu isteğimi geri çevirdi."

Omuzları az da olsa rahatlamış görünüyordu. "Tamam."

"Dinle, seni görmüş olmam bir tesadüf ve burada olmak benim için gerçekten güç ama yine de Ben'i görmek istedim. Eğer benimle bir ak-

şam yemeği yemek istersen..." Kartımı masasına bıraktım ve çıkmak için arkamı döndüm.

"Video," dedi birdenbire. "Onu ne yaptın?"

Tekrar Sara'ya döndüm ve onunla uğraşma dürtüsü neredeyse dayanılmaz bir hale geldi. Ben cevap vermekte geciktikçe daha çok paniklemiş görünüyordu.

Nihayet çözüldü. "Videoyu Youtube ya da PornTube ya da insanların kullandığı diğer sitelere koydun mu?"

Kahkahamı tutamadım ve patladım. "Ne?"

"Lütfen yalnızca bunu yapmadığını söyle."

"Tanrım, tabii ki yapmadım! Yaklaşık yedi yüz bin kez izlediğimi itiraf etmeliyim. Fakat hayır, onu asla *paylaşmam*."

Önünde tuttuğu ellerine baktı, tırnaklarıyla oynuyordu. "Görebilir miyim?"

Sesindeki o şey de neydi? Merak mı? Daha fazlası mı?

Arkasına geçmek için masanın etrafını dolandım. Hâlâ gergindi fakat bana doğru yaslandı, elleri yumruk halinde iki yanda duruyordu. Ceke-timden telefonumu çıkardım ve videoyu buldum, oynat tuşuna bastım ve görülebilmesi için ona doğru tuttum.

Sesi yükselttiğimde müziğin vuruşları küçük hoparlörden duyuldu. Görüntüsü ekranda belirdi, kolları başının üzerinde dans ediyordu ve oradayken onu ilk kez izlediğimde olduğu gibi yine sertleştiğimi hissettim.

"Tam şurada," dedim boynunun arkasından, "elbisenin yukarı çıkışını fark ettim mi diye meraklandığın zaman. Değil mi?" Arka tarafına doğru kendimi bastırdım, bana ne yaptığına dair soru sormasına gerek kalmadı.

Telefonumu önündeki masaya yerleştirdim, elimi beline koydum. "Ve şurada," dedim yine videoyu işaret ederek. Telefonumu masanın üzerinden aldı ve videoya daha yakından baktı. "En sevdiğim kısım, bana bakınma şekdin. Suratındaki o ifade, sanki yalnızca benim için dans ediyormuşsun gibi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. Onu seyrediyor oluşumun, o anda onu nasıl hissettirdiğini hatırlıyor olmasının umdum.

Sonra elimi tuttu ve yavaşça eteğinin uç kısmına götürüp kalçasına kadar kaldırdı. Teni elimin altında yumuşacıktı ve elimi kamına doğru kaydardım, karın kasları dokunuşumla birlikte titriyordu.

"Benim için mi dans ediyordun?" diye sordum hatırlatma ihtiyacı hissederek.

Elimi daha aşağılara iterek başını salladı. Tanım, bu kadın tam bir çelişkiler yumağıydı.

"Başka ne hakkında düşündün?" diye sordum. "Yüzümün ve ağzımın, bacaklarının arasında olduğunu düşündün mü?"

Dudağını ısırarak yine başını salladı.

"Sana dokunmak istemiştin," dedim elimi iç çamaşırının altına doğru götürerek. "Tıpkı bu şekilde."

Bedeni altımda kıvrılıyor, masaya doğru eğiliyordu. "Ne kadar ısladığını görmek istiyorum," dedim nefesim kesik kesik, sesim alçak ve pürüzlüydü. "Bu sabah seni izleyerek boşaldığımı bilmek seni ne kadar ıslattı?"

Parmaklarımı daha aşağıya kaydardım.

Nefesi kesildi.

"İzliyor musun?" diye sordum, tek parmağımı içine ittirerek. Başını salladı ve parmağım hemen içine kaydı, başparmağımla klitorisinin üzerinde daireler çiziyordum. "Öyle ıslaksın ki," dedim dişlerimi omzuna sürterek.

"Bunu... burada yapmamalıyız," dedi.

Fakat yine de kendini elime doğru itmeye devam etti. Düzenli hareketimle beraber kasılmaya başladığını, nefesinin kısa ve keskin solumalar halinde çıktığını hissedebiliyordum.

Suçluluk duygusuyla yüzümü buruşturarak elimi geri çektim ve onu kendime doğru döndürdüm. Göz kapakları ağırlaşmış, dudakları aralanmış, sanki uyuşturulmuş gibi görünüyordu.

"Ne yazık ki iki dakikam doldu."

Onu yanağından, dudağının kenarından ve sonra gözlerini kapattığında her iki gözünden öptüm. Sonra telefonumu elinden aldım ve ofisinden çıktım.

Üç

Bir yabancı beni dans ederken videoya kaydetti.

Sonra nerede çalıştığımı buldu –çünkü görünen o ki *patronumla* ahabplar- ve ondan videoyu bana göstermesini istedim.

Ardından elini alıp iç *çamaşırmım* içine götürdüm –bir kez daha fakat bu kez veni *ofisimde*- ve ikimiz için de onun videoyu izlerken kendine dokunması fikrinin beni nasıl baştan çıkardığını ispatlamış oldum.

“Yüce Tanrım.”

“Son on beş dakikadır bunu onuncu defa söylüyorsun Sara. Hadi anlat ne olduğunu.” Asistanım George, kapı aralığına yaslandı. “Bir skandal olmadığı sürece oraya gelip kapını kapatmam gerek.”

“Bir şey yok. Sadece...” Masamın üzerinde bir bardağın içindeki kalemleri düzelttim, bazı kâğıtları hizaya soktum. “Hiç.”

Kuşkucu bir şekilde gülümsedi. “Berbat bir yalancısın.”

“Gerçekten. Büyük, devasa, pişmanlık dolu bir hiç.”

George ofisimden içeri girdi ve masamın karşısındaki koltuğa kendini bıraktı. “Bu Hiç, Chloe’nin cumartesi gecesi nişan partisinde mi oldu?”

“Olabilir.”

“Peki erkek cinsi bir Hiç miydi?”

“Muhtemelen.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Bu erkek cinsi Hiç, az önce ofisinde olan Max Stella olabilir mi?"

"Ne? Hayır!" Gözümü bile kırpmadan yalan söyledim. Bu beklenmedik becerimden dolayı kendimi daha sonra tebrik etmeliydim. George ilk söylediğinde haklıydı; berbat bir yalancıydım. Fakat görünen o ki milletin ağzına sakız olma ihtimali henüz az bilinen becerilerimi ortaya çıkarmak için yeterliydi. "Peki, sen Max Stella'nın kim olduğunu nereden biliyorsun?"

George civardaki seksi erkekleri dikkatlice incelerdi fakat bu-
raya benden yalnızca bir hafta önce gelmiş olduğunu düşünecek olursak -yalnızca on üç gündür New Yorkluydu- onun bile bu kadar hızlı olabileceğini sanmıyordum.

"Sormama izin ver," diye başladı, "yeni dairene varıp yerleştiğinde ilk yaptığın şey neydi?"

"En yakın şarap ve çörek kaynaklarını bulmak," dedim. "Tabii ki."

Güldü. "Tabii ki. Fakat benim kız kurusu olmak gibi bir hedefim olmadığı için, yaptığım şey etrafa bir göz atmak. Yemek, dans etmek ve parti için eğlenceli yerler nerededir?"

"Erkeklerin hepsiyle tanışmak için," diye ekledim.

Bunu gözünü kırparak onayladı. "Erkeklerin hepsi. Öğrenebildiğim her şeyi öğrenirim, böyle yaparak da şehirde kimin ne olduğunu da öğrenirim." Bana doğru eğildi ve kocaman, neşeli bir şekilde gülümsedi. "Bu şehirde Max Stella kimdir?"

"Kim mi? Nasıl?"

Güldü. "O bir *Page Six*¹, hayatım. Birkaç sene önce Londra'dan ithal edilmiş. Finansal sermaye dehası, sürekli seksi ünlüleri ya da aileden zengin prensesleri beceriyor. Her hafta farklı tatlarda eskort kızlar. La la la."

Harika. Önceki sevgilim gibi, aynı çapkın avcı tipini seçmeyi başarmıştım. Fakat bu kez Max yalnızca tanınmış bir kadın avcısı

¹ *New York Post* gazetesinin dedikodu köşesi. (ç. n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

değildi, ileride iş için yollarımızın kesinlikle kesişeceği üst düzey bir risk sermayedarıydı. Ayrıca kafasını bacaklarımın arasında haşal ederken bir striptizci gibi ettiğim dansın videosu da ondaydı.

Bir kez daha iç çektim. "Aman Tanrım."

"Sakin ol. Bayılacak gibi gözüküyorsun. Öğle yemeği yedin mi?"

"Hayır."

"Dinle. Burada çok ileridesin. İlgilenilmesi gereken yalnızca dört anlaşmamız var ve eğer Henry'nin bana senin hakkında söyledikleri doğruysa şimdiye kadar yüz defa üzerlerinden geçmişindir. Chloe ofisi için henüz mobilya bile almadı, asistanı daha New York'ta bile değil ve Bennett bugün yalnızca üç kişiyi haşladı. Demek istediğim, senin ilgilenmen gereken hiçbir şey yok. Yavaşlaman ve biraz yemek yemen için bolca vaktin var."

Ona minnettarlıkla gülümseyerek derin bir nefes aldım. "Henry seni iyi eğitmiş."

Ben işletme yönetimi diplomamı aldıktan ve büyük bir ticaret şirketine gitmek için ayrıldıktan sonra George, Ryan Medya'da Henry Ryan'ın asistanı olarak işe alınmıştı. Bennett beni arayıp yeni açılan birimde Finans Yöneticiliği pozisyonunu bana teklif ettiğinde Henry, bana bir elektronik posta yollayıp eğer New York ofisine katılırsam Bennett'in bana yer değiştirmek için yanıp tutuşan George'u vereceğinden emin olacağını söylemişti.

George da bana gülümsedi ve sevimli bir şekilde kafasını öne eğerek beni selamladı. "Henry bana seni yerinden oynatamayacağımı ve bunu asla denemememi söyledi. İspat etmem gereken bir şeyler var."

"İnanılmazsın."

"Tabii ki öyleyim kızım," dedi. "Ayrıca eğlenmek için nereye gittiğini bildiğinden emin olmayı da asistanlık görevlerimden biri olarak kabul ediyorum. Çörekler, şarap ya da başka türlü."

Aklım birdenbire kulübün cumartesi günkü, insanlarla dolu ve müzik, konuşma, tepinme sesleriyle titreyen görüntüsüne gitti. Bir kez daha Max'in yüzü, boşaldığında çıkardığı ses, koca cüssesiyle önümde duruşu, beni duvara yaslayışı, kaldırıışı ve ileri geri kayışı kafama üşüştü.

Ellerimi yüzüme bastırdım. Artık onun kim olduğunu biliyordum ve beni yeniden görmek mi istiyordu? Mahvolmuştum.

George ayağa kalktı, masayı dolanarak benim tarafıma geçti ve beni kolumdan tutup çekti. "Pekâlâ. Git ve bir şeyler ye. İngiliz iç çamaşırı markası Agent Provocateur anlaşmalarını hazırlayacağım ve geri döndüğünde onlarla ilgilenabilirsin. Nefes al Sara."

İsteksizce gidip dolabımdan cüzdanımı aldım. George haklıydı. İki gece önce kızlarla olan kutlamayı ve yeni evime yerleşmek için harcadığım uykusuz geceleri bir kenara koyarsak vaktimin büyük kısmını ofiste, işleri yoluna koymaya çalışarak geçirmiştım. Şehir merkezinde tuttuğumuz parlak camdan ve çelikten bu binanın üç katının büyük kısmı hâlâ boştu ve kendi birimimin geri kalanı ya da pazarlama takımı gelmeden işimize –dünyanın en iyi medya kampanyalarına– başlayamazdık.

Ben çıkarken Chloe, Ryan Medya'da kalmış, Bennett ile birlikte birkaç pazarlama hesabını devralıyordu. Fakat şirketin atılım yapmasını sağlayan en önemli etken Chloe'nin büyük Papadakis kampanyasındaki muhteşem çalışmasıydı. Bu sayede büyük işlerden bazılarını idare etmek için New York birimine ihtiyaç olduğu hızla anlaşılmıştı. Bennett, Henry ve Elliott Ryan mükemmel ofis alanını bulmak için şehirde iki hafta geçirmiş ve sonra yola koyulmuşlardı: Ryan Medya Grubunun şehir merkezinde bir evi daha olacaktı.

Şikago'daki Michigan Bulvarı hareketliydi fakat Manhattan'daki Fifth Avenue'nun yanında hiçti. Bitmek bilmeyen sokaklar, iri kıym küteller halinde mimari ve hiç durmayan insan, trafik ve gürültü arasında kendimi gömülmüş hissediyordum. Etrafımda kornalar

çalışıyordu ve ne kadar uzun süre hareketsiz kalırsam şehrin sesi beni o kadar sağır ediyordu. Bennett'in sevdiği o saklı küçük Çin restoranını bulmak için sola mı yoksa sağa mı gidiyordum? Adı neydi – Bir şey Bahçesi? Yönümü belirlemek için mücadele ederken durdum, işadamları ve işkadınları, bir nehrin ortasında sersemce duran kaya parçasıymışım gibi iki yanımdan akıp gidiyorlardı.

Fakat Chloe'ye mesaj yollamak için telefonuma uzandığım anda, caddenin karşısında bir kapı ağzından kafasını uzatan uzun boylu, tanıdık bir şekil gördüm. Dükkânın önündeki minik isme baktım: HUNAN BAHÇESİ.

Restoran loş, neredeyse boştu ve muhteşem kokuyordu. Kahvaltı dükkânından daha esaslı bir yerde en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. Ağzım sulandı ve bir an için tehlike altında olduğumu unuttum.

Yeni bir hayata başlamak için buraya yerleşmiştim. Yeniden başlamak demek, kariyerime öncelik vermek demekti, *kendimi* bir başka berbat Stepford² ilişkisine atılmış olarak bulmak demek değildi. Bunda karar kılınmıştı. Yemeğimi orada yiyecektim fakat bunu Max'e bir daha asla ama asla çalıştığım yere o şekilde gelmemesi gerektiğini söyledikten sonra yapacaktım. Az önce elini tutup elbisemin altına götürüşümse tamamen bir kazaydı. Yanlıştı. İstemeyerek olmuştu.

“Sara?”

Onun aksanıyla ismim sessiz, erotik bir biçim almıştı ve sesine doğru yöneldim. Köşedeki bir oturma bölmesinde, elindeki uzun

2 Ira Levin'in *Stepford Kadınları* romanına yapılan bir gönderme. Romandaki kadınlar yumuşak başlı, itaatkâr ev kadınlardır. (ç. n.)

yemek listesinin ardından kaçamak bakışlar atıyordu. Yemek listesini aşağı indirdi, şaşırmış görünüyordu fakat sonra gülümseyince beni bu denli gergin hissettirdiği için ona bir tokat atmak istedim. Restoranın loş ışıkları altında yüz hatları daha da göze çarpıyordu.

Masasına kadar yürüdüm ve yanına oturmam için yaptığı hareketi görmezden geldim. Saçları kısa kesilmişti ve üstleri uzundu. Hareket ettiğinde öne doğru düştüler ve onları yakalayıp tepe ışığının altında görüldüğü kadar yumuşak mı diye bakmak istedim. Kahretsin.

“Buraya sana katılmak için gelmedim,” dedim omuzlarımı düzelterek. “Yalnızca birkaç şeye açıklama getirmek istiyorum.”

Avuçlarını açıp önüne doğru tuttu. “Elbette.”

Derin bir nefes alarak, “Önceki gece kulüpte seninle oldukça iyi vakit geçirdim,” dedim.

“Evet, ben de.”

Elimi kaldırdım. “Ben buraya yeni bir başlangıç için taşındım. Cılgınca bir şey yapmak istedim ve yaptım. Fakat ben gerçekte böyle biri değilim. İşimi ve iş arkadaşlarımı seviyorum. Ofisime gelip benimle flört edemezsin. İşyerinde bir daha o şekilde davranmam.” Öne doğru eğildim ve sesimi alçalttım. “Ayrıca o videoyu sakladığına inanamıyorum.”

Kendisini pişman gösterecek bir soğukkanlılığı vardı. “Üzgünüm. Gerçekten de onu silmeyi düşünüyordum.” Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilerek, “Sorun şu ki videoyu izlemekten kendimi alıkoyamıyorum. Onu izlemek beni, lanet olası tek yudumluk bir viskiden daha fazla yatıştırıyor. En edepsiz pornodan bile daha iyi,” dedi.

Kıskık bir uğultu karnımdan bacaklarımın arasına doğru yayıldı.

“Bunu duymaktan hoşlandığını da düşünüyorum. Ayrıca kulüpte tanıştığım yabani çiçek Sara Dillon’ın, senin zannettiğinden daha büyük bir parçasını oluşturduğunu düşünüyorum.”

“Hayır, değil.” Kafamı iki yana salladım. “Bunu sürdüremem.”

“Bu,” dedi, “yalnızca bir yemek. Benimle kal.”

Kıpırdamadım.

“Hadi ama.” Sessizce iç çekti. “Cumartesi günü seni becermeme izin verdin, birkaç dakika önce elimi kıyafetlerinin altına götürdün, şimdi de yemekte bana katılmıyorsun. Her zaman bu kadar şaşırtıcı olmaya özen gösteriyor musun?”

“Max.”

“Sara.”

Yanına doğru kaymadan önce bir süre duraksadım ve sonra uzun, sağlam cüssesinden yayılan sıcaklığını yanımda hissettirdim.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi.

Üzerimdeki basit, siyah elbiseye baktım. Eteğimin altından ve dizlerimin hemen üzerinden çıplak bacaklarım ortaya çıkmıştı. Omzumdan bileğime doğru parmağını gezdirdi ve çıplak tenimin üzerinde tüylerim diken diken oldu.

“Ofisine bir daha o şekilde gelmeyeceğim,” dedi, o kadar sessiz konuşuyordu ki duymak için eğilmek zorunda kaldım. “Ama yine de seni görmek istiyorum.”

Üzerimde gezinen uzun parmaklarına bakarak kafamı iki yana salladım. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Garson masamızın önünde bitince Max’in parmakları elimin üzerinde durdu ve ben sipariş verecek bir şey düşünemeyince Max ikimiz için de birer yemek seçti.

“Umarım karides seviyordursun,” dedi sırtarak.

“Severim.” Eli elimin üzerindeydi, bacağına bacaklarıma sıkıca bastırıyordu, ben ne istiyordum? Max gibi güçlü bir enerji

tarafından dikkatimin sürekli dağıtılmasını istemiyor fakat yine de yörüngesinden kendimi uzaklaştıramıyordum. “Üzgünüm, dikkatim biraz dağıldı.”

Diğer elini masanın altına götürdü. Parmaklarının hafif dokunuşlarını bacaklarımın arasında hissettim. “Dikkatini ben mi dağıttım? Yoksa işin mi?”

“Şu an için sen dağıttın. Fakat işimin dağıtmasını *isterdim*.”

“Bunun için oldukça fazla zamanın var. Bahse girerim, seni yemeğe asistanın yollamıştır.”

Yüzünü görmek için geriye doğru yaslandım. “Beni mi gözetliyorsun?”

“Buna gerek yok. O işgüzar birine ve sen de öğle yemeğine çıkmayı nadiren hatırlayan birine benziyorsun.” Parmaklarıyla elbisemin eteğini yukarı, daha yukarı, kalça kemiğime kadar itirdi. “Böyle iyi mi?” Aksanı cümlesinin son kısmını düşürerek bir fısıltıya dönüştürdü.

İyiden de öteydi fakat kalbim heyecan ve endişeyle karışık çarpıyordu. Bir kez daha aklımı tamamen ele geçirmesine, onu arayıp bulamayacağım bu karanlık köşede saklamasına izin veriyordum.

“Restorandayız.”

“Farkındayım.” Parmaklarını ıslanmış külotumun altına kaydırды ve klitorisimin üzerinde gezdirip ıslaklığımın içine batırdı. “Aman Tanrım, Sara. Bu masanın üzerinde bacaklarını iki yana ayırmak ve *seni* öğlen yemeği niyetine yemek isterdim.”

Bir anda tenim alev aldı. “Böyle şeyler söyleyemezsin.”

“Neden? Şu köşedeki yaşlı adam, garson ve arka taraftaki aşçı dışında burada bizden başka kimse yok. Beni kimse duyamaz.”

“Demek istediğim o değil.”

“Sende yarattığı etkiden dolayı mı böyle şeyler söyleyemem?” diye sordu.

Başımı salladım, içime iki parmağını soktuğu için başka bir şey söyleyemiyordum.

“Yemeğimiz gelmeden önce belki on dakikamız var. Sence o kadar çabuk boşalmanı sağlayabilir miyim?”

İki parmağı zaten içimde değilmiş gibi bir de bu şekilde konuşunca nerede olduğumuzun daha da farkına vardım. Bu bir işkenceydi: böylesine sessiz bir restoranda yapmam gerekenin bilgisi –çayımı yudumlamak, yemeğimi yemek gibi– ve bana tamamen uzak bir şeyler yapma arzusu: birinin gelip görebileceği bir yerde bu adamın beni parmaklaması gibi.

Kulüpte gerçekleşen aynı çılgın fantezi, yine tekrarlanıyordu: bu güzel ve yabancı adamla birlikte yakalanma olasılığı ve bundan paçayı sıyırmak.

Başparmağıyla küçük daireler çizmeye başladı fakat diğer parmaklarını hareket ettirmeden daha derine bastırıyordu. Kolu, masanın hizasından yukarıda neredeyse hiç kıpırdamıyordu fakat masa örtüsünün bize değdiği kısmın altında bir patlama gerçekleşmek üzereydi.

Bakışlarımı koluna diktim. Gömleği, takım elbisesinin ceke-tinden dışarı taşıyordu ve yüzümü, her nefes alışımı, nefesimin her kesilişini ve ses çıkarmamak için dudağımı her ısırışımı izlediğini hissediyordum. Özgüvenli, sıkı dokunuşları bacaklarımın arasında sağlam bir sancının oluşmasına neden oluyordu ve daha fazlasını isteyerek kendimi ona doğru ittiriyor, bir şekilde daha sert olmasını istiyordum. Uzak bir mesafede yere bir tabak düştü fakat Max’in ismini sessizce söyleyerek inlemesi bu sesle çakıştı.

Garsonumuz mutfaktan dışarı çıktı ve bize doğru yöneldi.

“Şu haline bir bak,” dedi Max, tam kulağımın altından boy-numu öpmek için eğilerek. Tenimde hissettiğim nefes alıp veriş-i sıcacıktı ve onun dokunuşu ile adamın diğer köşeden masamıza

doğru gelişine odaklanmak arasında parçalanmıştım. Dokunuşu ve yakalanma korkusunun birlikteliği beni nerdeyse paramparça etmişti.

Sanki bunu biliyormuş gibi söylendi Max. “Burada hiç kimse elime boşalmak üzere olduğunu bilmiyor.”

Durmasını ve ellerini masanın üzerine koymasını bekledim fakat garson masamıza gelip suyunu tazelediğinde Max yalnızca başparmağının hareketini durdurdu. Bardağa çarpan buz tıngırdadı, yoğunlaşan bir su damlası bardağın ağzından masa örtüsüne doğru kayd ve su kondukça süzülen damlalar da arttı. Sanki bardak da benimle beraber eriyordu. Masanın üstünden bakılınca Max elini aşağıya indirmiş ve bacağımanın üzerine koymuş gibiydi. Başparmağını bir kez daha klitorisimin üzerinde kaydır ve nefesim kesildi.

“Birkaç dakika içerisinde yemeğiniz çıkmış olur,” dedi garson yavan bir gülümsemeyle.

Max başparmağını klitorisime sertçe bastırdı, çığlık atmamak için yanağımın iç kısmını ısırdım. Garsona bakıp gülümsedi. “Teşekkür ederiz.”

Garson döndü ve uzaklaştı. Max kafasını çevirip bana baktığında böylesine güçlkle gizlenebilen bir yaramazlık ve bulanık bir hayal kırıklığıyla karışık sersemletici bir rahatlamayla kendimi onun ellerinde tamamen erimiş hissediyordum.

“İşte bu,” diye fısıldadı, üçüncü parmağını da içime sokup avucunu bana doğru sallayarak. Bu hareketiyle beni acının keyifli sınırına doğru esnetmiş, kendimi ağza alınmayacak kadar pis bir şey yapıyormuş gibi edepsiz hissetmiştim. Fakat ben daha fazlasını isterken o yalnızca beni izlemişti. “Lanet olsun Sara. İşte bu.”

Tırnaklarımı altımdaki deri mindere geçirdim ve Max fark edilmeyi göze alarak parmaklarıyla beni pompalamaya başladı, omuzları ileri geri hareket ediyordu. Başım geriye, koltuğun üzerine düştü

ve bedenimi boylu boyunca parçalayan sarsıntılı doruk noktasıyla tamamen orantısız, küçücük bir inlemeyi ağzımdan salıverdim.

“Aman Tanrım,” diyerek inledim, uzun parmaklarını daha da derine iterek devam ediyordu. Çılgılığımı bastırmak için dönüp yüzümü ceketinin omzuna bastırdım.

Yavaşladı ve durdu, başımın üstünü öptü ve parmaklarını geri çekti. Elini masanın altından çıkartarak parmaklarını bir anlık dudaklarına götürüp bastırdı ve peçetesine sildi.

Sonra beni izleyerek dudaklarını yaladı. “Dilinin tadı şeker gibi fakat orası daha da tatlı.” Üzerime yüklendi ve nefes almadan beni öptü. “Bir dahaki sefere içindekinin penisim olmasını istiyorum.”

Evet, lütfen.

Tanrım, beynimi ele geçiren bu adam kimdi? Çünkü bunu ben de istiyordum. Bana yaptığı şu şeyden sonra bile kucağına tırmanmak ve her şeyini içime almak istiyordum.

Bu düşünce dizisi başımı daha fazla belaya sokmadan telefonum çantamın içinde titreşti. Çıkarıp baktım: Bennett.

TOPLANTIDAN DÖNDÜM. İKİDE MASAYA OTURALIM.

Telefonumun saati bir kırk beşi gösteriyordu. “Gitmek zorundayım.”

“Belli bir düzen yaratıyoruz Sara. Geliyorsun, gidiyorsun.”

Yarı gülümsedim, yarı irkildim fakat garson yemeklerimizle geri gelince masaya bir ellilik bırakıp benimkini paketlemesini istedim.

“Telefon numaranı almak isterim,” dedi Max paramı cüzdanıma geri tikiştirirken.

“Kesinlikle olmaz.” Güldüm.

Nasıl çözüldüğüme dair hiçbir fikrim yoktu. Pekâlâ, bu bir yalandı, nasıl çözüldüğümü gayet iyi biliyordum –o seksi ses tonuyla fısıldamaya başlamış ve sonra beni parmaklamıştı– fakat Max'e kendimi fazla kaptırmamam gerektiğini daha iyi biliyordum. Birincisi, o bir çapkındı ve o yola bir kez daha girmeyi istemiyordum. İkincisi, işimdi. İlk sırada işimin olması gerekiyordu.

“Eninde sonunda Ben'den alırım. Onunla mazimiz eskiye dayanır.”

“İzinim olmadan Bennett sana numaramı vermez. Çok az insan eski sevgilimi yumruklamayı benim istediğimden daha fazla ister, Bennett de bunlardan biri.” Max'i yanağından öptüm, sakallarının batması hoşuma gitti ve masadan kalktım. “Aperitif için teşekkür ederim. Videoyu sil.”

“Benimle tekrar yemeye çıkarsan bunu düşünürüm,” diye cevap verdi, gözleri zevkle parlıyordu.

Çıktım ve gülmek için kendimi tutarak Fifth Avenue'dan karşıya geçtim.

DÖRT

Yaşattığım öğle yemeği orgazminin üzerinden üç gün geçtiği halde ona olan takıntım azalmamıştı.

“Bu gece yanında kimi getiriyorsun?” diye sordu Will kayıtsızca, katlanmış halde elinde tuttuğu *Times* nüshasına bakıyordu.

Terziden ofise kadar olan yolculuk şu ana kadar sessiz geçmişti, sessizlik yalnızca motorun ve ara sıra çalan araba kornalarının sesiyle ya da sokaktan gelen bağrıışmalarla delinmişti. Getirdiğim dosyaları gözden geçirmeye devam ederken –Queens’teki yeni bir sergiden fotoğrafları– cevap verdim: “Yalnız olacağım aslında.”

Kafasını kaldırıp bana baktı. “Çıktığın biri yok mu?”

“Hayır.” Yüzüne baktığımda şaşkınlıkla birkaç santim yukarı kalkmış kaşlarını yakaladım. “Ne?”

“Birbirimizi ne kadar süreden beri tanıyoruz Max?”

“Altı sene olmuştur.”

“Bütün bu süre içerisinde herhangi bir sosyal aktiviteye yalnız katıldığın oldu mu?”

“Gerçekten hatırlamıyorum.”

“Belki de *Page Six*’ten öğrenebiliriz. Bahse girerim onlar biliyordur,” dedi duygusuz bir şekilde.

“Çok komik.”

"Sadece alışılmadık bir şey. Bu seneki en büyük etkinliğimiz ve sen yalnız geliyorsun."

"Çok da önemli değil, ha?"

Güldü. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Bunun gibi bir parti söz konusu olduğunda insanların soracağı ilk şey 'Max Stella kiminle geliyor?' olacaktır."

"Etek kovalayan bir kurtmuşum gibi benim durumumu abartıp kendini de doğru ve erdemli göstermene bayılıyorum."

"Erdemli olmak konusunda hiçbir şey söylemedim," dedi gazetesinin üzerinden. "Yalnızca insanların acaba oradan biriyle mi buluşacağını merak edeceklerini söylüyorum, hepsi bu."

Bunu düşünerek dosyalarımın geri döndüm. Aslında yardım gecesi için kimseye randevu vermemiştim. Çünkü oraya götürmek istediğim hiç kimse yoktu.

Bu da garipti. Belki Will haklıydı. Sara'yla tanıştığımndan beri diğer kadınlar sıradan ve yavan gözükmeye başlamışlardı.

Will, geleneksel Stella & Sumner Yardımlaşma Galası'nın bu yazın en büyük etkinliği olduğunu söylediğinde de haklıydı. Etkinlik, Modern Sanat Müzesi'nde gerçekleşecekti ve New York'ta belli bir yere gelmiş herkes katılacaktı. Dans, akşam yemeği ve ardından sessiz bir müzayedeyle pediatrik kanser kurumu için her yıl yüz binlerce dolar para toplamayı başarmıştık.

Öğleden sonranın kasvetli havası kaybolmuştu fakat arabam müzenin önündeki sette durduğunda havada asılı kalmış bir fırtına kokusu vardı hâlâ. Park görevlisi kapımı açtı ve arabadan inip smokinimin düğmesini ilikledim. Birkaç yönden ismimi sesleniyorlardı; fotoğraf makinelerinin flaşları, basın alanı içerisinde küçük bir şimşek fırtınası gibi patlıyordu.

"Max! Kız arkadaşın nerede?"

"Max, bir poz alalım! Çabuk, bu tarafa!"

"Smithsonian³ bağıışı hakkında çıkan dedikoduların bir gerçektđđi var mı?"

İçeri doğru yol alırken elimi sallayarak gülümsedim ve poz verdim. Kendimi otomatik pilotta gibi hissediyordum, basını bu gecelik etkinlik için içeri almadığıma memnundum. Bunun için yeterli enerjim yoktu.

Misafirler müzenin içinden yönlendirilerek partinin büyük bölümünün gerçekleşeceđđi, iyi giyimli kalabalığın birbirine karışıp kokteyl ve şampanyalarını yudumladığı, para ve birbirlerinin veya günün dedikodusu kiminle ilgiliyse onun hakkında konuştukları bahçeye alındılar. Bir dizi beyaz çadır kurulmuş, her biri alttan parlak ışık havuzlarıyla aydınlatılmıştı. Bahçenin bir ucuna orkestra yerleştirilmiş, diğer ucuna da parti sonrası için bir DJ kabini konmuştu.

Hava ağır ve nemliydi, gece neredeyse rahatsız edici şekilde tenime yapışmıştı. Kenarlarından kristaller sarkan, beyaz örtülü bir sıra büyük masanın arasından geçtim. Bir şampanya kadehine uzandığımda bininin yanıma yanaştığını fark ettim.

"Her zamanki gibi mükemmel Max. Kendini gerçekten aşmışsın."

Başımı çevirdiğimde Bennett'in yanımda dikildiğini gördüm.

"Lanet olası sıcak, bir bu eksikti," dedim her iki elinde tuttuğu içkileri işaret ederek. "Sevgili Chloe ile birliktesin sanırım."

"Senin eşin de..."

"Bu gece yalnız takılıyorum," diye cevap verdim. "Misafir ağırlama görevleri."

Bennett içkisini ağzına götürerek güldü. Yorum yapmadı fakat gözlerini omuzlarımın üzerinden kaydırışını yakalamamak mümkün değildi.

Tam zamanında döndüm ve Chloe ile Sara'nın lavabodan gelmekte olduklarını gördüm. Sara, korsesinin üst kısmını örten ve eteğinin içinde doğru sokulan boncuklarıyla, açık yeşil elbisesinin içinde nefes kesiyordu. Elbisesinin altından gümüş renk, ince topuklu ayakkabılan gözüküyordu.

3 Amerika'da bir müze ve araştırma merkezi. (ç. n.)

Bir süre konuşmakta zorlandım.

"Buraya biriyle birlikte gelmiş Max."

Bennett'e dönüp bön bön baktıktan sonra yakın çevremize göz gezdirip kiminle birlikte gelmiş olabileceğini belirlemeye çalıştım. "Kim? Kiminle?"

"Benimle."

"Bir dakika, ne? Mümkün değil."

"Tanım, şaka yapıyorum. Suratının şu haline bak." Çenesini kaşıdı ve alanın diğer ucundaki birine gelişigüzel el salladı. Haklı olarak ona bir yumruk atmak istedim.

"Max," dedi, sesi şimdi alçak ve ciddiye. "Sara, Chloe'nin en yakın arkadaşı ve ekibimin önemli bir üyesi. Senin iş anlayışına, neredeyse herhangi birininkinden daha fazla güvenirim. Fakat kadınlarla olan geçmişin pek temiz sayılmaz. Seni ifşa edecek son kişiyim, inan bana fakat aptalca bir şey yapma."

"Sakin ol. Onu sürükleyip elbise dolabının içinde tepişmeyi falan planlamıyorum."

"Bu ilk olmazdı," dedi gülümseyerek ve bardağının son yudumunu da içti.

"Senin için de dostum," diye cevap verdim.

Onu masada yalnız başına bıraktığımda Bennett neredeyse rahatlamış gözüküyordu ve bir an ona yalan söylediğim için kendimi neredeyse suçlu hissettim. Aslında Sara'yı en yakın elbise dolabına sürüklemek istemiştım fakat aynı zamanda onu bir süre yalnızca izlemek de istemiştım.

Bahçenin diğer köşesine doğru ilerlemeye başladım, birkaç el sıktım ve yaptıkları bağışlar için teşekkür ettim, ilerledikçe Sara'yı görüş açım içerisinde tuttum. Büyük çıplak bir Lachaise⁴ heykelinin yanında durdum ve bu geceki güzelliği karşısında büyülenerek belirli bir mesafeden Sara'yı izledim.

4 1882-1935 seneleri arasında yaşamış, Fransa'da doğmuş Amerikalı bir heykeltıraş. (ç. n.)

Elbisesi uzundu, bütün kıvrımlarını ortaya çıkaracak ve benim de gözdem olan bir kısmını vurgulayacak biçimde üzerine oturuyordu.

O gece dans pistinde fazla kısa elbisesi ve yüksek topuklarıyla nasıl vahşi görüldüğünü hatırladım ve onu bu gece buradaki sofistike kadınla karşılaştırdım. O zaman bile yaptığımız şeyin onun karakterinin çok dışında olduğunu söyleyebilirdim. Fakat bu geceye kadar tam anlamıyla ne kadar dışında olduğunu anladığımı sanmıyordum. Temkinli ve narindi... yine de hâlâ başka bir şey, aşırı ciddi görüntüsünün altında ihmal edilmiş bir kayıtsızlık vardı.

Gözlerim boyun hatlarını takip ederek köprücük kemiklerine doğru ilerledi ve elbisesinin altına ne giydiğini merak ettim. İnsanlarla dolu bir kulüpte beni duvara yaslayıp beceren kadının nasıl o hale gelebildiğini merak ettim.

Sara'dan uzak durmamı tavsiye ettiğinde Bennett'in şaka yapmıyor olduğundan fazlasıyla emindim. Nişanlısı bunu öğrenirse başının belaya gireceğini –benimkinin de– söylediğinde de şaka yapmıyordu. Sara'ya karşı sıradan bir ilgiden daha fazlasını hissettiğimin apaçık farkındaydı fakat bir duvar kadar sertti. Sara da istediği takdirde bütün itirazlarına rağmen Bennett asla araya girmezdi.

Fakat Chloe – o tamamen başka bir konuydu. Çok zeki görünüyor, çok şey biliyor gibi bakıyordu. Müstakbel Bayan Ryan hakkında çok fazla şey bilmiyordum fakat Bennett sonunda kendi benzerini bulduysa Chloe'nin kötü tarafına denk gelmek istemezdim.

Yine de bütün bunlara rağmen Sara'yla oynuyor gözüktüğümüz bu küçük oyundan oldukça keyif alıyordum.

Orkestra daha yavaş bir şarkıya geçtiğinde birkaç kişinin, bulundukları gruptan müsaade isteyerek dans pistine yöneldiklerini gördüm. Bahçenin etrafından dolanarak Sara'ya arkadan yaklaştım ve çıplak omzuna dokundum.

Arkasına döndü, beni görünce gülümsemesi yüzünden yok olup gitti.
"Sana da merhaba," dedim.

Sara, şampanya kadehinden büyük bir yudum aldıktan sonra bana hitap ederek, "Bu gece nasılsınız Bay Stella?" dedi.

Bay Stella, öyle mi? Gülümsedim. "Görüyorum ki benim hakkımda biraz araştırma yapmışsın. Sende güçlü bir etki bırakmış olmalıyım."

Nezaketen gülümsedi. "Hızlı bir Google taraması, bir kıza oldukça fazla bilgi veriyorsun."

"İnternetin dedikodu ve yalanla dolu olduğunu sana kimse söylemedi mi?" Bir adım daha yaklaşarak parmaklarımın arkasını omzuna sürttüm. Yumuşak ve pürüzsüzdü, tüylerinin diken diken olduğunu hissettim. "Ayrıca, bu gece nefes kesiyorsun."

Gözlerime bakarak beni tarttı. Aramıza biraz mesafe koyarak da olsa, "Sen de o kadar kötü görünmüyorsun," diye mırıldandı.

Afallamış gibi yaptım. "Az önce bana iltifat mı ettin?"

"Etmış olabilirim."

"Giyinip kuşanmışken dans etmemek, ikimiz de için de utanç verici olur. Sence de öyle değil mi?" Sara etrafına bakındı ve ekledim: "Yalnızca bir dans, tattım."

Bardağındaki son içkiyi içti ve boş bardağı geçmekte olan garsonun tepsisine bıraktı. "Yalnızca bir dans."

Elimi sırtına koydum ve dans pistinin loş bir köşesine götürdüm.

"Önceki gün öğlen yemeğinden oldukça keyif aldım," dedim onu kollarımın arasına alarak. "Belki tekrar edebiliriz. Belki biraz farklı bir menü eşliğinde?"

Zorla gülümsedi ve beni duymazdan geldi.

Bedenini kendi bedenime yasladığım anda beliren kaşının havaya kalkışını hayli sevmeye başlamıştım. "New York'u nasıl buldun?"

"Farklı," dedi. "Daha büyük. Daha gürültülü." Sonunda başını yukarı doğru kaldırarak bana baktı. "Erkekler biraz ısrarcı."

Güldüm. "Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Sanırım adamına göre değişir."

"Peki ya bu adam?"

Gözlerini kaçırarak yine kibarca gülümsedi. Sara'nın, erkeklerin onu izlemesine fazla alışıkmiş gibi davrandığını fark ettim.

"Dinle Max, ilginden dolayı gururum okşandı. Fakat benimle neden bu kadar ilgileniyorsun? İyi vakit geçirdiğimizi kabul edip bunu geride bırakamaz mıyız?"

"Senden hoşlanıyorum," dedim omuz silkerek. "Daha doğrusu sıradışı müstehcenliğinden hoşlanıyorum."

Güldü. "Müstehcenlik mi? Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"O zaman, çok yazık olmuş. Söylesene, kurduğun fanteziler neyle ilgili? Tatlı ve sakın bir yatak seksi mi?"

Başını kaldırıp meydan okuyan gözlerle bana baktı. "Bazen, evet."

"Ama aynı zamanda herkesin seni görebileceği bir yerde, bir restoranda sana dokunulması?" Ona doğru eğilerek kulağına fısıldadım. "Ya da bir kulüpte becerilmek?"

Yutkunuşunu ve titreyen nefesini fark ettikten sonra doğruldu ve aramıza sosyal kurallar çerçevesinde bir mesafe koydu. "Bazen, tabii ki. Kim bu tarz fanteziler kurmaz ki?"

"Pek çok insan kurmaz. Ve çok daha fazlası bunları gerçekleştirmeye yeltenmez."

"Neden bu konuya bu kadar takıldın? O gülümsemeni buradaki hangi kadına çevirsen eminim onu bu müzedeki herhangi bir odaya götürebilirsin."

"Çünkü ne yazık ki şu anda başka bir kadın istemiyorum. Benim için oldukça gizemli bir hale geldin. Nasıl oluyor da o büyük kahverengi gözlerinin altında böylesine bir çelişki barındırabiliyorsun? O insanların önünde beni beceren kadın kimdi?"

"Belki de yalnızca böyle çığınca bir şeyin nasıl hissettireceğini merak etmiştim."

"Ve harika hissettirdi, değil mi?"

Başını kaldırıp bana baktığında hiçbir tereddüt ifadesi yoktu. "Evet. Ama bak," dedi bir adım geri çekilerek. Ellerim boşluğa düştü. "Şu anda hiç kimsenin eğlencesi olmakla ilgilenmiyorum."

"Senin eğlencen olmayı teklif ettiğimi sanıyorum."

Kafasını iki yana sallayarak ve gülmemek için kendini zorlayarak bana baktı. "Sevimli olmayı keser misin?"

"Benimle üst katta buluş."

"Ne? Hayır."

"Lavaboların yanındaki boş balo odası. Merdivenleri çıkınca sağda." Bir adım yaklaştım ve sanki dans için teşekkür edercesine yanağından öptüm.

Müzik sona erip yemeğin içerde sunulacağını ve ardından müzayedenin başlayacağını duyurduklarında Sara'nın yanından ayrıldım. Yapıp yapmayacağını merak ediyordum. Bunu kaçırmayı göze alıp almayacağını, benim hissettiğim gibi bir adrenalin akışı hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Nemli havayı terk edip klimalı müzeye girdiğimde sohbet sesleri oluşmaya başladı. Geniş merdivenleri çıktım ve holü dolanıp karanlık balo odasına girdim. Kapıyı ardımdan, hafif aralık bırakarak kapatınca sesler azaldı.

İçerde bekleyip merdivenlerde ve dışarıda devam etmekte olan partinin kısılmış seslerini dinledim ve karanlık odada gerçekten yalnız olduğumdan emin olmak için kulak kesildim.

Arada sırada yardımseverler halı kaplı holden geçip boş balo odasına giriyor, kısa telefon görüşmeleri yapıyor ya da lavaboların yerini arıyorlardı.

Çıkardığım her ses holde yankılanıyor gibi hissediyordum, odanın düzenine her ne kadar dikkat etsem de ayakkabılarım ahşap zemin üzerinde ses çıkarıyordu. Oda geniş değil uzundu ve uzun kenan boyunca pencerelerden şehir ışıkları parlıyordu, aşağıdaki caddede trafik uğultusu kesilmiyordu. Uzak köşedeki kısa duvar boyunca, gösterişli bir paravanla kısmen gizlenmiş olan dörtgen bir masa vardı. Bunun dışında oda tamamen boştu. İlerleyip paravanın arkasındaki gözden daha da ırak olan masaya yaslanarak bekledim.

Sara'nın yanından ayrılalı on beş dakikadan fazla olmuştu ki –ve daha fazla beklemekten vazgeçmiştim– kapı aralığından içeri giren ışık demeti yayılarak zemini aydınlattı. Paravanın arkasından, holden gelen ışıkla arkadan aydınlatılmış vücudunun şeklini izledim. Karanlıkta onun beni göremediğini biliyordum ve bunu fırsat bilip onun odayı inceleyişini seyrettim. Nabzının gerginlik ve heyecanla atışını hayal edebiliyordum. Sonunda paravanın arkasından çıkarak şehir ışığının önünde bir silüet olarak beni görmesine izin verdim.

Odayı kat etti, aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatırken gözleri gözlerimdeydi. Loş ışık altında yüzündeki ifadeyi kestirmek güçtü ve konuşmasını, cehennem olup gitmemi söylemesini ya da onu bir kez daha becermemi istemesini bekledim. Fakat hiçbir şey söylemedi. Aramızda bir kanş mesafe kala durdu, yalnızca bir an tereddüt ettikten sonra ceketimden yakaladı ve beni kendine çekti.

Dudakları ılık ve ısrarcı, şampanya tadındaydı. Bir kadehi çabucak içip buraya gelmesi için gereken cesareti toplamasını ve tam da şu an yaptığını yapmasını hayal etmiştim. Bu düşünceyle iç geçirdim, dudaklarını dudaklarıma bitıştirdiğinde gözlerini kırıştırarak kapattı, diliyle dilimi ittirdiğinde kafası geriye doğru gitti. Bir elimle göğsünü avuçladım ve diğeniyle kalçasından sıkıca kavradım.

"Bunu çıkar," dedi elleriyle kravatımı yoklayıp parmaklarıyla düğmelerimi çekiştirirken.

Onunla birlikte geriye gittim ve elbisesini çözerek vücudundan aşağıya, yere, ayaklarının etrafına kayarak düşmesini izledim. Elbisesinin altında hiçbir şey yoktu, tamamen çıplaktı.

"Bunca zaman bu şekilde miydin?" diye sordum meme uçlarından birini ağızma alıp ona doğru bakarak.

Başını salladı, ellerini saçlarının arasında gezdirirken dudakları aralanmıştı; *daha fazla, dişlerinle, lütfen* gibi kelimeler fısıldıyordu. Onu masaya götürdüm, dizlerinin arkasından yakalayarak masanın köşesine doğru çektim.

Parmaklarımı kaburgalarının üzerinde gezdirip düz karnına doğru götürdüm. Göz göze geldik, ellerimi ayakkabılarının topukları üzerinde gezdirirken tek kaşını kaldırmıştı. "Sanırım bunu çıkarmayacağız," dedim geri kalanı çıplak olan vücuduna bakarak. Kusursuzdu: kaymak gibi bir cilt, şahane göğüsler ve sert, pembe meme uçları.

Üzerine doğru eğilerek boynundan göğüslerine kadar olan boşluğu yaladım, tahminen cumartesi günü emerek vücudunda bırakmış olduğum morluğa başparmağımla bastırdım. "Bahse girerim her gün bu ize bakmışsındır," dedim marifetime hayranlıkla bakıp biraz daha sertçe bastırarak.

"Çok fazla konuşuyorsun," dedi gömleğimi açmaya çalışırken. "Çok fazla kıyafet var."

Meme ucunun etrafında dişlerimi gezdirerek sertleşmiş çıkıntısını emdim ve üfledim. Avucunu erkekliğimin üzerine bastırarak, "Dokun bana," dedim.

Elinin arasında sıkıverdi ve başım omzuna devrildi.

Pantolonumun fermuarını çözerken elleri titriyordu, ellerini telaşla içeri sokup kalçanın üzerine koydu. Geri doğru giderek masaya uzandı, vücudu gergindi, köprücük kemiklerinin arasındaki boşluklar ve göğüslerinin kıvrımları karanlıkta kalıyordu.

"Max," diye fısıldadı, bana doğru baktığında gözleri gözüküyordu.

"Evet?" Boynu, göğüsleri ve erkekliğimi saran elinden dolayı dikkatim dağılmıştı.

"Fotoğraf makinen var mı?"

Bunu nasıl başarıyordu? Onun kadar ketum, düzeyli biri nasıl tamamen kendini kaybedebiliyordu? Elimi ceketimin cebine attım –omuzlarının üzerinden yere düşmek üzereydi– ve telefonumu çıkarıp ona doğru tuttum. “İşimizi görür mü?”

“İkimizin fotoğraflarını çekeceksin misin?”

Gözlerime inanamıyordum. Dalga mı geçiyordu? “Lanet olsun. Tabii ki.”

“Yüzlerimiz gözükmese.”

“Tabii ki gözükmaz.”

İkimiz de avucumun içindeki cihazla ne yapabileceğimizi düşünürken kısa bir sessizlik oldu. Yaptığımız şeyin fotoğraflarını istiyordu. Bu konunun onu da benim kadar baştan çıkardığını öğrenmek beni sersemletmişti. Boğazında nabzının deli gibi atıyor oluşundan ve gözlerindeki ateşten bunu anlayabiliyordum.

“Başka kimse görmeyecek,” dedi.

Gülümsedim. “Senin herhangi bir parçanı paylaşmak fikri pek hoşuma gitmiyor. Tabii ki başka kimse görmeyecek.”

Arkaya doğru yaslandı ve telefonu ona tutarak yukarı kaldırdım. İlk poz omuzlarıydı. İkincisi, göğsünün üzerindeki eli ve parmaklarının arasındaki meme ucuydu. Bacaklarının arasına geçmek için elimi bacaklarına götürdüğümde dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı.

Holde bazı sesler yankılanıyor, karanlık köşemizden bizi çekip neredede olduğumuz ve eninde sonunda ikimizin de aşağı inmesi gerektiği gerçeğine geri götürüyordu. Bir prezervatif bulup penisime geçirdim ve başparmağımı ağzına götürüp ağzından içeri soktum.

Bacaklarını kalçama dolayarak ve beni kendine daha fazla çekmeye çalışarak ses çıkarmadan karşılık verdi. İçine girişimi izlediğim anda bato odasının kapısı gıcırdayarak açıldı.

Daha önce olduğu gibi, holden gelen aydınlık paravanın içinden geçip süzülerek ve ışık demetleriyle Sara'nın bedenini boyayarak odanın içine doldu. Nefes nefeseydi fakat ben durmadım, çenesini kaldırıp sessiz olması

için onu hareket ettirerek bir kez daha içine girdim. Onu etrafımda hissettikçe erkeklğimden yukarı, sırtıma doğru bir sıcaklık yayıldı.

Gözlerini sımsıkı kapadı ve daha düzgün bir pozisyon almak için onu kalçasından kavrayıp masanın üzerinde kendime doğru yaklaştırarak daha sert bir şekilde içine girdim. Şehnin ışıkları, teninin üzerindeki elimin şehvetli ve karanlık bir fotoğrafını çekmek için ancak yeterliydi. Odanın ortasından geçen ayak sesleri pencereye doğru yöneldi, Sara sanki geri çekilmeme engel olmak istercesine bacaklarıyla beni sımsıkı sardı.

Meme uçlarının sertleşmesini, dudaklarının heyecanla aralanışını izledim. *Endişelenme*, diye düşündüm gülümseyerek. *Durmuyorum*.

Üstünkörü hareket ediyordum ve göğsünü kavrayarak meme ucunu sıktım. "Tam şuradalar," diye fısıldadım, boynunu öpmek ve çılgınca atan nabzını dudaklarımda hissetmek için eğildim. "İsteseler bizi görebilirler."

Nefes nefeseydi ve bir kez daha, bu sefer daha sert bir şekilde meme ucunu sıktım. "Geri çekilmiyorum. Yalnızca daha fazla ve daha fazla içinde ilerlemek istiyorum."

"Daha sert," diye fısıldayarak yalvardı.

"Elimle mi yoksa seni becerirken mi?"

"İkisiyle de daha sert."

Boynuna sokulup sövdüm. "Sen kahrolası bir edepsizsin, bunu biliyorsun değil mi?"

İçine doğru gidip gelirken ağzını açarak sessizce soluklandı, bir şekilde daha da derine gitmemi arzuluyordu. Üzerime yaslanmış karnının kasıldığını hissettim, kalçası müthiş bir kararlılıkla hareket ediyordu. Lanet olsun, sıcak ve kaygandı; bir an önce boşalmazsa ondan önce ben boşalacaktım. Neyse ki tiz bir ses çıkarıp timaklarını omzuma geçirdi, üzerimde titrerken bedeni kasılıyordu. Kendimi sersemlemiş ve zevkin doruklarında hissediyordum, sanki içeride bir şey patlamak üzereydi.

Ayak sesleri yeniden duyuldu ve tam da paravanın diğer tarafında kesildi. Yaşadığım orgazm, akkor ve bana yıldızları göstermeye yetecek bir

silindir gibi üzerimden geçmişti. Son bir kez daha yüklendiğimde gözlerim karardı ve içine boşaldığımda başımı boynuna gömüp kendimi bütün diğer hislere kapattım.

Daha sonra bir sessizlik oldu, beraberce şiddetli nefes alışlarımızı dizginlemeye çalışıyorduk ve hiç kimse hareket etmeye yeltenmiyordu.

Paravanın tam arkasından gelen nefes alma sesini belli belirsiz hissediyordum, bekleyen birinin dinginliği gibiydi. Dinliyordu. Kafamı çevirdiğimde Sara'nın kocaman gözlerini gördüm, dişleriyle alt dudağımı yakaladı. Birkaç saniye geçti ve ayak sesleri harekete geçmeden birkaç saniye daha geçti. Kapı kapanırken ışık terli bedenlerimizin üzerinden kayıp gitti.

Beş

Pazartesi günü sabahı Chloe'yi apar topar yerleştirilmiş ofisinde pencereden dışarı bakarken buldum. Mobilyaları ve kutuları nihayet ulaşmıştı; adımlarından ve mırıldanmasından anladığım kadarıyla yerleşme beklentisi konusunda biraz hayal kırıklığı yaşıyordu.

Hafta sonumun büyük kısmını bağış gecesinde yaptıklarım-
dan dolayı korku ve kutlama arasında gidip gelerek geçirmiş ve
bu düşüncelere bir son vermek ve hareketlerimin bana dair ne
söylediğine daha yakından bakmak için işe gelmiştim. Cumartesi
günü gece yarısına kadar işyerinde kalmış ve maalesef bu hafta
halletmem gereken bütün anlaşma ve faturaları inceleyerek geçir-
miştim. Normalde onları bu hafta bitirmem gerekiyordu. Birkaç
telefon görüşmesinden başka yapacak işim kalmamıştı ve son gün-
lerde aylak bir Sara olmak pek de iyi değildi.

“Yardım ister misin?”

Chloe güldü ve koltuğunun üzerine çöktü. “Nereden başla-
yacağımı bile bilmiyorum. Dairemize yerleşmeyi henüz bitirdik.
Ayrıca bütün bunları sanki az önce paketlemiş gibi hissediyorum.”

“Kitaplığınla başla. Düzgünce yerleştirilmiş, sıra sıra kitapları
görmeden kendimi asla düzenli hissetmem.”

Omuz silkerek koltuktan kaydı ve duvara yaslanmış birkaç
kutunun yanına yanaştı. “Bağış gecesinde iyi vakit geçirdin mi?”

Malzeme kutusunu açtım ve bir maket bıçağı çıkardım. “Kesinlikle.”

Kafasını kaldırmış bana baktığını hissedebiliyordum ve bu sürenin uzaması yüzüme doğru bir baskı yapıyordu. Muhtemelen daha ayrıntılı bir cevap vermeliydim fakat söyleyecek bir şey bulmak için çabalarken aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Başka ne olmuştu? Oraya gitmiştik. Biraz ordövr almıştık. Max ve ben dans etmiştik ve sonra beni masanın üzerinde becerirken fotoğraflarımızı çekmesini istemiştim.

Geri kalanını hatırladığımda – kaçırdığımız akşam yemeği, katılmak için gittiği sessiz müzayede, yaşadığımız... *karşılaşma*dan sonra kaçtığım güzel bahçe, tek kelimelik cevabıma bunları ekleyemeyecek kadar çok vakit geçmişti.

“İyi,” dedi ve sesindeki alaycı ifadeyi duyabiliyordum. “Gelmeye karar vermiş olmana sevindim. Max ve Will görünüşe göre buna her sene ev sahipliği yapıyorlar ve hayır için tonla para topluyorlar. Bence bu muhteşem.”

“Muhteşem,” diye mırıldanarak onu onayladım, Max’in smokinli hali aklıma gelmişti. Yüce güzel Tanrım, adam siyah kravat için yaratılmıştı. Yarı çıplak haldeyken de oldukça muhteşem görünüyordu.

Pencereden dışarı baktım, ensemdeki nefesinin hırıltılı sıcaklığını hatırladım.

“Geri çekilmiyorum,” diye gürlemiş, koca elini göğsümün üzerine koymuştu. “Yalnızca daha fazla ve daha fazla içinde ilerlemek istiyorum.”

Göğüslerim küçük değildi fakat elinin büyüklüğü beni sanki kavrayıp ortadan ikiye bölebirmiş gibi küçük hissettirmişti. Korku hissetmek yerine bacaklarımı daha geniş aralamış, daha derine girmesi için ona yol göstermiştim.

"Daha sert."

Bana bakmak için geri çekilmişti. "Elimle mi yoksa seni becerirken mi?"

"İkisiyle de," deyivermiştim ve beni ısırarak için boynuma doğru eğilmişti.

Birden çekmiş olduğu fotoğrafları merak ettim ve hafifçe titredim. Onlara baktığını hayal etmemeye çalıştım. Ya da belki onlara bakarken kendine dokunduğunu...

Chloe boğazını temizledi ve kutusundan birkaç tane dergi çıkardı. Gözlerimi kıstım ve önümdeki dergilere baktım. *Tanrım, bunlar da nereden çıkmıştı şimdi?*

"Max'le konuştuğunu gördüm," dedi. "Neredeyse üç şarkı boyunca dans da ettiniz. Onunla o gece mi tanıştın?"

Aklımı mı okuyordu? *Neyin peşindesin Chloe?*

Yüzüne bakmadım ve mırıldanmaya devam ettim. "Evet, şeyde tanıştık," elimi havaya savurdum, "cuma günkü şeyde."

"Göz kamaştırıcı bir adam," dedi.

Kendine gel. Kendine gel.

Üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyordum. Chloe dünyanın en kötü blöfçüsüydü. Bir savaş uçağının bombaları bırakması gibi kendini ele veriyordu. "Sence de göz kamaştırıcı değil mi?"

Sonunda kafamı kaldırıp ona baktım ve gözlerimi devirdim. "Hadi ama senin için Max Stella'ya bayılıyormuş gibi yapamayacağım. Hoş birine benziyor, hepsi bu."

Güldü ve rafa birkaç kitap yerleştirdi. "İyi. Yalnızca büyü-şüne kapılmadığından emin olmak istiyorum. İyi bir adam gibi görünüyor fakat hayır, o kesinlikle bir çapkın. Ama en azından bu konuda dürüst."

Ben tepki vermemek için uğraşırken bir süre beni izledi. Andy'ye bir gönderme yapıyordu ve senede bir ya da iki kez söylediği ve aynı anda söyleyip güldüğümüz gibi bir şeydi. "Ben dememiş miydim?"

Fakat şu anda kelimeleri yalnızca garip sessizliğin içinde kaybolmuştu.

"Üzgünüm," diyerek mırıldandı. "Kötü bir zamanlama oldu. Max ve Bennett'in okul arkadaşı olduklarını biliyor muydun?"

"Evet, bundan bahsetmişti. Bennett'in İngiltere'de okuduğunu bilmiyordum."

Başını sallayarak onayladı. "Cambridge. İlk günden itibaren Max onun ev arkadaşıydı. Benimle çok fazla hikâyesini paylaşmadı fakat paylaştıkları..." Sesi, dikkatini yeniden önündeki kitaplara vermiş gibi sönükleşti.

İlgilenmiyor gibi, bütün bunlara karşı tamamen ilgisizmiş gibi davranmam gerekirdi, değil mi? Bu yüzden dikkatimi başparmağıma verdim ve o anda taze kâğıt kesişini fark ettim.

Kendini toparla Sara; kafayı Max'e o kadar taktın ki acıyı da mı hissetmiyorsun? Rezalet.

Peki öyleyse, Chloe'nin duymuş olabileceği hikâyeleri kesinlikle umursamayan biri nasıl görünürdü? Yani *pek fazla* hikâye paylaşmamış olması, belli ki *bazı* hikâyeler paylaşmış olduğu anlamına geliyordu.

Değil mi?

Dev gibi bir yığın dergiyi alfabetik olarak sıraladım, kendimi kaptırmış gibi görünmeye çalışıyordum. Sonunda aklıma gelen soruyla boğuluyormuş gibi hissettim ve yenilgiyi kabul ettim. "Ne tarz şeyler yapıyorlarmış?"

"Erkek işleri," dedi, dikkati dağılmış gibiydi. "Ragbi. Kendi biralarını mayalamak ve ardından çılgın partiler vermek. Paris'e giden trene atlamak ve birtakım yaramazlıklar falan."

Chloe'yi boğmak istiyordum. "Yaramazlık?"

Birdenbire kafasını kaldırdı, sanki bir şey hatırlamış gibiydi ve koyu renk gözlerinde kesinlikle içine sığmaz bir parıltı vardı. "Baksana, bu bana neyi hatırlattı. Yaramazlıktan konu açılmışken..."

Yüreğim ağzıma geldi.

"Cuma gecesi ortadan kayboldun, bir saat kadar! Nereye gittin?"

Yüzüm yanmaya başladı ve boğazımı temizledim, hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarımı kıstım. "Ah, kendimi biraz kötü hissettim. Etrafta biraz yürümek için dışarı çıktım."

"Lanet olsun," dedi. "Yakışıklı bir garsonu çevirip masanın üzerinde onunla seviştiğini umuyordum."

Boğuk bir öksürük patlattım ve bütün boğazım birdenbire o kadar kurumuştı ki öksürüğümü kesemiyordum.

Chloe kalktı ve resepsiyon alanındaki soğutucudan bana bir bardak su getirdi, biliyormuş gibi sırtıyordu. "Fena yakalandın. Korktuğun zaman hep öksürmeye başlarsın."

"İyiyim."

"Yalanlar. Yalan söyleyen yaramaz bir yalancısın sen. Anlat bakalım."

Ona bakmayı kesinlikle reddediyordum. Chloe'nin koyu renk gözleri ve sabırlı gülümsemesinde bana ağzımdaki baklaları döküren bir şeyler vardı. "Anlatacak bir şey yok."

"Sara, ortadan kaybolup bir saat sonra geri geldiğinde nasıl gözüküyordun biliyor musun?" Şeytani gülümsemesini ortaya çıkarmak için bir tutam uzun kahverengi saçını kulağının arkasına attı. "Nasıl görüldüğünü biliyorsun. Yeni becerilmiş gibi."

Bir koliyi keserek açtım ve bir yığın tasarım dergisi çıkarıp ona uzattım. "Bunun açıklaması çok delice."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Patronuyla on sekizinci katın merdiven aralığında seks yapmış bir kadınla konuşuyorsun."

Kafamı geriye attım ve bir kahkaha patlattım. Öksürüğümü geçiştirmek için biraz daha su içtim. “Hadi ya? Bu ayrıntıyı bilmiyordum Chloe.” Bunun üzerime biraz daha düşündüm. “Tanrım, iyi ki merdivenleri kullanmıyorum. İğrenç. Böyle bir şey son derece tuhaf olurdu.”

“Gölünecek haldeydik. Hiçbir şey bundan daha çılgınca olmaz.” Omuz silkti ve yargılamayan ifadesini takınarak bana döndü. “Yoksa olabilir mi? Sen anlat.”

“Tamam,” dedim koltuğuna doğru yaslanarak. “Geçen hafta barda tanıştığım adamı hatırlıyor musun? Seksi olan?”

“Evet?”

“Cuma günü o da oradaydı.”

Chloe gözlerini kıstı. Meraklandığını anlayabiliyordum. “Bağış gecesinde mi?”

“Evet. Tuvaletin önünde karşılaştık,” diyerek yalan söyledim ve gözlerimden anlamasın diye pencereden dışarı baktım. “Takıldık. Sanırım bu yüzden öyle görünüyordum... dağınık.”

“Takıldık derken, demek istediğin?..”

“Evet. Boş bir balo odasında.” Kafamı kaldırdım ve göz göze geldik. “Bir masanın üzerinde.”

Yüksek sesle haykırdı ve el çırdı. “Şuna bak sen, seni çılgın şey.”

Bu tam da Max’in bana söyleyebileceği türden bir şeydi fakat çok başka bir biçimde kullanılmıştı, bir süre için diyecek söz bulamadım. Onu bu şekilde arzuluyor olmak, ne yaptığını merak etmek ve ben altında serilmiş yatarken çektiği fotoğraflarıma şu anda bakıp bakmadığını düşünmek dikkatimi dağıtıyordu.

“Ciddiyim Sara, içinde böyle bir cevher olduğunu biliyordum,” diye ekledi Chloe.

“Mesele şu ki gerçekten başka bir ilişki daha istemiyorum. Olsa bile onun gerçekte olduğu kişi olmadığı fikrine kapılırim.” Çok fazla

konuşmadan önce durdum. Max'in *Page Six*'teki itibarına biraz daha imada bulunursam Chloe kimden bahsettiğimi kesinlikle anlardı.

Bir dergi yığınınını düzenlerken mırıldanıyor ve dinliyordu.

"Fakat o eğlenceli biri Chloe. Andy ile işlerin nasıl olduğunu biliyorsun."

Chloe, yaptığı işi bıraktı fakat bir sayfanın köşesiyle oynamaya başladı. "İşte olay zaten bu Sara. Aslında bilmiyorum. Yani birbirimizi tanıdığımız üç sene içerisinde sizinle belki yalnızca beş kez yemek yedim. Onunla ilgili bana anlattığın hikâyelerden daha fazlasını gazetelerden öğrendim. Onun hakkında neredeyse hiç konuşmuyordun! Her zaman ailenin itibarından faydalanıp iyi görünmek için seninle birlikte olduğu hissine kapıldım."

Suçluluk ve utancın, kurşun bir ağırlık gibi göğsüme yerleştiğini hissettim. "Biliyorum," dedim yavaşça nefes alıp vererek. İnsanların beni nasıl gördüğünü hayal etmek başka, bunu doğrudan duymak bambaşka bir şeydi. "Eğer onun hakkında herhangi birisine bir şey söylersem yanlış anlaşılacağından ve onun kamuya dönük stratejilerini baltalayacağından endişelendim hep. Ayrıca biz, sen ve Bennett gibi değildik. Seninle tanıştığımız zaman onunla pek iyi vakit geçirmiyorduk. Andy sahtekârın tekiydi, tam bir pislikti ve bunu anlamam oldukça uzun zamanımı aldı. Cuma günü olan şey yalnızca eğlenceydi."

Chloe kafasını kaldırıp bana baktı. "Sorun değil. Böyle bir şey olduğunu biliyordum zaten." Başka bir koliye döndü. "Öyleyse bu seferki iyi, Andy gibi değil."

"Evet."

"Yani kendini sana kaptırmış."

"En azından fiziksel olarak, şu anda benim için iyi bir şey."

"O zaman sorun nedir? Durumun kulağa mükemmel geliyor."

"O biraz fazla istekli. Ayrıca ona tam olarak güvenmiyorum."

Elindeki kitapları yere bırakarak yüzünü bana döndü. "Sara, bu sana garip gelecek ama yalnızca beni dinle, tamam mı?"

"Tabii ki."

"Ben ve Bennett başladığımızda... yaşadığımız şey her neyse, her defasında bunun son olacağı konusunda kararlıyım. Fakat sanırım doğal akışını bulana kadar bunun olmaya devam edeceğini her zaman biliyordum. Şanslıyız ki o ilk birkaç seferde hissettiklerimiz asla sona ermeyeceğini düşünüyorum. Öyle bile olsa ona güvenmiyordum. Ondan gerçekten hoşlanmıyordum bile. Bütün bu söylediklerimin yanında o benim *patronumdu*. Yani uygunsuz bir durumdu." Güldü ve masaya doğru yönelttiği bakışlarını takip ettim. Şu ana kadar paketinden çıkardığı ilk ve tek şeyin, Fransa'da evlilik teklifi aldığı evde çekilmiş fotoğrafları olduğunu gördüm. "Fakat sanırım bunun keyfine varmak için kendime biraz izin vermiş olsaydım beni bu derece yiyip bitirmeyebilirdi."

Kendini yiyip bitirmekle neyi kastettiğini tam olarak anlamaya başlıyordum. Aynı zamanda ben de bilinçli olarak Max konusunda, Max *düşüncesiyle* mücadele ediyordum. Fakat benim nedenlerim farklıydı. Patron-çalışan meselesi ya da başka türlü bir güç ilişkisi değildi. Basit bir gerçektir yalnızca; bir süre için başkasının değil, kendimin olmak istiyordum. Fakat yine de Max ile yaşadığımız şey çılgınca ve daha önce hissettiğim her şeyden tamamen farklıydı -çünkü ben farklıydım- ve hoşuma gidiyordu. Çok fazla.

"Ondan hoşlanıyorum," diyerek dikkatlice itirafta bulundum. "Fakat onun erkek arkadaşlığa uygun olduğunu düşünmüyorum. Aslında olmadığını biliyorum. Ve ben de şu anda pek kız arkadaş olmaya uygun değilim."

"Tamam, o zaman belki fırsat buldukça seks partneri olarak bir araya gelirsiniz."

Ellerimi yüzüme bastırarak güldüm. “Ciddi misin? Kimin hayatından bahsediyorsun?”

Kafama vurmak istercesine bana baktı. “Sara, bu hayat *senin*.”

Geri döndüğümde George masamın üzerine ayaklarını uzatmış gazete okuyordu.

“Arı gibi çalışıyorsun,” diyerek dalga geçtim ve masamın köşesine oturdum.

“Öğlen paydosundayım. Ayrıca sana bir paket geldi, hayatım.”

“Posta odasından mı aldın?”

Kafasını iki yana salladı ve kolyi dizlerinin üzerinden alarak bana doğru salladı. “Elden teslim edildi. Çok tatlı, bisikletli bir kurye tarafından getirildiğini de eklemeliyim. İmzalamam ve açmayacağıma dair söz vermem gerekti.”

Elinden çekip aldım ve başımla kapıyı işaret ederek George’dan çekip gitmesini istedim.

“Bana onun ne olduğunu bile söylemeyecek misin?”

“X-ray cihazım yok ve bunu açtığımda yanımda olmayacaksınız. Çık dışarı.”

İtiraz sesleriyle beraber bacaklarını masamdan çekti ve kapıyı ardından kapayarak dışarı çıktı.

Birkaç dakika boyunca pakete baktım, kaplama kâğıdının altındaki dörtgen şekli hissedebiliyordum. Bir çerçeve miydi? Kalbim dışarı fırlayacak gibiydi.

Kutunun içine tıktıştırılmış, üzeri kâğıt kaplı bir paket daha vardı ve bir de not iliştilmişti.

Tatlım,

Bunu gizlilik içerisinde aç. En beğendiğim buydu.

Yabancı

Yutkundum, içimde artık daha fazla tutamayacağım bir şeyi salıvermenin sınırındaymışım gibi hissettim. Kapımın sıkıca kapalı olduğunu gördükten sonra paketin kâğıdını açtım, bunun gerçekten de bir çerçeve olduğunu fark edince ellerim titremeye başladı. İçinde tek fotoğraf olan, derin ve basit kesilmiş ahşaptan bir çerçeveydi: karnımın ve belimin kıvrımlarının fotoğrafı. Altımdaki siyah masa da gözüküyordu. Alt kısımda Max'in parmakları da görünüyordu, sanki beni kalçamdan yüzeye bastırıyormuş gibiydi. Tenimin üzerine soluk bir ışık demeti yayılmıştı, hemen yakında açılan kapıyı, paravanın tam arkasında dolanan kişiyi hatırlatıyordu.

Bu fotoğrafı tam içime yerleştiği sırada çekmiş olmalıydı.

Gözlerimi kapadım, boşaldığımda nasıl hissettiğimi hatırlıyordum. Çıplak bir tel gibiydim, fişe takılı olsam karanlık balo odasını aydınlatabilirdim. Parmaklarıyla klitorisimi ortaya çıkarmış ve o şekilde beni okşamıştı. Yaşadığım hazzın yoğunluğundan dolayı bacaklarımı kapatmak istemiştım fakat o gürlemiş, içimde gidip gelirken bacaklarımı açık bir şekilde tutmuştu.

Çerçeveyi posta paketinin içine geri koydum ve her şeyi çantamın içine sakladım. Hararet, bir üzüm asması gibi tenimin üzerine yayılıyordu ve ben ne havalandırmayı açabiliyor ne de bu kadar yükseklikte pencereyi açabiliyordum.

Nasıl bilmişti?

Olayın ağırlığının üzerime yüklendiğini hissettim, ikimizin fotoğrafı olmasını ne çok istemiştım, görülmeyi ne çok istemiştım. Anlamıştı, belki de benim kendimi anladığımdan daha fazla.

Sendeleyerek masama gittim, oturdum ve durum değerlendirmesi yapmaya çalıştım. Fakat tam önümde bugünün *New York Post* gazetesi duruyordu ve *Page Six* açıktı.

Orada, sayfanın ortasında bir tokat gibi hikâyenin başlığı görünüyordu: *Seks Tanrısı Stella Yalnız Takılıyor*.

Risk sermayedarı milyoner *playboy*, cumartesi gerçekleşen bağış gecesinde yeni bir şey denedi.

Hayır, amacı sanat eserlerine bakmak değil, kesinlikle para toplamak da değil (dürüst olalım: adam zaten Vegas'taki bütün kumar makinelerinden daha fazla para topluyor). Cumartesi gecesi Alex'in Limonata Standı Vakfı yararına her yıl olduğu gibi düzenlenen bağış organizasyonuna Max Stella geldi... hem de yalnız.

Ona kimin eşlik ettiği sorulduğunda yalnızca, "Çoktan içeri girdiğini umuyorum," dedi.

Ne yazık ki fotoğrafçıların etkinliğe katılması yasaktı.

Bir dahaki sefere seni yakalayacağız Çılgın Max.

George'un bunu buraya benim için bıraktığını ve muhtemelen şu anda kendi kendine güldüğünü bilerek gazeteye baktım.

Gazeteyi katlayıp bir çekmeceye koyarken ellerim titriyordu. Orada bir fotoğrafçının olabileceği neden aklıma gelmemiştii? Etkinlikte hiçbir fotoğrafçının olmaması bir mucizeydi. Max bunu zaten biliyor olsa da ben bilmiyordum ve *dikkat etmeyi düşünmemiştim* bile.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Bir anda aklıma dank etti, aramızdaki şeyin ya mutlak olarak sona ermesi gerekiyordu ya da nasıl görüldüğüme dikkat etmem gerekiyordu. Geriye dönüp bak-

tığımda kaygan bir ipin üzerinde olduğumu ve henüz ilk haftamda üç kurşundan yırttığımı görünce rahatladım.

Dizüstü bilgisayarımı uyandırmak için boşluk tuşuna bastım ve “Stella & Sumner”ın yerini Google’a sordum.

Gülümsemeden edemedim. “Tabii ki.”

Rockefeller Plaza Otuz.

Stella & Sumner, şehirdeki en bilindik binalardan GE Binası’nın yetmiş ikinci katının yarısını kaplıyordu. Ben bile kaç sokak öteden binayı tanıyabiliyordum.

Yine de bu kadar iyi bilinen bir risk sermayesi şirketi için ne kadar küçük bir alan gerektiğine şaşırmıştım. Ayrıca yalnızca para toplayıp yatırım yapan bir şirketi idare etmek için çok az kişi gerekiyordu: Max, Will, bazı kıdemsiz yöneticiler ve muhtelif matematik dehaları.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki on kez derin nefes almak zorunda kaldım. Sonra kendime çekidüzen vermek için ofis kapılarının tam karşısındaki bir lavaboya girdim.

Boş olduğundan emin olmak için bütün kabinleri kontrol ettim ve tam gözlerimin içine baktım. “Eğer onunla bu işi yapıyorsan üç şeyi hatırlamalısın Sara. Bir, o da senin istediğini istiyor. Seks, hiçbir bağ yok. Ona daha fazlasını borçlu değilsin. İki, ne istediğini söylemekten korkma. Ve üç,” biraz daha dik durdum, derin bir nefes aldım, “genç ol. Eğlen. Gerisini düşünme.”

Koridordayken, Stella & Sumner’in otomatik cam kapıları beni yaklaşınca açıldı ve yaşlıca bir resepsiyon görevlisi kadın samimi bir gülümsemeyle beni selamladı.

“Max Stella’yı görmeye geldim,” dedim aynı şekilde gülümseyerek. Tanıdık bir gülümsemesi, tanıdık kaşları vardı. Başımı indirdim ve isim etiketini okudum: BRIGID STELLA.

Lanet olsun, *annesini* onun resepsiyon görevlisi olarak mı çalışıyordu?

“Randevun var mıydı hayatım?”

Aksanı tıpkı onunki gibiydi. Dikkatimi yeniden yüzüne çevirdim. “Hayır, aslında yok. Yalnızca bir dakika için görüşebileceğimi ummuştum.”

“İsmin nedir?”

“Sara Dillon.”

Gülümsedi –fakat biliyor gibi değildi, *Tanrı’ya şükür*– bilgisayara baktı ve telefonunu kaldırmadan önce kendi kendine kafasını salladı. “Burada seninle sohbet etmeyi uman bir Sara Dillon var.” Üç saniye kadar karşı tarafı dinledi ve “Tabii,” dedi.

Telefonu kapattığında başını sallamaya başlamıştı. “Koridorun sonunda sağda. En sondaki onun ofisidir.”

Teşekkür ettim ve tarif ettiği gibi koridor boyunca ilerledim. Yaklaştığımda Max’in kapiya yaslanmış beni beklediğini ve üç metre mesafeden bile anlaşılacak memnun bir ifadesi olduğunu gördüm.

“Kendine gel,” diye fısıldadım.

Dönüp ofisine girerken bir kahkaha patlattı.

Onu takip ettim ve kapıyı ardımdan kapattım. “Buraya düşündüğün sebeple gelmedim.” Sonra duraksadım, yeniden düşündüm. “Tamam, belki buraya düşündüğün sebeple geldim. Fakat tam olarak değil. Yani burada olmaz, *bugün* burada olmaz, annen tam dibimizdeyken! Aman Tanrım, kim annesine bir *resepsiyon görevlisi* olarak iş verir ki?”

Hâlâ gülüyordu, lanet olası gamzesi yanağına gömülmüştü ve ağzımdan çıkan her boş lafla birlikte daha fazla gülüyor gibiydi.

Kahretsin, hayatımda gördüğüm en çapkın, en hayran olunası...
en sinir bozucu... *pislikti!*

“Kes şu gülmeyi!” Önce bağırdım ve sonra kelimelerim etrafımızdaki duvarlardan yankılanıp bana geri dönünce elimle ağzıma vurdum. İfadesini düzeltmeye çalıştı, bana doğru yürüdü ve bir kez öptü, o kadar tatlıydı ki bir an için resmen buraya neden geldiğimi unuttum.

“Sara,” dedi sessizce. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Her zaman böyle söylüyorsun,” dedim. Gözlerimi kapadım, omuzlarımın gevşediğini hissettim. Son üç sene içerisinde hatırladığım kadarıyla Andy’nin bana akşam yemeği için aldığı şarap dışında iltifat ettiği bir an yoktu.

“Bunun nedeni dürüst olmamdan başka bir şey değil. Onu bırak da bu üzerindeki nedir?”

Gözlerimi açtım ve beyaz bluzuma, pilili mavi eteğime ve kalın kırmızı kemerime baktım. Max doğrudan göğüslerime bakıyordu ve onun bakışlarının altında meme uçlarımla sertleştiğini hissettim.

Sırıttı. Görebiliyordu.

“Üzerimdekiler... iş kıyafetim.”

“Yaramaz bir liseli kıza benzemişsin.”

“Yirmi yedi yaşındayım,” diyerek ona hatırlattım. “Göğüslerime bakarak sapıklık yapmış olmuyorsun.”

“Yirmi yedi,” diye tekrarladı sırtarak. Ona verdiğim her bilgi sanki bir kolyeye dizebileceği inciler gibi davranıyordu. “Kaç gün eder?”

Gözlerimi kıstım. “Ne?” Birkaç saniye yüzüne baktım. “Yaklaşık olarak dokuz bin sekiz yüz elli. Fakat aslında daha fazla çünkü doğum günüm ağustosta. Yaklaşık olarak on bin.”

İç geçirdi ve dramatik bir şekilde elini göğsüne koydu. "Vay canına. Sayıların kraliçesi ve böylesine çekici. Caziben karşısında çaresizim."

Gülmeden duramadım. Bana karşı asla kaba ya da iğneleyici olmamıştı ve bir buçuk hafta içerisinde başka bir adamın yaşatmadığı kadar orgazm yaşatmıştı. Hem de ne kadar süredir... *Sara. Çok sıkıcısın. Devam et.*

Beni bir kez daha süzdükten sonra, "Pekâlâ, bugünkü ziyaretinle beni neden onurlandırdığını söylemeni kesinlikle bekleyemeyeceğim. Fakat en son sorduğun soruyu cevaplamama izin ver. Evet, annem bir resepsiyon görevlisi ve bu kaba gözükebilir. Fakat onu o masadan kaldırmaya çalışmanı hiç tavsiye etmem. Seni temin ederim, buradan bir kulağın elinde ayrılırsın."

Bir adım bana doğru ilerledi ve birdenbire çok yakınımdaydı. Çok fazla yakınımda. Özel dikilmiş takım elbisesinin ceketindeki minik çizgileri, çenesindeki kirli sakal izlerini görebiliyordum.

"Buraya seninle konuşmak için geldim," dedim. Bu sözüm ona tesir etmemiş olmalıydı ve ona söylemek istediğim kelimelerin arkasına koyacak bir güç bulmalıydım. Onunla, Andy'yle başlangıçta olduğum gibi olmak istemiyordum: kolayca bertaraf edilebilir. Altı seneden sonra fark etmiştim ki hiçbir şeyi mücadele etmeye yetecek kadar önemsememiştim.

Gülümsedi. "O kadarını anladım. Oturmak ister misin?"

Kafamı iki yana salladım.

"İçecek bir şey ister misin?" Köşedeki küçük bara doğru yürüdü ve kehribar rengi sıvıyla dolu kristal bir şişeyi aldı. Hiç düşünmeden başımı sallayarak onayladım ve iki kadeh doldurdu.

Birini bana uzatarak fısıldadı: "Bugün yalnızca iki parmak, 'atlım.'"

Kontrolümü kaybettim ve güldüm. “Teşekkür ederim. Üzgünüz, bütün bu olanlar... içimi kemiriyor.”

Bir kaşını kaldırdı fakat bu anın içine bir başka imalı söz sokup sokmamayı yeniden düşünüyor gibiydi. “Beni de.”

“Seninleyken kendimi biraz rahatsız hissediyorum,” diyerek konuya girdim.

Güldü fakat kaba değildi. “Bence de.”

“Kulüpten önce ne olduğunu biliyor musun? Yirmi bir yaşım. dan beri aynı adamla birlikteydim.”

Max içkisinden bir yudum aldı ve sonra kadehine baktı, dinliyordu. Ona Andy’dan, kendimden ve birlikteliğimden bahsetmeyi gerçekten ne kadar istediğimi düşündüm.

“Andy daha yaşlıydı. Hayatı daha yerleşik, daha oturmuştu. Bu iyiydi,” dedim. “Her zaman iyiydi. Pek çok ilişkinin bu şekilde bittiğini düşünüyorum, bir nevi... iyi olduğu için. Kolay. Her neyse. Benim en iyi arkadaşım değildi, tam olarak sevgilim de değildi. Beraber yaşıyorduk. Bir rutinimiz vardı.”

Ben sadıktım; o ise Şikago’nun her yanında kadınları beceriyordu.

“Peki ne oldu? Ayrılığınızı ne tetikledi?”

Ona bakarak duraksadım. Bu kelimeyi Max’e karşı kullanmış mıydım? Geriye dönüp düşündüm, hatırlamıyordum, kullanmamıştım. Şikago’dan ayrıldıktan sonra kendi hayatımı tarif etmek için kullanmıştım fakat bunu onunla hiç paylaşmamıştım. Kolumdaki tüylerin dikildiğini hissettim. Kafamdan milyonlarca cevap geçiyordu fakat ona söylediğim şu oldu: “O kadar gençken o kadar yaşlı olmaktan yorulmuştum.”

“Bu kadar mı? Bana söyleyeceğin bu muydu? Tam bir bulmaca gibisin Sara.”

Yüzüne bakarak, "Birlikte yaptıklarımızdan sonra, Şikago'da pek çok üzüntü bıraktığımdan ve hiç kimseyle bir ilişki yaşamak istemediğimden fazlasını bilmene gerek yok."

"Fakat sonra kulüpte beni buldun," dedi.

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam," dedim parmağımı gömleğinin önünden aşağı doğru kaydırarak, "sen beni buldun."

"Doğru," dedi ve gülümsedi fakat hatırladığım kadarıyla ilk defa, önce gülen gözleri değildi. Hatta sonra bile gülmedi. "Ve şimdi buradayız."

"Evet, buradayız," diyerek onu onayladım. "Çılgın bir anıma denk geldiğini düşünüyorum." Pencereden dışarı, dalgalar halindeki beyaz bulutlara baktım, bu kattan bir tanesinin üzerine sıçrasam ve bir yere, herhangi bir yere, söylemek üzere olduğum şeyden emin olduğum bir yere gidebileceğim kadar sağlam görünüyorlardı. "Fakat seni o zamandan beri çok az gördüm... senden hoşlanıyorum. Sadece işlerin daha da karışmasını, raydan çıkmasını istemiyorum."

"Seni gayet iyi anlıyorum."

Anlıyor muydu? Muhtemelen anlayamıyordu. Aslında anlayıp anlamadığı o kadar önemli değildi, hayatımın yolunda gitmesinden daha da önemli olansa kendimi Şikago'da olduğu kadar güvende hissetmeye ihtiyacım olmayışındı. Güvende olmak bir kâbustu. Güvende olmak bir yalandan ibaretti.

"Haftada bir gece," dedim. "Haftada bir gece senin olacağım."

O soğukkanlı, düşünceli ifadesiyle bana baktı ve onu her görüşümde, bu ifadesinden önce elindeki bütün kartları göstermiş olduğunu fark ettim. Gülümseyişi gayet dürüsttü. Kahkaha attığında son derece gerçek oluyordu. Fakat ifadesi onun maskesiydi.

Midem acı içinde kasıldı. "Eğer beni bir daha görmek istiyorsan bu şekilde olacak."

“Kesinlikle istiyorum,” diyerek beni rahatlatmış. “Fakat tam olarak ne söylediğinden emin değilim.”

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Arkamdan geldiğini hissettim ve “Şu anda bu ilişkinin üstesinden gelebilmemin tek yolunun açık ve net sınırlar koymaktan geçtiğini hissediyorum. O sınırın dışında buraya çalışmak için, bir hayat kurmak için geldim. Fakat o sınırın içinde...” Sesim sönükleşti, gözlerimi kapadım ve düşüncenin yerleşmesine izin verdim. Max’in ellerinin ve ağzının düşüncesi. Özenle yaratılmış gövdesi ve tekrar tekrar üzerime bastığı kalın uzantısı. “Ne istersen yapabiliriz. Seninle birlikteyken, başka şeyler için endişelenmek istemiyorum.”

Yana doğru kaydı ve böylece kafamı hafifçe döndürüp yüzüne bakabildim. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Gülümsedi. Maske kaybolmuş, geç öğleden sonra güneşi odanın içine dolmuş ve gözleri alev almış bir yeşile bürünmüştü.

“Bana yalnızca bedenini mi sunuyorsun?”

“Evet.” Bakışlarını kaçırarak ilk ben oldum.

“Bana gerçekten ve yalnızca haftada bir geceni mi vereceksin?”

İrkildim. “Evet.”

“Öyleyse istediğin şey... ne? Bir nevi adanmış kaçamak ilişkisi mi?”

Güldüm ve “Bütün şehri elinden geçiriyor olduğunu düşünmekten kesinlikle hoşlanmıyorum. Evet, anlaşmanın bir parçası bu. Eğer becerebilirsen,” dedim.

Sakalını kaşıdı, imalı soruma karşılık vermedi. “Hangi gece? Her zaman aynı gece mi?”

İşin bu kısmını pek detaylı düşünmemiştim fakat başımı salladım. “Cumaları.”

“Başka bir kadınla görüşmeyeceksem eğer işle ilgili bir durum olduğunda ya da perşembe veya cumartesi günü yanımda eşim olmasını gerektiren bir etkinlik olduğunda ne olacak?”

Göğsüm kaygıyla sıkıştı. “Hayır. Ortalıkta gözükmek yok. Sana nırım anneni götürebilirsin.”

“Seni zahmetli küçük şey.” Gülümsemesi kelimelerini takip ederek kısık yanan bir ateş gibi yavaşça büyüdü. “Bu çok planlı bir şeye benziyor. Bizim izlediğimiz yöntem buluşma şeklinde değildi küçük tatlım.”

“Biliyorum,” diyerek izin verdim. “Fakat bana sağlıklı gelen tek yol bu. Gazetelerde seninle birlikte gözükmek istemiyorum.”

Kaşlarını çatı. “Neden özellikle bu?”

Kafamı iki yana salladım, çok fazla konuştuğumu fark etmiştim. Ağzımda geveledim. “İstemiyorum işte.”

“İlişkinin işleyişinde ben de söz sahibi olabilecek miyim?” diye sordu. “Yoksa yalnızca senin dairende buluşup bütün gece sevişecek miyiz?”

İşaret parmağımı yeniden göğsünde dolaştırdım, aşağıya doğru inmeyi göze alıp kemerine kadar geldim. Hem hazır olmasını umduğum hem de en çok korktuğum kısma gelmiştik. Kulüpten, restorandan ve bağış gecesinden sonra bir adrenalın bağımlısı gibi hissetmeye başlamıştım. Bunu kaybetmek de istemiyordum.

“Bence şimdiye kadar gayet iyiydi. Benim daireme gitmek istemiyorum. Ya da bu anlamda seninkine. Nerede olmam gerektiğini bana mesaj olarak yolla, ne beklediğini de genel olarak yaz ki ne giyeceğimi bileyim. Gerisi umurumda değil.”

Parmak uçlarımda üzerinde yükseldim ve onu öptüm. Baştan çıkarmayla başladı ve sonra o kadar derin bir şeye dönüştü ki söylediğim bütün sözleri geri alıp haftanın her gecesi kendimi ona vermek istedim. Fakat ilk geri çekilen o oldu, güçlükle nefes alıyordu.

“Fotoğrafçılardan kaçabilirim fakat senin fotoğraflarını çekmek bende bir takıntı halini aldı. Benim tek şartım bu. Yüzler gözükmeyecek fakat fotoğraf serbest.”

İçime bir titreme yayıldı ve kafamı kaldırıp ona baktım. Çıplak tenime dokunuşunun bir kanıtına sahip olmayı ve ikimizin fotoğraflarına bakıp sertleşmesini düşününce göğsümden yayılan sıcaklık yanaklarıma doğru yayıldı. Fark etti, gülümseyerek parmaklarının arkasını yanağımda gezdirdi.

“Bu bittiğinde onları silersin,” dedim.

Hemen başını salladı. “Tabii ki.”

“O zaman cuma günü görüşürüz.” Ceketinin altına uzandım, bir süre elimi göğsünün sert hatları üzerinde gezdirdikten sonra iç cebinden telefonunu çekip aldım ve kendi numaramı çevirdim. Telefonum çantamın içinde çaldı. Yüzüne bakmadan bile keyifli gülümsemesini hissedebiliyordum. Telefonunu cebine geri koydum, döndüm, kafamı çevirip bakarsam ayaklarımın geriye doğru gideceğini bilerek uzaklaştım.

Annesine hoşça kal dedim ve lobiye inmek üzere uzun bir asansör yolculuğu yaparak bütün yol boyunca telefonunun kamestrasını düşündüm.

İki sokak uzaklaşmıştım ki telefonum çantamın içinde titredi.

Cuma günü benimle Brooklyn'deki 11th and Kent'te buluş. Saat 6:00'da. Taksiyle gel ve ben kapını açana kadar taksinin içinde kal. İşten çıkar çıkmaz gelebilirsin.

ALTI

Genç ve toy olduğum o eski günlerde Demitri Gerard, sorumluluğunu üstlendiğim ikinci müşterimdi. Kuzey Londra'da küçük fakat kârlı bir antika işi yapıyordu. Kâğıt üzerinde Demitri'nin işinin pek bir özelliği yoktu: faturalarını zamanında ödüyordu, sabit bir müşteri listesi vardı ve sene içerisinde giderlerinden daha fazla para kazanıyordu. Fakat Demitri'yi gerçekten eşsiz kılan özelliği, çok az insanın varlığından haberdar olduğu nadir eserlerin kokusunu esrarengiz bir biçimde alma yeteneğiydi. Öyle parçalar ki doğru ellerde dünyanın her tarafındaki koleksiyonculara küçük bir servet karşılığı satılabilirdi.

İşini büyütmek için sermayeye ihtiyacı vardı ve sonradan öğrendiğime göre neyin nerede bulunacağına dair kendisine bilgi veren uzun bir liste dolusu haber kaynağını beslemesi gerekiyordu. Onu çok ama çok zengin kılan haber kaynaklarını. Tabii ki yasal olarak.

Doğrusu Demitri Gerard o kadar başarılı olmuştu ki sadece New York'ta şimdilik on iki tane deposu vardı, içlerinde en büyük olanı da 11th and Kent'teydi.

Kâğıdı cebimden çıkararak bu sabah Demitri'nin telefonda bana vermiş olduğu kodu girdim. Kapı açılmadan önce alarm iki kez öttü, kilit yüksek sesli ve metalik bir tık sesiyle serbest kaldı. Şoförüne hızlıca el sallayarak ağır çelik kapıyı açtım, ben içeri girerken arabamın kaldırımından çekildiğini duydum.

Bir nakliye asansörü beni beşinci kata çıkardı ve etrafıma bakınırken ceketimden kurtulup kollarımı sıvadım. Temizdi, duvar ve zemin betonu, kirli tavan körfezin ışıklarını kesiyordu. Demitri bu binaları daha sonra müzayedede satılacak ya da çeşitli satıcılara verilecek koleksiyonlarını saklamak için kullanıyordu. Neyse ki bu koleksiyon henüz satılmamıştı.

Güneşli hâlâ deponun iki duvarına sıralanmış pis ve çatlak pencerelerden içeri süzülüyordu ve bütün alanı kâğıda sarılmış sıra halindeki aynalar kaplıyordu. Odanın karşı tarafına geçtim, attığım her adımda ufak toz kümeleri havaya savruluyordu. Depodaki tek mobilyanın üzerindeki plastik örtüyü kaldırdım: o gün erken saatlerde gönderdiğim kırmızı kadifeden bir koltuk. Kıvrımlı arka kısmında elimi gezdirerek gülümsedim ve daha sonra Sara'nın bunun üzerinde çıplak ve yalvaran bir ifadeyle nasıl muhteşem gözükeceğini hayal ettim.

Mükemmel.

Bir sonraki saati, her aynanın üzerindeki dikkatlice kaldırarak ve aynaları alana yerleştirip, her birini de ortaya koyduğum koltuğa göre ayarlayarak geçirdim. Bazıları geniş, yaldızlı çerçeveleriyle süslüydü ve zaman içerisinde camın kenar kısımları kararmış ya da silikleşmişti. Diğerleri daha kibar, tel işlemeli ya da kaliteli ve parlak ahşaptandı.

İşim bittiğinde güneş, etraftaki binaların arkasından batmıştı fakat hâlâ tepedeki floresan lambaları açmamı gerektirmeyecek kadar parılıyordu. Hafif bir ışık eğik camdan süzülüyordu ve saatimi kontrol ettiğimde Sara'nın her an gelmek üzere olabileceğini fark ettim.

Bu planı tasarladığımdan beri ilk defa, hiç gelmeyebileceği ihtimalini ve bunun yaratacağı hayal kırıklığını düşündüm. Bu da çok garipti. Kadınların çoğunun, beni param için mi istediğini ya da kolumda görünmenin getireceği şöhretin mi peşinde olduğunu kestirmek kolaydı. Fakat Sara için bu geçerli değildi. Daha önce bir kadının dikkatini çekmek için bu derece uğraştığım olmamıştı ve bu durumda nasıl hissettiğimden emin değildim. Yoksa gerçekten bir klişenin mi içerisindeydim? Yalnızca sahip olamayacağım bir şeyin mi peşindeydim? İkimizin de birer yetişkin olduğu,

ikimizin de istediğini aldığı ve yakında kendi yollarımıza devam edeceğimiz gerçeğiyle kendimi yatıştırdım. Ortada bir zarar yoktu.

Basit.

Yatakta eğlenceli olduğu gerçeği de canımı acıtmıyordu.

Cep telefonum odanın diğer ucunda titreşti ve etrafa son bir kez göz gezdirdikten sonra asansöre bindim ve boş lobiye doğru kısa bir yolculuk yaptım.

Kapının sesine yönelerek kafasını kaldırdı ve onu beklenti içinde fakat emin olamayan ifadesiyle görünce sertleştim.

Sakin ol dostum. Onu parçalamadan önce içeri alalım.

"Merhaba," dedim yanağından öpmek için eğilerek. "Çok güzel görünüyorsun." Aşına olduğum bir kokusu vardı, yaz ve narenciye gibiydi. Dışarı çıktım ve şoföre parasını ödedim, araba uzaklaşırken tekrar Sara'ya döndüm.

"Oldukça cüretkârsın," dedi kaşını kaldırarak. Bu gece saçları çok az dalgalıydı, ön kısmı küçük, gümüş bir saç tokasıyla tutturulmuştu. Daha sonra nasıl görüneceğini hayal ettim; onu becerdikten sonra o ciddi, küçük toka gidip de saçları dolaşıp birbirine karıştığında. "Özellikle de adama parasını çoktan ödediğimi düşünecek olursak."

Gülümseyerek kafamı iki yana sallamadan önce taksinin gittiği yöne doğru tekrar baktım. "Yalnızca güven eksikliğinin hiçbir zaman takıntım olmadığını söyleyebiliriz."

"Takıntın nedir o zaman?" diye sordu.

"Aslında tek bir tane olduğunu sanmıyorum. Sanırım bu sebepten dolayı benden hoşlanıyorsun."

"*Hoşlanmak*, oldukça iddialı bir kelime," dedi, sırtıtmamak için kendini zorluyordu.

"Pes ediyorum, seni şeytan." Bir yandan sırtarak kapıyı açtım ve önden girmesi için yol verdim.

Asansöre doğru giderken ve yukarı doğru kısa yolculuğumuzda sessizdik fakat etrafımızı kuşatan yeni, ağır bir beklenti duygusu vardı.

Asansör doğrudan deponun içine açıldı fakat içeri girmek yerine Sara bana doğru döndü.

"Oraya girmeden önce," dedi odayı işaret ederek, "içeride zincir ya da birtakım araç gereçlerin olmadığını bana söylemen gerekiyor."

Güldüm, dışardan nasıl kötü gözüktüğünü, buraya gelmekle bana ne kadar güveniyor olduğunu henüz fark edebiliyordum. Buna degeceğine dair kendime söz verdim.

"Kelepçe ya da kırbaç yok, söz veriyorum." Eğildim ve onu kulağından öptüm. "Ufak tefek şaplaklar olabilir fakat bırakalım da gece kendi yolunu kendi çizsin, olmaz mı?" Elimle poposuna vurdum ve yolu göstermek için öne geçtim.

"Vay canına," dedi, kapı eşiğinden geçtiğinde yanakları kızarmaya devam ediyordu.

Çok fazla çelişki vardı.

Odanın içinde gezinip yavaşça dönerken onu izledim. Bedenini saran şarap rengi bir elbise, neredeyse kilometrelerce ilerleyen bacaklar ve bittikleri yerde çok yüksek siyah topuklular.

"Vay canına," diye tekrarladı.

"Onayladığına sevindim."

Büyük gümüş bir aynanın yüzeyinde parmağını gezdirdi, yansımasında gözleri benimkilerle buluştu. "Burada bir tema olduğunu hissediyorum."

"Tema diyerek kastettiğin seni izlemenin beni tahrik ediyor oluşuysa, evet." Büyük pencere çerçevelerinden birinin içine oturarak bacaklarımı esnettim. "Boşalmanı izlemeye bayılıyorum. Fakat daha da ötesi, izlendiğin zamanki baştan çıkma haline bayılıyorum."

Sanki söylediğim şeyler bir şekilde şok ediciymiş gibi gözleri büyüdü.

Duraksadım. Onu yanlış mı anlamıştım? Bana göre kendisi açık bir biçimde, en azından biraz teşhirciydi ve görülecek olma korkusu onu oldukça büyülüyordu. "Senin çıplak fotoğraflarına bakmayı sevdiğimi biliyorsun. Ka-

muya açık alanda seks yapmayı sevdiğini biliyorum. Burada gördüklerine göre düşünecek olursan yanlış anladığım bir şey var mı?"

"Sadece bunu yüksek sesle söylemene şaşırdım." Arkasını dönerek odayı dolaşmaya devam etti ve yanından geçtiği her aynaya baktı. "Şimdiye kadar hep benim dışımdakilerin bu tarz şeylerden hoşlandığını tahmin ediyordum. Kulağa gülünç geldiğini anlıyorum."

"Önceden yaptığın şeylerin farklı olması, onlardan hoşlandığın anlamına gelmez."

"Sanırım hoşlandığım şeylerin ne olduğundan tam olarak emin değilim," dedi yüzünü bana doğru dönerek. "En azından, bunu gerçekten bilecek kadar çok şey yaşadığımı hissediyorum."

"Pekâlâ, şu anda ortasında kadife bir koltuk ve etrafına dizilmiş aynalardan başka bir şey olmayan bir depodasın. Anlamaya çalışmana yardımcı olduğum için mutluyum."

Güldü, yeniden bana doğru geldi. "Bu bina senin değil."

"Gördüğüm kadarıyla beni biraz daha araştırmışsın."

Çantasını duvara dayadı ve koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. "Dedikodu sütunlarının dışında da bir şeyler bilmem gerekiyordu. Deri Surat⁵'ın oynadığı bir sahneyi yeniden canlandırmadığımızdan emin olmak istedim."

Gülerek başımı iki yana salladım, körü körüne buraya gelmediği için kendimi iyi hissetmeme şaşırdım. "Burası bir müşteriye ait."

"Ayna fetişi olan bir müşteri mi?"

"Araştırmalarında neler bulduğunu bilmiyorum," dedim. "Fakat iki ortağım var ve her birimizin farklı uzmanlık alanları var: Will Sumner biyoteknoloji alanında, James Marshall teknoloji alanında uzmandır. Benim ilgi alanım da daha çok sanat: galeriler ve..."

"Antikalar mı?" dedi odayı göstererek.

"Evet."

⁵ *Teksas Katliamı* filmindeki seri katil. (ç. n.)

"Bu da neden burada olduğumuzu açıklıyor," dedi.

"Yirmi soruluk mülakatın bitti mi?"

"Şimdilik, evet."

"Tatmin oldun mu?"

"Hımm, henüz değil."

Odanın karşı tarafına geçerek önünde diz çöktüm. "Bu yaptığımın ilgili bir sorun var mı?"

"Beni aynalarla dolu bir depoya getirirsenle ilgili mi?" Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve çılgın fakat masum bir hareketle omuz silkti. "Şaşırtıcı fakat sorun yok."

Elimi boynunun arkasına götürdüm. "Bütün gün bu anı düşündüm. Buraya oturduğunda nasıl görüneceğini." Teni o kadar yumuşaktı ki parmaklarımı boynundan aşağıya, köprücük kemiklerine doğru gezdirdim. Boynunun üzerinde, nabzının attığı yere bir öpücük kondurdum ve nabzını dilimin ucunda hissettim. İsmimi fısıldadı, beni kendine doğru yaklaştıırken bacakları aralanıyordu.

"Çıplak olmanı istiyorum," dedim zaman kaybetmeden elbisesinin ön kısmını aşağıya doğru çekerek. "Çıplak ve ıslak olmanı, seni becermem için bana yalvarmanı istiyorum." Göğüslerine doğru ilerleyip onları emdikten sonra sutyeninin ince kumaşının üzerinden meme ucunu ısırdım. "O kadar yüksek sesle bağırmanı istiyorum ki sokağın karşısındaki otobüs durağında bekleyenler adımı bilsinler."

Kesik bir nefes aldı ve kravatıma uzanarak onu çözdü ve boynumdan çekip çıkardı.

"Onunla gözlerini bağlayabilirim," dedim. "Şaplak atabilirim. Durmam için bana yalvarana kadar vajinayı emebilirim." Gömleğimin düğmeleriyle uğraşmasını, gömleğimi omuzlarımdan aşağı indirirken gözlerindeki istekli ifadeyi izledim.

"Ya da ağzını tıkayabilirim," diyerek dalga geçti ve sırıttı.

“Vaatler, vaatler,” diye fısıldadım alt dudağını dudaklarımın arasına alarak. Çenesini öptüm, boynunu emdim.

Pantolonumun iki yanından beni tuttu, bedenim çoktan tepki vermeye başlamış, aletim onun elinde sertleşmişti.

Elbisesinin fermuarını açıp kollarını elbiseden kurtardım. Ardından da sutyeninden kurtuldum.

“Bana ne istediğini söyle Sara.”

Duraksadı, beni izliyordu. Sonra, “Bana dokun,” diyerek fısıldadı.

“Nerene?” diye sordum ve parmağımı bacağından yukarıya doğru götürdüm. “Buraya mı?”

Teni kırmızı kadife koltuğun üzerinde süt beyazdı –kendi kendime hayal edebileceğim herhangi bir görüntüden daha iyiydi– ve üzerindeki minik çamaşırı bacaklarından aşağı kaydırırken kalça kemiğini hafifçe ısırdım. Bir parmağımı içine daldırdığımda, ne kadar ıslanmış olduğunu görünce kesik bir nefes aldım. Başparmağımı klitorisinin üzerinde daireler çizerek dolaştırdım, ikimiz de ona dokunduğum yere bakıyorduk. Kann kaslarının titreyişini izledim, ıslak teninin üzerinde hareket ettikçe çıkardığı kısık sesleri dinledim.

Ayağa kalkarak pantolonumu çözdüm ve koltuğun üzerine bir prezervatif fırlattıktan sonra, giysilerimi aşağı indirdim. Hiç vakit kaybetmedi, oturdu ve eline alarak dilini aletimin üzerinde gezdirmeye başladı. Başını emen sıcak ve ıslak dudaklarını izledim.

Kafamı kaldırıp odanın içerisindeki yansımalarımıza baktım. Beni kalçamın iki yanından tuttu, karamel renkteki saçları parmaklarının arasındaydı. Üzerimde hareket ettikçe kafası ileri geri oynuyordu. Aşağı bakmamak için kendimi zorladım, bu açıdan uzun kara kirpiklerinin pembe teni üzerinde nasıl gözükeceğini biliyordum.

Ya da daha da iyisi, yukarı baktığında kahverengi gözlerinin nasıl açılacağını.

Beni kavrayan her bir parmağını hissettim, saçının karnımın üzerindeki yumuşak dokunuşlarını, ağzının sıcaklığını ve teşvik edici inlemelerinin titreşimini hissettim. O kadar iyi hissediyordum ki ancak bu kadar olabilirdi.

"Şimdi değil," dedim kesik kesik nefes alarak ve bir şekilde geri çekilmeyi başardım. Parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. Beni emmesini seyretmek o kadar cezbediciydi ki kendimi onun boğazından aşağı bırakabilirdim. Fakat başka planlarım vardı. "Arkanı dön. Dizlerinin üzerinde durmanı istiyorum."

Dediğimi yaptı, arkasına geçtiğinde omzunun üzerinden bana bakıyordu.

O bakış neredeyse boşalmama neden olacaktı ve kendimi, hesap tablolarını –hatta Will'in kötü esprilerini– düşünmeye zorlayarak prezervatife uzandım, paketini yırtarak açtım ve aletimin üzerine geçirdim. Onu kalçasından tuttum, tek elimle kendimi girişe doğru yönlendirdim, aletimin ucunu ona sürüttükten sonra bastırıp içine girdim.

Kafası öne doğru düştü, yüzünü benden saklıyordu. İşe yaramayacaktı.

Uzanıp onu saçlarından kavradım ve çektim, kafasını geriye doğru getirdim.

Nefesi kesildi, gözleri şaşkınlık ve istekle büyüdü. "İşte böyle," dedim hafifçe geriye doğru çekilip öne doğru kayarak. "Tam şurası." Karşımızdaki aynaları işaret ettim. "Tam oraya bakmanı istiyorum, oldu mu?"

Dudaklarını yaladı, elinden geldiğince kafasını salladı.

"Bunu sevdin mi?" diye sordum onu daha da sıkı tutarak.

Kesik bir ifadeyle, "E-evet," dedi.

Biraz daha hızlandım, bir nevi korku içindeki halini izliyordum. Bu gece kontrolün bende olmasına, istediğimi almama izin verdiği belliydi. Kafamda düşünceler dönüp dolaşıyordu, ona neler yapabileceğimi, ona yakın olduğumda hissettiğim gibi beni arzulamasını nasıl sağlayacağımı bulmaya çalışıyordum.

"Nasıl daha iyi olduğunu görüyor musun?" diye sordum, sıkı bedenine girip çıkmaya devam ederken her hareketimizi aynada takip ederek. "Ne

kadar mükemmel olduğunu görüyor musun?" Kalçamla daireler çiziyor, hareketlerimi hızlandırıyordum. "Ve şurası." Başını sağa doğru, bize doğru bakan başka bir aynaya çevirdim. "Lanet olsun. Seni becerirken göğüslerinin nasıl hareket ettiğine bir baksana. Sırtının kıvrılışına. Lanet olsun, kusursuz popona."

Ellerimi saçından çekip omuzlarına götürdüm, omuzlarından tutarak destek aldım. Oradaki kaslarını eziyordum, sırt kıvrımı başparmaklarımın arasındaydı. Teni terden yapış yapıştı, saçı alnına yapışmaya başlamıştı. Açığı değiştirmek için dizlerimi eğdim, avuçlarımın altında kıvrılıyor, bedeni benimkine doğru gidip geliyordu.

Ağırlığını dirseklerine kaydırıp ve çığlık attı, daha sert olmamı istiyordu, parmaklarıyla koltuğun kumaşını sıkıyordu. Her iki elimle onu kalçasından tuttum, onu beceriyor, her yüklenişimde onu sertçe geri çekiyordum.

"Max," diyerek inledi, yanağı mindere dönüktü. Fena halde hırpalanmış, mahvolmuş ve beni içinde hissetmekten başka hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gözüküyordu.

Bacak kaslarım yanmaya başlamıştı ve tepeden tımağa zevk alıyordum. Kamımda basınç oluşmaya başladı ve öne doğru eğilerek pozisyonumuzu değiştirmek için kollarımı onun beline sardım. Tek eliyle arkaya uzanarak kalçamı tuttu, beni kendine doğru çekti.

"İşte böyle," dedim kesik nefes alışlarımın arasından. Gitgide yaklaşıyorduk, içeride kasılmaya başladığını hissediyordum, boğuk bir sesle sordum, "Yakın mısın?"

"Çok yakını," dedi gözleri kırışarak kapandı, alt dudağını ısırıp klitorisine dokunmak için öne doğru uzandığımda, yapış yapış olan parmakları zaten oradaydı. Altımdaki koltuk gıcırdayıyordu ve bir an için koltuğun kılma ihtimalini düşündüm. "Max, daha hızlı."

Etrafıma yeniden bakındım, farklı aynalarda farklı açılardan kendimizi görüyordum, bir yandan hareket ederken ikimizin parmakları da çalışıyordu ve daha önce bu duruma uzaktan yakından benzeyen hiçbir şey görmedi-

ğimi biliyordum. Bunun bir oyun olduğunun farkındaydım fakat bu oyunun bitmesini kesinlikle istemiyordum.

İsmimi defalarca söylerken gözlerimi yeniden ona çevirdim. Boşalırken kafasını geriye doğru, omuzlarımin üzerine atmıştı, bedeni beni sıkıca eziyordu. Her şey sıcak ve heyecan vericiydi, kalbim içimde küt küt atıyordu.

"Gözlerini kapatma, lanet olası gözlerini kapatma. Boşalmak üzereyim." Ardından bedenim titreyerek, prezervatifi doldurarak boşaldım. Ellerim onun beline sarılmış, damarlarımda pompalanan kanın sıcaklığını hissederek öne doğru düştüm.

"Tanrım..." Yüzünde ufak bir tebessümle bana bakarak nefes almaya çalışıyordu.

"Gerçekten." Ayağa kalkmayı başardım ve prezervatiften kurtuldum. İkimizi de koltuğa yerleştirdim. Sara esnek ve uysaldı, hafif bir iç çekerek uykulu gülümsemesiyle koltuğa uzandı.

"Yürüyebleceğimden emin değilim," dedi saçını terli alnından çekmek için uzanarak.

"Bir şey değil."

Gözlerini devirdi. "Her zaman da böyle ukalasın."

Sırıttım, nefes almaya çalışırken gözlerimi kapadım. En azından bacaklarımin yeniden hissedene kadar.

Sessizlik bir süre havada asılı kaldı. Aşağıdaki caddeden araba koması gürültüsü geliyordu, uzakta bir yerden helikopter geçiyordu. Minderin yer değiştirdiğini hissettiğimde odanın içi daha da kararmıştı. Kafamı kaldırdığımda Sara'nın kıyafetlerini toplamakta olduğunu gördüm.

"Gecenin geri kalanı için ne gibi planların var?" diye sordum yana doğru kıvrılıp elbisesinin içine yeniden girişini izleyerek.

"Eve gideceğim."

"İkimizin de yemek yemeye ihtiyacı var." Uzandım ve elimi pürüzsüz bacağında dolaştırdım. "Kesinlikle iştahım açıldı."

Kibarca benden kurtuldu, ayakkabısının diğeri tekini bulmak için yere eğildi. Onları çıkardığımızı hatırlamıyordum bile. "Bu yaptığımız böyle bir şey değil."

Kaşlarımı çattım. Sanırım bu yaşananları gereksiz, duygusal bir alana çekmediğini bildiğim için kendimi bir nevi rahatlamış hissetmem gerekiyordu. Fakat benim için tam bir muammaydı. Kesinlikle deneyimsiz, kesinlikle saftı. Fakat açıkçası, buraya oldukça pervasız bir şekilde gelmiş ve bana güvenmişti.

Neden?

Herkesin bir oyunu vardı. Onunki neydi?

Ayakkabılarını giydi, doğruldu, saçını düzeltmek için çantasından bir fırça çıkardı. Gözleri parlıyordu ve yüzü her zamankin biraz daha kırmızıydı fakat bunların dışında Sara son derece şık görünüyordu.

Bir dahaki sefere daha sert olmaya çalışmalıyım.

Yedi

Belki de Andy her gün o kadar işi bu şekilde yapıyordu. Hiçbir şey insanın kafasını, sonrasında kuru temizlemeden kıyafetlerini almanı beklemeyen muhteşem bir yabancıyla çığlık çığlığa orgazm yaşamaktan daha iyi boşaltamazdı. Pazartesi sabahı kendimi enerjik ve saat dokuzdaki bölüm toplantısı için tamamen odaklanmış hissettim.

Diğer yöneticiler ve asistanları nihayet yeni ofise varmışlardı ve Bennett'in üzerinde çalıştığı bazı şeyler sonuç verdiğinden yirmi yeni pazarlama müşterisi adayıyla karşı karşıyaydık. İşime gömülmüştüm. İşin iyi tarafı, Andy şeklindeki *voodoo* bebekleri ve iğdiş teknikleri konusunda fantezi kuracak çok az zamanım vardı.

Fakat cinnet zamanları arasında –bir toplantıdan diğerine ya da tualete giderken, bir telefon görüşmesinden sonraki uyuşukluk anında– Max'le geçirdiğim geceyi, arkamda konuşlanmış sert ve çıplak bedenini, keyifli bir tükenmişlikle ağırlaşan kaslarımı ve saçımı kavramış ellerini hatırlıyordum.

"Gözlerini kapatma, lanet olası gözlerini kapatma. Boşalmak üzereyim."

Geçirilen onca eğlenceli zamana rağmen cumartesi sabahı birkaç saat için kendimi keyifsiz hissetmiştim. Tam olarak herhangi bir şeyden pişmanlık duyuyor değildim fakat yaptıklarımın otürü biraz utanıyordum. Rastgele bir mahallede, yardıma ihtiyacım ola-

cak olsa bağırdığımda muhtemelen kimsenin beni duymayacağı bir yerde ve yüzlerce aynanın önünde bana istediğini yapmasına razı olarak Max'in gözünde kötü bir izlenim bıraktığımı düşündüm.

Aslında aşağılanmaya giden o ince çizginin altında bile daha önce kendimi bu kadar canlı hissetmemiş olduğumu biliyordum. Ne kadar garip olsa da onun yanında kendimi güvende ve ondan her şeyi isteyebilirmişim gibi hissetmiştim. Sanki bende başkasının görmediği bir şeyler görmüştü. Ofisinde ona şartlarımı sunduğumda en ufak bir şaşkınlık ya da kınayıcı bir belirti göstermemişti. Herhangi birimizin yatağında seks yapamayacağımızı söylediğimde bile tereddüt etmemişti.

Ofisindeki masamda oturmuş gözlerimi kapadığımda dört aydan uzun süre önce Andy'yle yaptığımız seksin anısı geri gelmişti. Onun ya da benim programlarımız konusunda tartışma zahmetinden vazgeçmiştik. Hatta ilişkimizdeki güven eksikliği, odayı örtecek kara bir gölge gibi hissettirmeye başlamıştı.

İlişkimize biraz renk katmaya çalışmış, bir gece geç vakit üzerimde yalnızca uzun bir pardösü ve topuklu ayakkabılarla ofisinde ona sürpriz yapmışım. Beni görünce sanki sarı bir ördek kostümü giymişim gibi utanmıştı. "Seninle *burada* seks yapamam," demişti kısık sesle kulağıma eğilerek.

Belki de ofiste yalnızca diğer kadınlarla seks yapabileceğini söylemek istemişti. Küçük düşmüştüm.

Hiçbir şey söylemeden oradan ayrılmıştım.

O gece daha sonra eve dönmüş ve biraz çaba göstermişti; beni uyandırmış, öpmüş, acele etmeden olayı tatlıya bağlamaya çalışmıştı.

Ama olmamıştı.

Bu kez tamamen rastlantısal bir anda her şeye dair gerçeklik kafama dank ederken gözlerimi açtım. Max bana kendimi iyi hissettirmiş, Andy ise sadece rezil hissettirmişti. Biraz kadın olmamın

ve istediğim şeyleri elde ettiğim için özür dilemekten vazgeçmemin vakti gelmişti.

Onu hâlâ rahatsız edici derecede çok arzuluyor olsam da Max'in er ya da geç ne zaman ve nerede olacağına dair haftanın geri kalan kısmının çoğunu meşgul edecek merakımı gidermek için haber vereceğini biliyordum. Fakat cuma günü öğle yemeği saati geldiğinde henüz benimle iletişime geçmemiştii ve eğer Max bu ilişkiyi bitirmek istese yapması gerekenin yalnızca bana mesaj yollamamak olacağını düşündüm. Bu işten nasıl vazgeçileceğine ya da inceliklerle nasıl uzaklaşılacağına dair kurallarımız yoktu. Aslında benim güdeceğim en incelikli geri çekilme yolu ortadan kaybolmak olurdu. Anlaşmamızla ilgili rahatlatıcı öyle bir belirsizlik vardı ki anlaşmanın kendisi neredeyse buharlaşıp kaybolabilirdi.

Yine de onu bir kez daha görmek istiyordum.

Telefonumu masamın çekmecesine koydum, akşamüzeri gerçekleşecek takım toplantısına telefonu götürmemek konusunda kararlıydım. Fakat iç çamaşırı kampanyasıyla ilgili on dakikalık bir tartışmadan ve Max'in minik çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekip çıkardığı an kafamda onlarca kez tekrarladıktan sonra ofisime çıkıp telefonu almak için bir bahane uydurdum.

Mesaj yoktu. *Kahretsin.*

Konferans odasına geri döndüğümde Bennett'in slaytları ışık hızında geçtiğini gördüm. Benim için sorun yoktu çünkü onları önceden görmüştüm fakat yeni gelen genç yöneticilerin öğlen yemeklerini kusmak üzere olduklarını söyleyebilirdim.

"Yavaşla Bennett," dedim yanına gidip sessizce.

Dikkatini bana yöneltti, sinirleri nerdeyse boşalmıştı. "Ne?"

Yutkundum. İş arkadaşı da olsak beni hâlâ korkutuyordu. “Sanırım pazarlama bölümlerini fazla hızlı geçiyorsun,” diye açıkladım. “Bunları henüz dün bitirdin, bu adamlar uçaktayken. Bırak da biraz hazmetsinler.”

Gergin bir şekilde başını salladı ve ekrana geri döndü. Diğerleri slaytı okurken, kafasında ona kadar saydığını neredeyse hissedebiliyordum ve masanın karşısındaki Chloe’ye baktım. Gülmemek için kalemini ısırarak Bennett’i izliyordu. Bütün hayatlarını yerinden söküp gelmiş ve yirmi dört saat içerisinde on yedi pazar tablosunu ezberlemeleri beklenen RMG çalışanlarının Bennett’e sempati duyduklarını sanmıyordum.

“İyi mi?” diye sordu cevap beklemeden bir sonraki slayta tıklayarak.

Ya bizi yakalarsın ya da bir sonraki treni. Bennett bunu Cole adındaki yeni pazarlama elemanına söylerken kulak misafiri olmuştum.

Telefonum masanın üzerinde gürültülü bir şekilde titreşti ve verdiğim rahatsızlıktan ötürü fısıldayarak özür dileyip telefonuma baktım. Bennett Ryan ve onun bitmek bilmeyen eğlendirici, aceleci mükemmeliyetçiliği için evrene teşekkür ettim; tam iki dakika boyunca Max’in benimle hâlâ buluşmak isteyip istemediğini merak etmeyi unutmuştum.

New York Halk Kütüphanesi’nde büyüleyici bazı ciltler var.
Schwartzman Binası. 6:30. Eteğini ve en yüksek topuklularını
giy, iç çamaşırını unut.

Telefonuma bakarak sııttım. Tek yapmam gereken onunla buluşmadan önce iç çamaşırımı çıkarmak olduğu için Max’in oldukça şanslı bir piç olduğunu düşündüm. Kafamı kaldırdığımda

Chloe'nin kalemi hâlâ dişlerindeydi fakat bu defa kaşlarını kaldırmış beni izliyordu.

Yeniden Bennett'e bakarak titizlikle Chloe'nin bakışlarından kaçındım fakat yüzümdeki sersem sırtıştan kurtulamadım.

New York'ta genel olarak çok fazla simgesel bina vardı. Her bina ya tanıdık ya da tarihsel bir anlamı vardı. Fakat çok azı benim için aslan heykelleri ve iri merdivenleriyle New York Halk Kütüphanesi gibi anında tanınabilirdi.

İlk gece seviştiğimizden beri Max'i dört kez görmüştüm ve şu anki planlanmış bir buluşma olsa da harika yabancıyı gördüğüm anda yine de nefesim kesilmiş gibi hissediyordum. Etrafındaki herkesten oldukça yüksekte duruyordu ve kalabalığın içinde beni ararken ona doya doya bakmak için birkaç saniye bekledim.

Siyah takım elbise, kravatsız koyu gri gömlek. Son birkaç hafta içerisinde saçları uzamıştı ve üst kısımlarını daha uzun bırakmış olsa da şu pasaklı hali hoşuma gidiyordu, özellikle kafası bacaklarımın arasındayken saçlarına asıldığını hayal edince.

Etrafındaki insanlar ondan uzaklaştıkça basamaklarda bıraktığı gölgenin büyüklüğü belli oluyordu. *Seni günışığında çıplak görmek istiyorum*, diye düşündüm. *Güneş tepemizdeyken beraber çekilmiş fotoğraflarımızı görmek istiyorum*.

Max beni gördü ve ben de tam olarak onu süzerken yakalanmış oldum. Her şeyin farkında bir gülümseme yüzüne yayıldı ve parmağıyla işaret ederek beni çağırırdı.

Ona doğru yaklaştığımda benimle dalga geçti. "Beni süzüyordun." Gözlerimi kaçırarak güldüm. "Süzümüyordum."

"En samimi anlarında izlenmekten zevk alan birisi için röntgenciyi oynarken yakalanmak konusunda son derece utangaçsın."

Gülümsememin kaybolarak göğsümün altında bir ağrıya dönüştüğünü hissettim. Ne diyeceğimi tam olarak hesaplamadan konuştum. "Seni gördüğüm için gerçekten mutluyum, hepsi bu."

Görünen o ki bu ifademle onu hazırlıksız yakalamıştım. Kocaman bir gülümsemeyle üzerini örtmeye çalıştı. "Oyun için hazır mısın?"

Başımı salladım, tenime yayılan sıcaklığa rağmen tuhaf bir şekilde gergindim. Geçen haftaki konuklarımız yüzlerce aynaydı fakat bunun dışında tamamen yalnızdık. Buradaysa cuma akşamı saat 6:30 olmasına rağmen kütüphane hareketliydi.

"İlginç gözüküyor," diyerek mırıldandım, iki parmağını sırtıma bastırduğunda içeri girmek için kapıya doğru yönelerek.

"Güven bana," dedi fısıldamak için eğilerek, "bu tam sana göre."

İçeri girdiğimizde önüme geçti, sanki kütüphane kapısından içeri girmiş ve aynı istikamete yönelmiş iki yabancıymışız gibi yürümeye devam etti. Arkasından takip ederken birkaç kişinin onu izlediğini fark ettim; bir çift ona doğru işaret edip birbirlerine başlarını salladılar. Yatırımcılık dehası bir *playboy* yalnızca Manhattan'ın merkezinde anında tanınabilirdi.

Onu takip ettim, nereye gittiğinden çok geniş omuzlarına oturan ceketle ilgilendiğimi itiraf etmeliydim.

Max yavaşlayarak sordu: "New York Halk Kütüphanesi'yle ilgili ne biliyorsun Sara? Özellikle bu kısımla ilgili?"

Filmlerden ya da televizyondan aklıma kazınmış olabilecek ayrıntıları düşünmeye çalıştım. "*Hayalet Avcıları'nın* açılış sahnesinin dışında mı? Pek fazla bilmiyorum," diyerek itiraf ettim.

Max güldü. "Bu kütüphane diğerlerinden farklı olarak büyük ölçüde kişisel bağışlarla ayakta duruyor. Benim gibi bağışçılar," dedi

ve göz kırparak ekledi, "belli koleksiyonlara özel ilgi gösterir ve cömertçe yardım edersin -bazı durumlarda oldukça cömertçe- ve bazen karşılığında ufak avantajları olur. Sessizce tabii ki."

"Tabii ki," diyerek tekrarladım.

Durdu ve dönerek bana gülümsedi. "Burası pek çok kişinin bildiği bir salon, Rose Büyük Okuma Salonu."

Etrafa bakındım. Samimi ve cazipti; kısık sesler, gürültüsüz ayak sesleri ve sayfa çevirme sesleriyle doluydu. Gözlerimi, gökyüzü tasviriyle bezeli tavanda, kemerli pencerelerde ve tepemizde parıldayan avizelerde gezdirdim. Bir an için Max'in bana mağaramsı ve oldukça kalabalık salonda sıralanmış büyük ahşap masalardan birinin üzerinde mi sahip olmayı planladığını düşündüm.

Emin olamamış gözüküyor olmalıydım ki Max yanımda hafifçe güldü. "Sakin ol," dedi elini dirseğıme koyarak. "Ben bile o kadar cüretkâr değilim."

O, Max'in tam olarak kim olduğunu bildiği izlenimini bende uyandıran, yaşlıca bir beyefendiyle konuşmak üzere salonun diğer köşesine geçerken onu beklememi istedi. Adam Max'in üzerinden beni süzdü ve yüzümün kızardığını hissedip çabucak gözlerimi kaçırdım ve yeniden boyalı tavana baktım. Yalnızca birkaç saniye sonra Max'i dar bir merdiven sahanlığından aşağıya, içi sıra sıra kitaplarla dolu küçük bir odaya doğru takip ediyordum.

Max tam olarak nereye gideceğini biliyordu. Buraya çok mu gelip gittiğini yoksa hafta içi bir gün gelip keşifte mi bulunduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Aslında iki fikir de hoşuma gitmişti: kütüphaneyle burada çalışmış herhangi biri kadar ilgili olan Max ve bunu benim kadar çok düşünen Max.

İssız bir köşede, dar ve kitaplarla dolu bir sıranın önünde durdu. İki yandan da kitaplıkların bizi sıkıştırdığını hissediyordum; sıkışık mekân, sanki duvarlar birbirine yaklaşıyormuş gibi garip bir yanılğı

yaratıyordu. Duyduğum bir öksürük sesiyle içeride bizden başka en azından bir kişi daha olduğunun farkına vardım.

İçimi bir merak sardı.

Max, ne olduğuna bile bakmadan raftan bir kitap aldı. “Müştehcen yayınlar okur musun Sara?”

Verdiğim tepki karşısında güldüğünü görünce gözlerimin neredeyse yuvalarından fırlamış olması gerektiğini anladım. Aşırı ahlakçı biri değildim ve erotik konulara da kapalı değildim; yalnızca daha önce bu konuda bir merakım olmamıştı. “Pek değil.”

“Pek değil mi? Hiç mi?”

“Birkaç aşk romanı okumuştum...”

Kafasını iki yana sallamaya başlamıştı bile. “Kapağında terlemiş çıplak göğüslü adamların bulanık resimlerinin bulunduğu kitaplardan bahsetmiyorum. Erkek içine girdiğinde bir kadının nasıl hissettiğini anlatan kitaplardan bahsediyorum. Dilini kadının içine soktuğunda kadının nasıl kıvrandığını. Kadın ona sorduğunda adamın, aldığı tadı kadına nasıl tarif ettiğini. Yani *cinsel birleşmeyi* anlatan kitaplar.”

Gözlerimi kapatıp kıvrınmama sebep olacak konuları bu kadar rahatlıkla konuşabildiğini görünce kalbim göğüs kafesimden dışarı fırlayacakmış gibi hissettim. “O zaman hayır. Öyle bir şey okumadım.”

“Tamam o zaman,” dedi kitabı bana uzatarak, “bu önemli haddisede yanında olduğum için mutluyum.”

Kitabın kapağına göz attım. Anaïs Nin. *Delta of Venus*.⁶ Bu ismi ve herkes gibi ününü de biliyordum.

“Harika, haydi bu kitabı alalım.” Bir çeşit barkod ya da numara bulmak için kitabın arkasını çevirdim. Fakat cilt deri kaplıydı ve

6 *Venus Delta'sı*. Yazarının ölümünden sonra 1977'de basılan kitap on beş kısa erotik hikâyeden oluşmaktadır. (yay. n.)

altın varaklı kalın sayfalardan oluşuyordu. Nadide bir baskı olduğu belliydi. "Alamıyor muyuz?"

"Ah, hayır, hayır. Bu kısımdaki kitaplar dışarı verilmiyor," diyerek konuşmaya başladı. "Ve ayrıca bunun neresi eğlenceli olurdu? Buradaki akustik, ahşabıyla, tavanıyla ve içindeki ıvır zıvırıyla çok keyifli..."

"Nasıl? Burada mı?" Bir nebze hayal kırıklığına uğramıştım. Max'le birlikte açık saçık şeyler okuma fikir hoşuma gitmiş olsa da bu gece onunla tamamen ateşli vakitler geçirme fikri daha çok hoşuma gidiyordu.

Başını salladı. "Bana okuyacaksın."

"Burada sana erotik bir kitap mı okuyacağım?"

"Evet. Ayrıca sanırım, seni burada becerme ihtiyacı hissedeceğim. Geçen hafta oldukça gürültü yaptın. Fakat bu hafta," yüzüme düşmüş bir tutam saç eliyle itti, dudaklarını büzdü, "o kadar olmayacak."

Güçlkle yutkundum, bu tam olarak duymak istediğim şey miydi yoksa beni korkutması mı gerekiyordu, emin olamadım. Ensemde gezinin eli beni yatıştırıyordu. Avucu sıcaktı, parmakları neredeyse gırtlığımı kavrayacak kadar uzundu.

"Bana yalnızca cuma günlerini ayırdın ve ayrıca yatak da yok," dedi. "Elimizdeki şartlar böyle, seninle birlikte daha önce tecrübe etmediğinden kesinlikle emin olduğum şeyleri yapmak istiyorum."

"Peki ya sen?" Bu odayı nasıl bu kadar iyi bilebildiğini yeniden düşündüm.

Başını iki yana salladı. "Pek çok kişinin buraya inmesi bile yasak. Ve seni temin ederim, daha önce hiçbir kızı kütüphanede becermedim. Bu işte bu kadar usta olduğuma bakıp öyle düşünebilirsin fakat maceralarımın çoğu birini bir yere bırakırken, yolda, limuzinin içinde gerçekleşti. Kendi kendimi değerlendirmem gerekirse hafifmeşrep olmaktan ziyade bir pislik olduğumu söyleyebilirim."

Bekâr hayatını özgürce yaşıyordu; yaşanılanın, olandan daha fazla bir anlamı varmış gibi davranmak zorunda değildim. Aramızdaki ilişki yalnızca seks bile olsa ve kendisini tanımaya ihtiyaç duymadığım ilk erkek olsa da bütün hafta boyunca bana dokunmasını arzulamıştım.

Elimi uzattım ve yüzünü kendime doğru yaklaştırdım. “Bana uyar. İyi adam olman gerekmiyor.”

Güldü ve yanağıma bir öpücük kondurdu. “Sana karşı oldukça iyi olacağım, söz veriyorum. Şu ana kadar benimle limuzininin arkasına geçmeyi ya da dairemde hızlı bir seks reddettin. Beni bütün alışkanlıklarımdan vazgeçmeye zorluyorsun.”

Etrafımızı saran kitaplar sağ olsun, odanın diğer kısımlarından gözükmüyorduk fakat birisi küçük, karanlık köşemize adım atacak olursa ortaya çıkacaktık. İçimde bir şeyler, sırtımın bükülüp kalbimin çılginca atmasına neden olacak ağır ve tatlı bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

Max bir adım attı ve beni öpmek için eğildi, mırıldanarak ve gülümseyerek dudaklarımın köşesinden öpmeye başladı.

“Kurallarına uyuyorum fakat bu benim sürekli sertleşmiş halde dolaşmama neden oluyor. Videoyu sildim ama itiraf etmeliyim ki pişmanım. Bu gece birkaç fotoğrafını çekmemi izin vereceksin.”

Artık daha fazla katı olmadığını, ılık ve ballı bir çamura dönüştüğümü bana hissettirmesi fazla uzun sürmedi. “Olur.”

Gülümseyince bir an için ruhumun bir parçasını sanki şeytana teslim etmişim gibi korktum. Fakat sonra yanağımdan öperek fısıldadı: “Asla kimseye göstermeyeceğimi biliyorsun. Başka bir adamın seni bu şekilde görmesi fikrinden nefret ediyorum. Beni terk ettiğinde bir sonraki zavallı piçin seni nasıl memnun etmesi gerektiğini kendi başına öğrenmesi gerekecek.”

“Ben mi seni terk ettiğimde?”

Omuz silkti, gözleri kocaman açılmış ve netti. “Ya da bunu sona erdirdiğinde. Adını nasıl koymak istersen.”

“Bu cuma acaba hiç mesaj yazmayarak mı bitirirsin diye biraz merak ettim. Eğer bitecek olsaydı.”

“Bence bu gayet pislikçe olurdu,” dedi düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak. “Her kim bunu bitirmek isterse nezaketen yalnızca söylesin, olmaz mı?”

Başımı salladım, şaşırtıcı olsa da rahatlamıştım. Bunu yalnızca bir seks ilişkisi olarak sürdüreceğime dair kendime söz vermiş olsam da bittiği takdirde yine de bu ilişkiyi – onu özleyeceğimi düşündüm. Max sadece muhteşem bir sevgili olduğu için değil, aynı zamanda eğlenceli olduğu için.

Fakat o bir çapkındı ve bu işi yalnızca benim aldığım kadar ciddiye alıyordu... yani pek ciddiye almıyordu.

“O zaman sorun çözüldüğüne göre...” Beni raflara bakacak şekilde döndürdü. Üzerimden uzanarak kitabı açtı, belirli bir bölümü çevirdi ve kitabı açık tutmak için elimi oraya götürdü. Arkamdan bana doğru yaslanması ve önümdeki kitap raflarıyla kendimi tamamen gizlenmiş, sanki bu koca adamın içine gömülmüş hissettim. Ya da belki sığınmış.

“Oku,” diye fısıldadı, sıcak nefesi kulağımdaydı. “Buradan başla.”

Parmak ucuyla gösterdi ve ben de bir bölümün biraz ilerisinden okumaya başladım. Ne olduğunu bilmiyordum, anlatıcıyı tanıımıyordum. Fakat bunun önemsiz olduğunu anladım.

Dudaklarımı ıslatarak okudum: “O ve Louise buluşur buluşmaz birbirlerine yumuldular. Antonio, onun teninin beyazlığı, göğüslerinin bereketi ve belinin inceliği karşısında olağanüstü biçimde büyülenmişti...”

Max ellerini elbisemin altına götürdü, kalçamın üzerinden karnıma doğru ilerleyip göğüslerimi avuçladı.

“Lanet olsun, yumuşacıklar.”

Bir eliyle kalçamın yanlarını ve bacaklarımın arasını okşuyor, sırılıslam oluşumla kendinden geçiyordu.

Önümdeki anlaşılır İngilizceye odaklanmak güç oluyordu fakat okumaya devam ettim. Max elini geri çektiğinde bir süre için kafamı toparladım çünkü arkamda yer değiştirdiğini hissedebiliyordum, kemerinin mandalını açtığında çıkan *klik* sesini duyabiliyordum. Okuduğum kelimeleri güçlükle anlayabiliyordum, bunun yerine *onun* arkamda çıkardığı sesleri dinliyordum.

Bunu becerebilir miydim? Burası, yanıp sönen ışıklar ve kıvrılan bedenlerle çılgın bir dans pisti değildi; boş bir restoran değildi ve eli de masanın altında değildi. Burası en ünlü halk kütüphanesiydi, mermer zemini ve nadide ciltleriyle... *edebi tarihi*. Binaya girdiğimizden beri normal ses tonumuzla konuşmamıştık bile. Hal böyleyken, burada seks mi yapacaktık? Bunun hayalini kurmak bir şey, burada durmuş bunu gerçekten yapacak olmak başka bir şeydi.

Gergindim.

Lanet olsun, korkuyordum. Fakat yine de heyecanlıyım, bütün sinirlerim gerilmişti, kanım damarlarımda çılgınca akıyordu. Okudukça kelimelerim titriyordu.

“Odaklan Sara.”

Kafamı kitaba yaklaştırdım, dikkatimi sayfadaki kelimelere vermeye çalışıyordum.

“Her şey onu güldürüyordu. Öyle bir izlenim veriyordu ki sanki bütün dünya kaybolmuş ve yalnızca bu duyusal şölen vardı, sanki ertesi gün yoktu, başka hiç kimseyle karşılaşmayacaktık – yalnızca bu oda, bu öğleden sonra, bu yatak vardı.”

“Bunu bir daha oku,” diyerek gürlledi ve sonra eteğimi kaldırdı. “Bu oda, bu öğleden sonra, bu yatak.”

Ben tam konuşmak üzereyken ve beni hiç uyardıktan içime giriverdi, o kadar ıslaktım ki beni okşayıp hazırlamak zorunda bile kalmamıştı. Bana yalnızca bir kitap vermesi, azıcık dokunarak beni tahrik etmesi ve soyunurken çıkardığı sesler yetmişti. İnledim, hepsini içime ittirmenin bir yolunu bulmasını diliyordum. Beni ortadan ikiye ayırmasının şimdiye kadar tattığım en büyük zevk olacağına ikna olmuşum.

“Sessiz,” diyerek bir hatırlatmada bulundu, geri çekildi ve tekrar yavaşça içime girdi. Çok sert ve çok uzundu. Geçen hafta beni aynaların önünde, ellerimin ve dizlerimin üzerinde sertçe becerdiğinde hissettiğim yanmayı hatırladım. Her bir vahşi hamlesini nasıl da korkuyla ve hoşnutça karşıladığımı hatırladım. Orgazm olduğum sıradaki yüzümün halini, yüz farklı aynada izlerken tamamen çözülmüştü. Diğer her şeyden öte, onun o halini görmek, benim açımdan gecenin doruk noktası olmuştu.

Karanlıkta kalmış bir kitap sırasının sonundaydık fakat birkaç raf ileride başka birisinin zayıf sesini duyabiliyordum. Max elini kalçamın üzerinden bacaklarımın arasına götürüp klitorisimle oynadığında dudaklarımı ısırdım.

“Okumaya devam et.”

Gözlerimin kocaman açıldığını hissettim. Ciddi miydi? Herhangi bir ses çıkarmak için gırtlığıma izin verecek olsam, çıkacak olan sesin sorumluluğunu üstlenecek durumda değildim. “Yapamam,” diyerek cıyaktım.

“Tabii ki yapabilirsin,” dedi, sanki basit bir nefes almamı istiyormuş gibi. Parmakları yine klitorisimde dolanıyor ve beni çıldırtıyordu. “Ya da durabiliriz.”

Omuzlarımın üzerinden ona kötü bir bakış fırlattım ve sessiz gülüşünü duymazdan geldim. Kitabın neresinde kaldığım konusunda hiçbir fikrim yoktu; Antonio, Louise’in elbiselerini yırtıp onu dev

ve ağır bir kemerle bıraktıktan sonra ne olduğu konusunda da, Güçlükle nefes alabiliyordum fakat yine de Max'i  ıldırttı ı görülen, gergin, kekeleyen bir tempoda okumaya ba ladım. Parmaklarını kalçama geçirmiş, içimde büyüyordu.

“Lütfen...” diyerek yalvardım.

“Tanrım,” diyerek güçlükle soludu. “Devam et.”

Bir Şekilde kelimeleri bir araya getirmeyi ba ardım ve okuduğum kısım daha da ateşli ve çılgınca bir hal aldı. Oldukça ayrıntılıydı. Kadının ıslaklı ı “bal” gibiydi. Adam, kadının her köşesini emdi ve bedeninin her karışının tadına baktı, kadının derinlerine indi ve onu çıldırttı, ta ki ben kendini arzuyla a ırla mış hissetmeye ba layana kadar. Islaklı ımın bacaklarımdan a a ıya s z l p Max'in hareketinin Őiddetiyle aramızda kaydığını görünce dehşete kapıldım.

Max arkamda titriyor, sabrını ve ritmini kaybediyordu. Elini, kalçamı yakaladığı yerden çekemiyor gibiydi ve diğer eliyle de fotoğraf çekiyor olduğundan kuşkulandım.

“Sara. Lanet olsun. Kendine dokun.”

Dikkatli bir Şekilde kolumun tekiyle kitabı açık tutarak bacaklarımla arasına uzanıp elimi sürtmeye ba ladım. O kadar şişmiş, varmak üzere olduğum orgazmın yoğunluğu o kadar bastırması tı ki yalnızca birkaç saniye içinde bo almaya ba ladım. Son kelimelerim kesik kesik çıktı.

“...nefret ve zevkten... aklını yitirece ini... düşündü...”

Kaslarımla titremesi durduktan sonra, Max birkaç kez daha içime sertçe girdi ve sonra durdu, inlemelerini ağzını boynuma bastırarak kesmeye çalışıyordu.

Oda tamamen sessizdi ve ne kadar gürültü yapmış olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Okudu um her kelimeyi fısıldamıştım, bunu biliyordum. Fakat bo aldı ımda daha gürültülü başka bir ses çıkarmış mıydım? Onunlayken kendimi tamamen kaybediyordum.

İçimden çıktı, sessizce homurdandı ve fısıldadı: “Geri geleceğim.”

Doğrudum, arkamdan kaybolduğunu duyunca kıyafetimi düzelttim. Geri geldi, boynumun arkasını öptü. “Hımm. Çok hoş.”

Ona doğru döndüm.

“Ve senin kurallarına göre,” dedi ceketinin düğmelerini iliklerken bana bakarak, “sanırım burada ayrılıyoruz.”

Zaten düzeltilmiş olduğum kıyafetimi yeniden düzelttim. Anlaşmamız böyleydi –böyle olmasını isteyen bendim– fakat bu... garip hissettiriyordu. Gözlerinde bir parıltıyla beni izlemeye devam ediyordu, sanki, *az önce sana çılgınca bir orgazm yaşattım ve biraz sersemlemiş görünüyorsun fakat ne? Senin kahrolası kuralların böyle!* der gibi bakıyordu.

İtiraz etmek istedim.

Onun yerine, “Doğru. Harika. Hemfikir olduğumuza sevindim,” dedim.

Kitabı raftaki yerine geri koyarken güldü. “Tanrı’ya şükürler olsun ki o sayfa, *Page Six* değildi, değil mi? Mükemmel bir sevişme ve kimse daha zeki değil. Seninle kesinlikle anlaşıyoruz.”

“Bundan hiç yorulmaz mısın?” diye sordum. “İnsanların seni izlemesinden?” Andy’yle birlikteyken saçımın ya da ne giydiğimle ilgili ben sormadan söylenmiş fikirlerden, birkaç kilo almış mı yoksa vermiş mi olduğuma dair tahminlerden ya da kiminle birlikte görüldüğüme dair söylentilerden nasıl nefret ettiğimi hatırladım. Onun da mı böyle hissettiğini merak ettim.

“Gerçek bir ünlü olmak gibi değil. Burada insanlar yalnızca neyin peşinde olduğumu bilmek istiyorlar. Bence pek çok kişi o zırvahıkları yalnızca eğlendiğimi düşünmek istedikleri için okuyorlar.”

Bu çok iyimser bir bakış açısıydı. “Ciddi misin? Bence herkes seni pantolonun aşağı inmişken yakalamak istiyor.”

“Bir saniye, sen de bunun peşinde değil misin?” Gözlerimi devirışime güldü ve devam etti: “Hafifmeşrep bir görüntü onlar için yeterli. Her gece farklı bir kızı becermiyorum.”

Öpmek için ona uzanırken ekledim: “Evet, en azından son zamanlarda.”

Aklından bir şeyler geçti, kendine gelmeden önce ufak bir şaşkınlık yaşadı. “Çok doğru.” Öne doğru eğildi ve eliyle yüzümü tutarak bana tatlı bir öpücük verdi. “Haydi gidelim, olmaz mı?”

Başımı salladım, biraz sersemlemiştim. Max eliyle bana yolu gösterdi ve merdivenleri çıkarak kütüphanenin ana katına geri döndük. Hiçbir şey değişmemişti: havada hâlâ fısıltı ve çevrilen sayfa sesleri vardı ve bizim olduğumuz tarafa kimse bakmıyordu bile. Yaptığımız şeyde ve kimsenin daha akıllı olmayışında bir heyecan vardı.

Çıkışa gelmek üzereyken Max beni kolumdan tuttu ve karanlık bir köşeye çekti. “Yalnızca bir kez daha,” dedi ve dudaklarını dudaklarıma götürdü. Yumuşak ve tatlıydı, dudakları sanki geri çekilmek istemiyormuşçasına oyalanıyordu.

Onunla yeniden göz göze geldiğimizde yutkundum.

“Haftaya görüşürüz tatlım.”

Ve sonra gitti. Benden uzaklaşmasını ve kararmakta olan günışığına doğru çıkışını izledim. Her şey bittiğinde ne kadar pişman olacağımı merak ettim.

“Bir saniye, sen de bunun peşinde değil misin?” Gözlerimi devirişime güldü ve devam etti: “Hafıfmeşrep bir görüntü onlar için yeterli. Her gece farklı bir kızı becermiyorum.”

Öpmek için ona uzanırken ekledim: “Evet, en azından son zamanlarda.”

Aklından bir şeyler geçti, kendine gelmeden önce ufak bir şaşkınlık yaşadı. “Çok doğru.” Öne doğru eğildi ve eliyle yüzümü tutarak bana tatlı bir öpücük verdi. “Haydi gidelim, olmaz mı?”

Başımı salladım, biraz sersemlemiştim. Max eliyle bana yolu gösterdi ve merdivenleri çıkarak kütüphanenin ana katına geri döndük. Hiçbir şey değişmemişti: havada hâlâ fısıltı ve çevrilen sayfa sesleri vardı ve bizim olduğumuz tarafa kimse bakmıyordu bile. Yaptığımız şeyde ve kimsenin daha akıllı olmayışında bir heyecan vardı.

Çıkışa gelmek üzereyken Max beni kolumdan tuttu ve karanlık bir köşeye çekti. “Yalnızca bir kez daha,” dedi ve dudaklarını dudaklarıma götürdü. Yumuşak ve tatlıydı, dudakları sanki geri çekilmek istemiyormuşçasına oyalanıyordu.

Onunla yeniden göz göze geldiğimizde yutkundum.

“Haftaya görüşürüz tatlım.”

Ve sonra gitti. Benden uzaklaşmasını ve kararmakta olan günışığına doğru çıkışını izledim. Her şey bittiğinde ne kadar pişman olacağımı merak ettim.

SEKİZ

Pazartesi günü öğleden sonra boktan bir durumdaydım. Dışarıda felaket bir sıcak vardı, en büyük kız kardeşim annemi Leeds'e geri dönmeye ikna etmek için gürültü çıkarıyordu ve Will'in ofisinin manzarası daha iyiydi.

"Lanet bir ahmaksın," diye mırıldandım tavuğuma çubuğu saplarken.

Will güldü ve kocaman bir parça lokmayı ağzına götürdü. "Kafayı benim manzarama mı taktın yine?"

"Son derece iğrenç." Yemek çubuklarımı onun yüzüne doğru salladım, baharatlı patlıcanın ardından onu güçlkle anlayabiliyordum. "Bu ofise nasıl geçtiğini bir kez daha bana hatırlatsana?"

"Ofise göz gezdirmek için geldiğimizde sen geç kalmıştın. Ben de kendi isim levhamı kapıya koydum. İşte böyle."

Doğruydu. New York'a taşındığımdan beri ilk kez bir kadını kendi dairesinde becermiştim, tam da umduğum gibi tuzağa düşmüştüm. Seks yapmayı genellikle kendi dairemde tercih eder, böylece annemin her an gelmek üzere olduğunu ya da bir yere gitmek üzere olduğumu söyleyerek her zaman bir bahane bulabilirdim. Onun dairesindeyse bir kadın çay ikram edebilir ya da geceyi orada geçirmemi isteyebilirdi.

Büsbütün bir dallama değildim. Bir ilişkiye her zaman diğer herkes gibi açtım. Sadece kendi yatağında bir gece geçirebileceğim bir kadına henüz rastlamamıştım. Tanıştığım kadınların hepsi kendilerini bana, kim

olduğumu bilerek, istedikleri şeyin ne olduğunu bilerek tanıtmışlardı. Böylelerine büyük bir şehir için New York seni önemsiz biri gibi hissettiriyordu.

Pencereden dışarı, inanılmaz manzaraya baktım –lanet olsun Will– ve Sara'yı düşündüm. Son zamanlarda dikkatimi hep o dağıtıyordu. O büyük bir gizemdi. Bir kadın, bir adamın hiç durmadan onu düşünmesini istiyorsa onunla yalnızca haftada bir kez birlikte olabileceğini söylemeliydi ve işte – dikkat dağıldı.

Ben de şunu merak ediyordum, eğer bir gece onun dairesinde kalmamı isterse ona ne diyecektim?

Seni ahmak, bunun cevabını biliyorsun. Evet diyeceksin.

Amerika'ya gelmeden önce birkaç düzine kadınla seks yapmışım fakat son zamanlarda bunların ayrıntılarını hatırlamakta güçlük çekiyordum. Hafızamda sekse dair her şey, bana Sara'yla birlikte olduğumu düşündürüyordu. O, tatlı ve vahşiydi. Kendine dair çok fazla şey gizliyordu ve yine de aklıma *ne gelirse* yapmama izin veriyordu. Daha önce, bu kadar çelişkili olacak derecede ketum ve açık biriyle hiç tanışmamışım.

"Bir kadınla tanıştım dostum."

Will yemek çubuklarını paketin içine geri koydu ve kutuyu önünden ileri doğru itti. "Ne yani, şimdi bundan mı bahsedeceksin?"

"Bilmem. Belki."

"Bir süredir onunla görüşüyorsun, değil mi?"

"Birkaç haftadır, evet."

"Yalnızca onunla mı?"

Başımı salladım. "Yatakta çok eğlenceli bir kadın ve bu iyi çünkü başka kadınlarla yatmamı istemediğini söyledi."

Will, *ne diyorsun sen*, dercesine bana baktı. Görmezlikten geldim.

"Fakat o farklı. Onda değişik bir şeyler var..." Pencereden dışarı bakarak ağzımı ovuşturdum. *Bugün bana ne oluyordu böyle?* "Onu kafamdan çıkartamıyorum."

"Onu tanıyor muyum?"

"Sanmıyorum." Geriye dönük düşündüm, Will'in bağış gecesi Sara'yla karşılaşp karşılaşmadığını hatırlamaya çalışıyordum. Kıyafetini düzeltmesi ve makyajını tazelemesi için Sara'nın yanından ayrıldıktan sonra gecenin büyük kısmında Will'le beraberdim ve ikisinin konuştuklarını gördüğümü sanmıyordum.

"Yani bana onun kim olduğunu söylemeyeceksin." Will, sandalyesine yaslanarak güldü. "Ruhunu mu çaldı, genç âşık?"

"Siktir." Plastik poşeti kaptım ve çoğu bitmiş yemek kutusunu içine attım. "Ondan hoşlanıyorum, hepsi bu. Fakat şu anda yalnızca seks. Karşılıklı bir anlaşmaya dayalı olarak."

"Ve bu da iyi bir şey," dedi dikkatli bir şekilde. "Demek ki zengin koca avcısı değil."

"Bunda bir gariplik olduğunu düşünmek aptalca mı? Daha fazlasını istemiyor. Ben istesem bile, sanırım bu onu yalnızca benden kaçırır. Dışında benimle birlikte görülmekten ödü kopuyor. Sence penisimden başka bir şeye ilgi duymadığı için mi ondan bu kadar hoşlanıyorum?"

Sara'yı düşündüğümde her zaman yaptığım gibi ayrılık senaryosuyla ilgili tahminler yürütmeye başladım.

Will sessizce ılık çaldı. "İnanılmaz biri gibi. Fakat neden senin penisine ilgi duyduğunu aklım almıyor. O küçük şeyle annenin yarısı kadar bile erkek olamayacaksın."

"Sen Brigid'e hakaret mi ettin? Tam bir pisliksin."

Omuz silkti ve bir fal kurabiyesi açtı.

"Oturarak işiyorsun değil mi?" diye sordum sırtarak.

"Hayır. Penisimin ıslanmasından hoşlanmıyorum."

"Will. Senin için bir kadını mutlu edebilmenin tek yolu, ona kredi kartını uzatman dostum."

Bir şekilde Will, birbiri ardına gelen hakaret fırtınası içerisinde bütün bu meseleyle ilgili zavallı bir ahmak gibi davranmamı ve Sara'nın kafamın içinde dolaşp olmasından endişelenmemi unutturdu.

Öğle yemeğinden sonra ofisten ayrıldım, neredeyse çıkar çıkmaz Chelsea'deki yeni bir sanat enstalasyonunu hızlıca dolaşmak için bir taksiye seslendim. Eski bir müşteriye, bir galeri bulması ve açması için yardım etmişim ve o da yalnızca birkaç haftalığına nadir bulunan bir dizi E. J. Bellocq fotoğrafı sergiliyordu. Bana tek satırlık bir elektronik posta göndermesi yeterli olmuştu –*Buradalar*– ve böylece günümün geri kalanı planlanmıştı. Bellocq'un "*Storyville*" koleksiyonuna ait hasarlı negatiflerin daha önce gösterilmemiş ve bir araya getirilmiş parçalarını görmek için sabırsızlanıyordum. Onun işleriyle tanışmam eğitim hayatımın son demlerine denk gelmiş olsa da yaptığı sanat, beden fotoğraflarına, açılarına, sadeliğine, gündelik kırılganlığına dair merakımı tetiklemişti.

Yine de Sara'dan önce hiçbir sevgiliyle birlikte fotoğrafımızı çekmemiştim.

İşin aslı, Sara ile birlikte verdiğimiz pozların Bellocq'un sanatına benzeyen bir yanı yoktu. Fakat yine de bana Sara'yı hatırlatıyordu. Onun ince belini, yumuşak karnını ve kalçasının hassas kıvrımlarını.

Telefonuma bakarak onunla sevişirken gözlerinin gözüktüğü tek bir fotoğrafın olmasını diledim bininci kez.

Lanet olsun.

Sevişirken. Seks yaparken.

Hava ılıktı, dışarısı çekilmeyecek kadar boğucu değildi ve fotoğraflara baktıktan sonra heyecanımdan biraz uzaklaşmak istedim. Chelsea'den şehir merkezine kadar fena değildi fakat Times Meydanı civarında fotoğraf makinesi olan bir adamın beni takip ettiğini fark ettim.

Paparazzilerin bir gün benim, düşündükleri kadar ilgi çekici olmadığımı anlamalarını ummuştum fakat bu henüz gerçekleşmemişti. Hafta sonu faaliyetlerimi, bağış gecelerimi, bütün işlerimi sinsice izliyorlardı. Neredeyse dört senedir başıma ilginç bir şey gelmemişti –ara sıra çıktığım yarı ünlü kadınlar dışında– fakat ne zaman Manhattan'da yalnız başıma yürümeye kalksam yarısında biri beni buluyordu.

Birdenbire keyfim kaçtı; boş boş oturup *Python* izlemek ve birkaç bira içmek için eve gitmeye hazırdım. Kahrolası bir salı günüydü ve ben Sara'yı istiyordum.

"Kaybolun," diyerek arkamdakilere seslendim.

"Yalnızca bir poz Max. Tek bir poz ve Keira ile hakkında çıkan söylentiler için bir açıklama."

Lanet olsun. Yine mi bu zırvalık? Onunla bir kez karşılaşmıştım, bir ay önce bir konserde. "Evet. Kesinlikle Keira Knightley'yi beceriyorum. Gerçekten de onay almak istediğiniz kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Acı bir fren sesiyle bir taksi kaldırıma yanaştı, ödümü patlattığı sırada arka kapısı açıldı. Yumuşak ve çıplak bir kol bana doğru uzandı, arabaya binmem için deli gibi sallanan eli gördükten sonra Sara sırtarak arabanın kapısından dışarı kafasını uzattı. "Hadi binsene!"

Beynimin ağızımla ve bacaklarımla bağlantı kurması birkaç saniyeyi buldu. "Lanet olsun. Evet. Muhteşem."

Taksiden içeri kendimi atarak çantamı yere bıraktım ve ona baktım.

"Selam Max. Sanki biraz... yakalanmış gibisin."

"Gerçekten iyi anlamışsın," dedim onu süzerek.

Omuz silkti, grip ve tarifi zor bir şekilde bana gülümsedi.

"Kahrolası paparazziler," diye geveledim.

Sara, bacak bacak üstüne attı ve kısa süreliğine bana sarıldı. "Zavallı bebeğim. Seni kucağıma almamı ister misin?"

Gözlerinde, kulüpte beni koridora çektiği geceden beri görmediğim bir kıvılcım vardı.

Başın belada dostum.

Vücudunu saran, kısa ve kırmızı bir elbise giymişti ve üst kısmı bir parça açılmıştı. Ne hissettiğini anladım. Sol göğsüne, ortaya çıkan dantelli siyah sutyenine gözümü diktim.

"Seni gördüğüme sevindim," dedim dekoltesine. "Kötü bir gün geçirdim. Yüzümü içine gömebilir miyim?"

"Arabamda seks yapamazsınız!" diye bağırdı şoför. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Tarif etmesi için Sara'ya baktım fakat o, yalnızca kaşlarını kaldırıp gülümsedi.

"Parktan yukarı doğru," diye mırıldandım. "Henüz emin değilim."

Adam omuz silkti, trafikten ayrıldı ve ağzının içinde bir şeyler geveledi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim Sara'ya onu öpmek için eğilerek.

"Bunu her zaman söylüyorsun."

Omuz silktim ve boynunu yaladım. *Kahretsin*. Tatlı çay ve portakal tadındaydı. "Benimle eve gel."

Gülerek başını iki yana salladı. "Hayır. Saat sekizde bir gösteriye biletim var."

"Kiminle?"

"Tek başıma," dedi üstünü düzelterip pencereden dışarı bakarak. Tutmak için eline uzandım, parmaklarımı parmaklarına geçirdim.

"Bir başka gece gidersin. Yani bu gece benimle eve gelip üzerime binmelisin."

Sara'nın gözleri kocaman oldu ve şoförü yokladı. Şoför dikiz aynasından bize baktı fakat bir şey söylemedi.

"Hayır," diye fısıldadı Sara, gözleri gözlerimde geziniyordu. Elini elimden çekmek istedi ama buna izin vermedim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Saçları kulaklarının arkasında ve koltukta, yanımda o kadar küçük gözüküyorken tamamen yabancı bir endişe hissettim: bütün bu olanlar ona göre yanlış mıydı? Çıplak, savunmasız anlarında çok masum görünüyordu.

"İstediyini sor," dedim.

"Uzun süredir düşünüyorum. Buralarda neden meşhursun? Evet, göz kamaştırıcı ve başarılısın. Fakat New York'ta bundan bol bir şey yok. Fotoğrafçılar neden sıradan bir salı günü seni takip ediyorlar?"

Tabii ya. Her ne kadar beni internet üzerinden araştırmış olsa da fazla geriye gitmemiş olduğunu anlayarak gülümsedim. "Dersine çalıştığını sanıyordum."

"Smokin içerisinde ve kadınları saran kollarıyla dolu üç sayfa fotoğraftan sonra sıkıldım."

Güldüm. "Seni temin ederim, beni bu yüzden takip etmiyorlar." Biraz durakladıktan sonra neden şu anda bunu konuşuyor olduğumu merak ettim; uzunca bir süredir ağızımı bu kadar sıkı tuttuktan sonra.

"Altı seneden biraz daha uzun bir süre önce buraya yerleştim," diye başladım. Kafasını salladı, bu kısmından haberdar olduğu belliydi. "Ve geldikten bir ay sonra Cecily Abel adında bir kadınla tanıştım."

Kaşlarını çattı. "Bu ismi biliyorum... Onu tanıyor muyum?"

Omuz silktim. "Onu tanıyor olabilirsin fakat tanımıyor olmana da şaşırmam. Broadway'de çok ünlüydü fakat New York sahne dünyasında sıklıkla görülse de şöhreti orta Amerika'ya kadar uzanmadı."

"Broadway'de 'ünlüydü' derken neyi kastediyorsun?"

Parmaklarıma geçmiş olan parmaklarına baktım. "Cecily'nin –ve tiyatro sahnelerinden dramatik ayrılışının– bunun tek nedeni olduğuna inanıyorum. New York'tan ayrılışı oldukça beklenmedikti, *Post* gazetesinde yayımlanan bir mektubu postaladıktan hemen sonra gitti. Bu şehirle ilgili ayrıntılı şikâyetleri vardı," dedim ve Cecily'nin sözlerini alıntıladım: "Ellerine ve kollarına sahip çıkamayan yönetmenler, çapkın politikacılar ve ellerindeki iyi şeylerin değerini bilmeyen yatırım avcıları."

"Sana âşık mıydı?"

"Evet. Ve hayatta her zaman olduğu gibi bu da karşılıksızdı."

Sara'nın gözleri hafifçe karardı, kırmızı dudakları büküldü. "Bu sözlerin ciddiyyetten oldukça uzak."

"İnan bana, Cecily konusunda hiçbir zaman ciddi olmadım. Kendisi şu anda iyi. Kaliforniya'da mutlu bir evlilik sürüyor. Fakat bir süre için doktor gözetimindeydi." O bir şey demeden önce ekledim. "O, iyi bir arkadaşlı ve her şeyi burada bırakıp gitme kararı, bana onun pek de... sağlıklı düşünemediğini gösterdi. Aslında şehri terk etmesinin pek çok nedeni vardı ve ben onun için yalnızca en son hayal kırıklığıydım. Onun beni sevdiği şekilde sevmiyordum onu, hepsi bu."

Sara gözlerini tavana dikti, bunun üzerinde düşünüyor gibiydi. "Ona karşı dürüst olman daha iyi olmuş."

"Tabii ki," diyerek onu onayladım. "Sonuçta akıl sağlığının onu sevip sevmememle bir ilgisi yoktu. Her ne olursa olsun sorunları vardı... Fakat öbür türlü iyi bir gazete haberi olmazdı, değil mi?"

Sara yeniden bana baktı ve gözleri yumuşamış, gülümsemesi geri gelmişti. "Böylece insanlar, bu adamın kim olduğuyla ilgilendiler, yerel bir yıldızın kalbini kıran ve onu çıldırtan adamın."

"Bu sayede gizemli bir hale bürünmüş oldum. Basın, yaramaz çapkınları sever ve Cecily'nin mektubu da oldukça dramatikti. Basının tanımlamaları hem doğru hem de değil. Kadınları ve seksi seviyorum. Fakat benim hayatım gazetelerde beklenen kadar ilgi çekici değil. İnsanların söylediklerine aldırış etmemeyi bir şekilde öğrendim."

Şoförümüz az kalsın bisikletli bir çocuğa çarpıyordu ve arabanın kor nasına yüklendi. Arabanın ani savrulmasıyla birlikte Sara'nın göğsü koluma yaslandı ve ben de sırtarak kolumu ona doğru bastırdım, kaşlarını hiddelle yukarı kaldırdı. "İnternette oldukça fazla fotoğrafın var."

"O kadınlardan bazıları sevgilimdi, bazıları değildi." Başparmağımı göğsündeki çıkıntının üzerinde gezdirdim, izlemek için kafasını önüne eğdi.

gözlerini kapamıştı. "Adanmış ilişkilerden hiç hazzetmiyor değilim, yalnızca çok uzun süredir uygun birine rastlamadım."

Birdenbire kafasını kaldırdı, büyüyen gözbebeklerinin kusursuz duruluğunu, gülümseyen dudaklarını görebiliyordum.

"Evet," diyerek güldüm ve itiraf ettim. "Sanırım bizim anlaşmamız da bir çeşit adanmışlık barındırıyor. Yalnızca, benimle gerçekten çıkmayı kabul etmediğin için tam olarak sayılmıyor."

Gülümsemesi hafifçe kayboldu. "İkimizin de bundan daha fazlasıyla başa çıkabileceğini sanmıyorum."

"Evet aslında," diyerek onu onayladım, "kesinlikle şu an yaptığımız şey konusunda iyiyiz. Konusu açılmışken söyleyeyim, Will'e senin hakkında konuştum," dedim. Rahatsızlığının yaydığı sıcaklığın bir süre yüzüme odaklandığını hissettim. Onu bu şekilde kızdırmak çok eğlenceliydi. "İsim vermeden tatlım. Sakin ol."

Ne dediğimi sorması için bekledim.

Ve bekledim.

Sonunda ona baktığımda, beni hâlâ dikkatlice izliyor olduğunu gördüm. Kırmızı ışıkta durmuştuk ve taksinin içindeki her şey tamamen hareketsizdi.

"Sonra?" dedi küçük, şeytansı bir gülümsemeyle, taksi hızlanıp öne doğru giderken. "Will'e, kamuya açık alanda seks yapmaktan hoşlanan bir kadın bulduğunu mu söyledin?"

"Benim taksimde olmaz!" diye yüksek sesle bağırdı şoför, ikimiz de havaya sıçradık ve kahkahayla gülmeye başladık. Arabanın frenine asılarak bizi sarstı. "Benim taksimde olmaz!"

"Endişelenme dostum," dedim. Sara'yı gösterip mırıldandım. "Onu arabada becermeme izin vermiyor. Salı günleri de."

"Evet, vermiyor," diye fısıldadı ama yine de onu öpmeme izin verdi.

"Yazık," dedim dudaklarındayken. "Arabada iyiyimdir. Özellikle de salı günleri."

"Will'le ne konuştuğundan bahsediyordun," dedi uzanıp elini kucağıma koyduğum ceketimin altına sokarak. "Eğer ona ismimi söylemediysen, ne söyledin?" Elini aletime bastırdı, sıkıyordu.

Takside beni sıvazlayacak mıydı?

Tanrım, muhteşem.

"Madison altmış beş," dedim şoföre. "Uzun yoldan gidelim."

Şoför bana bir bakış fırlattı, trafiğin yoğun olduğu saatte Columbus Meydanı'ndan geçmek istemiyordu ama başını salladı, Elli Yedinci Caddeden Broadway'e gidecekti.

"Takside seks yapmak yok," dedi bu kez daha kısık sesle.

Sara'ya döndüm. "Kendisini becermekten mutlu olduğum bir kadınla tanıştığımdan söz ettim. Bu kadının tanıdığım diğer kadınlara benzemediğinden bahsetmiş de olabilirim."

Sara fermuanma asıldı, el yordamıyla aletimi dışarı çıkardı ve onu sertçe ezmeye başladı. Bedenime garip bir sıcaklık yayılırken aletimin sertleşmesiyle birlikte bana teklifsizce dokunmayı öğrenmekte olduğunu fark ettim.

"Ben nasıl farklıymışım?" Üzerime doğru eğilerek kulağımı emdi ve sonra fısıldadı: "Diğer kadınlar seni takside sıvazlamıyorlar mı?"

Bu kadının gerçekte kim olduğunu merak ederek gözlerimi ona diktim; bu taze, masum ve becerilmeye son derece müsait kadın benden iyi bir sevişme dışında hiçbir şey beklemiyordu. Benimle oyun mu oynuyordu? Bu gerçek miydi?

Yoksa birkaç orgazmdan sonra benden ayrılacak, buluşmalarımızdan artık hoşlanmadığını, daha fazlasını istediğini mi söyleyecekti?

Muhtemelen. Fakat ona baktığımda –kırmızı dudaklarına ve oyuncu ve edepsiz kocaman kahverengi gözlerine– o benden vazgeçmeden, benim ondan vazgeçmemin imkânı olmadığını görüyordum.

"Ona pek fazla bir şey söylemedim aslında. Will'le ciddi sohbetler genellikle penis boyutuyla ilgili hakaretlerle son bulur."

"O zaman onun üzerine fazla gitmemiş olduğundan eminim. Silahsız bir adamla espri savaşına girmeyi reddediyorum," dedi boynumun dibinde kıkırdayarak ve aletimi sıvazlamaya başladı tekrar.

"Aslında," diye fısıldadım ve onu öpmek için döndüm. "Dürüst olmak gerekirse, aletinin ne kadar büyük olduğunu hiç bilmiyorum."

"Eğer bilmek istersen seve seve öğrenip sana söyleyebilirim."

Dudaklarından ayrılıp kahkahayla güldüm. "Sürekli zekâsını gösterme ihtiyacı hissetmeyen bir kadınla sohbet etmek oldukça rahatlatıcı."

"Seks yok," diyerek güldü şoför. dikiz aynasından bize bakıyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım ve sırttım. "Ona dokunmuyorum dostum."

Radyonun sesini açarak ve geç öğleden sonra esintisiyle birlikte kesintisiz şehir gürültüsünü içeri almak için pencereyi indirerek bizi görmezden gelmeye karar vermiş gibiydi. Sara'nın eli yavaşça hareket etmeye başladı. tepede kıvrılıyor ve sonra yeniden aşağı iniyordu.

"Adamın fark etmeyeceğini bilsem, seni emerdim," diye fısıldadı Sara. "Yani en iyisini hak ediyorsun. En azından içinde iyi birisin Max. Önemli olan da o."

Aletin ucuna odaklamasıyla beraber gelen inlemeyi bastırmak için yüzümü boynuna gömerek kahkahaya boğuldum. "Lanet olsun, bu çok iyi. Biraz daha hızlı aşkım. Yapabilir misin?"

Sevgi sözleri karşısında bocalayıp hızını kaybetti ve yanağımı öpmek için döndü, eli sıkıydı ve aletin üzerinde hızlandı. Şoföre bir göz attı fakat adam kendini radyo programına kaptırmıştı ve önümüzdeki trafiğe bağırıyordu.

"Böyle mi? Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Kafamı salladım ve gülümsedim. "Bu konuda bu kadar iyi olacağın biç aklıma gelmezdi."

Kahkahası boynumda ve tenimin altında titreşti. Böyle şapşalca ve kaba bir ses çıkardığını daha önce duymamıştım. Duvarlarından birinin

daha ötesine geçmiştim. Göğsümde zaferin sıcaklığını hissettim, bir an için pencereden dışarıya, beni kabul ettiğini bağırarak istedim.

Çenemin köşesini yaladı ve alt dudağımı ısırdı. "En kusursuz alete sahipsin," dedi. "Salı günleri de seni istememe neden oluyorsun."

"Kahretsin," diye inledim. Boşalırken çenem kilitlendi, yanımda yumruklarımı sıktım. Lanet olasıca bir pislik gibi hareket etmemi unutturduğunu ve kafamın içinde dolaşmasından dolayı endişelenmekten vazgeçmemi sağladığını fark ettim.

Sara çantasına elini attı ve kâğıt bir mendil çıkardı, hâlâ çantasının içinde olan elini sildi, bana bakıp şapşalca sırıttı ve suç delilini şoförden sakladı. Sonra öne doğru eğildi ve beni öyle tatlı öptü ki küçük ve boğuk çığlıklarını duymak için onu arabanın içinde yere yatırıp dilimin ucunda boşalmasını sağlamak istedim.

"Daha iyi misin?" diye sordu sessizce, gözleri gözlerimde geziniyordu.

Bu ifadesinde Sara'ya dair başka bir şey daha öğrendim: ilk içgüdüğü –ve sürekli çatıştığı– beni memnun etmektir.

Fakat sonra benim dairemde bir blok ötede durduğumuzda mutlu bir şekilde gülümseyerek arkasına yaslandı. "Burada mı iniyorsun?"

Duraksadım, acaba benimle birlikte gelmek ister mi diye merak ediyordum. "Sanırım, tabii eğer..."

Sesi yumuşaktı, kelimelerinin sertliğini hafifletmeye çalıştığını fark ettim: "Cuma günü görüşürüz Max."

İşimiz bitmişti. Gidebilirdim.

Doluz

“Bugün o meseleyi konuşacak mıyız?”

Merdivende durduğum yerde dönüp Chloe’ye baktım. Kalçasının üzerinde bir boya fırçası tutuyordu ve bakışlarını üzerime dikmişti.

“Hangi mesele?”

Gözlerini kıstı. “Ayrılık meselesi. Aniden buraya yerleşmen. Andy ve şu anda becerdiğin gizemli adam ve şu anda hayatının, yalnızca iki ay öncesine oranla ne kadar değiştiği?”

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. “Ah, o mesele mi? Söyleyecek ne var ki?”

Güldü fakat sonra alnını kibarca silerek yüzünde hafif bir boya izi bıraktı. Bennett iş için şehir dışındaydı ve Chloe bu durumdan istifade ederek Bennett olaya karışmadan devasa dairelerinin içini tamamen boyamaya kararlıydı. Bitkin görünüyordu.

“Neden bu işi yapması için birini bulmadın?” diye sordum etrafa bakınarak. “Bunu rahatlıkla karşılayabileceğini biliyoruz.”

“Çünkü ben bir kontrol manyağıyım,” dedi. “Ayrıca konuyu değiştirmeyi kes. Bak, o ilişkinin seni nasıl da yavaşça dibe çektiğinin farkındayım ama Andy’nin gerçekte nasıl biri olduğu hakkında fazla bir şey bilmediğim için kendimi garip hissediyorum. Bennett, onu şehir etkinliklerinden tanıyor fakat ben onu hiç o kadar iyi tanıyamadım ve...”

“Çünkü,” dedim lafını bölerek, “onun içini okuyabilirdin. Tıpkı Bennett’in yaptığı gibi.” Andy’yi yalnızca düşününce bile aşına olduğum bir sancı midemde dolanmaya başladı.

Chloe bir şeyler söylemeye başladı ama elimi kaldırdım.

“Yapma. Daha ilk günden Bennett’in Andy’ye karşı temkinli davrandığını biliyorum, karışmaya hakkı olmadığını düşünmüş olsa bile. Ayrıca seninle tanıştığım zaman, ben bile Andy’nin beni aldatıyor olmasından şüphelendim. Senin etrafında olmasını ve senin de ne kadar bariz bir şekilde dibe battığımı görmeni istemedim.”

Gözlerini yere dikti, ne söyleyeceğini henüz daha söylemeden anladım. “Tatlım, seni aldatan bir pislik olduğunu bilmek için onu şahsen tanımam gerekmiyordu. Kimsenin tanınması gerekmiyordu. İyi biriymiş gibi gözükmesine yardımcı olan bir tek sendin.”

Birkaç kez yutkundum, gözyaşlarımı geri göndermek istiyordum. “Bu sana benim hakkımda bir şey anlatıyor mu? Onunla onca yıl beraber olduğum için aptal ya da kör müyüm?”

Everest’teki ilk yıldönümü yemeğimizi düşündüm, yarım saat geç kalmıştı ve üzerinde ağır bir parfüm kokusu vardı. Ne kadar da klişe. Ona bir başkasıyla mı birlikte olduğunu sorduğumda, “Bebğim, seninle birlikte değilken her zaman bir başkasıyla birlikteyimdir. Benim hayatım işte böyle. Fakat şu anda buradayım,” demişti.

Benden uzaktayken her zaman çalışmakta olduğunu kastettiğini düşünmüştüm. Fakat aslında muhtemelen bana karşı diğer kadınlarla ilgili dürüst davrandığı yegâne zamandı.

“Hayır,” dedi Chloe başını iki yana sallayarak. “Gençtin, onunla tanıştığında sana gerçekdışı gözükmüş olmalıydı. Fena halde etkileyici biriydi Sara, kesinlikle öyleydi. Fakat her şeyi bu kadar hızlı değiştirmek ve buna dair konuşmamak pek sağlıklı değil. Gerçekten iyi misin?”

Başımı salladım. “Gerçekten iyiyim.”

“Andy seni arıyor mu?”

Elimdeki boya fırçasına baktım ve sonra onu boya kutusuna geri bıraktım. “Hayır.”

“Bu seni rahatsız ediyor mu?”

“Belki biraz. Keşke onu terk ettiğimde yıkılmış olsaydı diyorum. Acı çektiğini duymak güzel olabilirdi. Fakat gerçek şu ki arasa da sanırım cevap vermem. Ona asla geri dönmem.”

“Ayrılacağını söylediğinde ne yaptı?”

“Bağırdı. Beni tehdit etti.” Pencereden dışarı baktım ve Andy’nin öfkeli yüzünü hatırladım. Onun öfkesi beni sakinleştirirdi fakat son defasında içimde bir şeylerin kopmasına sebep olmuştu. “Giysilerimi sokağa fırlattı. Beni kapıdan dışarı itti.”

Chloe’nin, elindeki fırçayı nereye düştüğüne bakma zahmetine girmeden yerdeki muşambanın üzerine bırakması beni şaşırttı. Yanıma geldi ve beni sıkıca sardı. “Onu mahvedebilirdin.”

“Er ya da geç bunu kendi kendine yapacaktır. Ben yalnızca ondan kurtulmak istedim.” Başım omuzlarında, gülümsedim. “Ayrıca aile avukatımıza onu evden attırdım. Sanırım gazeteler bu haberi sevdiler. O ev benim lanet olasıca evimdi, biliyorsun değil mi?”

İçimi dökmek iyi gelmişti. Chloe, kalp kırıklıklarına yabancı değildi ve Andy’ye dair tüm konuşmamız boyunca bir seneden biraz uzun zaman önce Chloe’nin Ryan Medya’dan apar topar ayrılışını, kendini evine kapatmasını ve bir hafta boyunca kimseyle görüşmediğini hatırladım. En sonunda beni aradığında Bennett ile aralarında geçen her şeyi anlatmıştı – gizli kaçamaklarına nasıl başladıklarını ve Bennett’i terk etmesi gerektiğine karar vermesini bir bir açıklamıştı.

Her şeyi ortaya döktüğüm bir andı fakat tamamen yanlış bir yoldan. İşini bırakmaya ve ilişkisini feda etmeye karar vermesi, Andy üzerinden olan biteni görebilmem için bana güç vermişti. İkimiz için de yeterince çabalamak istemiştım. Fakat Bennett, Chloe'nin işleri yoluna koymaya çabalamasına değecek bir adamdı. Andy benim için kesinlikle öyle biri değildi.

Eski sevgilimi düşünmek beni her zaman sersemletiyordu fakat onun hakkında konuşmak, Chloe'ye kaç odayı boyaması için yardım etmiş olsam da ya da o gün daha sonra, nehir kenarında kaç kilometre koşmuş olsam da hiç kaybolmayacak gibi gözükten bir ağırlığın içime oturmasına neden olmuştu.

Bir an için Max'i aramayı düşündüm fakat bir erkek sorunu asla bir başkasını yaratarak çözülmezdi. Önceki gece benimle akşam yemeği yemek istemiş olabilirdi fakat bunun nedeni ilişkiye bir derinlik katmak değildi. Öyle bir adam da olmayacaktı.

Pazartesi ve salı günleri uçup gitti. Çarşamba günü yeni müşterilerle bir yığın toplantı yapılarak geçti ve her dakika sanki bir sene gibiydi. Perşembe günü daha da kötüydü, tamamen farklı bir açıdan: Chloe ve Bennett, Dört Temmuz Bayramı için uzun bir hafta sonu tatiline çıkmışlar ve George da Şikago'ya ailesinin yanına gitmişti. Ofisleri bir sessizlik bürümüş, bütün ekibim garip bir şekilde aşırı verimli çalışmıştı. Yapacak bir işim yoktu ve etrafım yankılanan koridorlarla çevriliydi.

Neden buradayım, diyerek Chloe'ye bir mesaj yolladım, cevap bile beklemiyordum.

Dün ayrılmadan önce ben de sana aynı şeyi sordum.

Her kahve almaya gidişimde ayak seslerim koridorda yankılanıyor. Şu anda bir ay uyanık kalacak kadar kahve içmiş durumdayım.

O zaman harika yabancına bir mesaj yolla. Seks daveti. O enerjini faydalı bir amaç uğruna kullan.

O iş öyle olmuyor.

Telefonum anında titreşti.

O ne demek? Nasıl oluyor?

Telefonumu çantama geri koydum ve pencereden dışarı bakarak iç çektim. Chloe'ye yabancım ile yaptığım görüşmelere dair başka bir şey söylememiştim fakat giderek sabırsızlandığını görebiliyordum. Neyse ki şehirde değildi. Telefonumu bir kenara koyabilir ve sırrımı tamamen kendime saklayabilirdim, en azından birkaç gün daha.

Haziran ayında New York'ta hava çok güzeldi fakat temmuz geldiğinde katlanılmaz oldu. Yüksek katlı binalardan oluşan labirentten asla çıkamayacağımı ve sanki biraz da bir fırının içinde pişiyormuş gibi hissetmeye başladım. Buraya taşındığımdan beri ilk defa evimi özlemiştim. Gölün esintisini, yürürken insanı neredeyse geriye itecek kadar güçlü rüzgârı özlemiştim. Yaz fırtınalarının yarattığı yeşil gökyüzünü ve geçmesi için ailemin evinde, bodrum katına kapanıp babamla saatlerce tilt oynayışımızı özlemiştim.

Manhattan'da olmanın en iyi yanı, yine de bir süre için amaçsızca yürüebilmek ve ilginç bir şeylere rastgelmektir. Bu şehirde her şey vardı: sabahın üçünde Çin yemeği siparişi, seks kaçamakları için aynalarla dolu depolar bulan adamlar ve işyerime yürüme mesafesinde bir barda tilt oyunu. Makinenin ışıklarını pencereden

gördüğümde bir an durakladım, şehrin bana tam olarak ihtiyacım olanı verdiğini hissettim.

Belki de beklediğimden çok daha fazlasını.

Karanlık binadan içeri girdim, patlamış mısırın ve bayat biranın tanıdık kokusunu içime çektim. Güneşli bir perşembe gününün ortasında barın ortamı bana sanki dışarıda gece yarısıymış gibi hissettirecek kadar karanlıktı, diğer herkes ya uyuyordu ya da buradaydı, içki içiyor ve bilardo oynuyorlardı. En öndeki makine yeniydi, kolları cilalıydı ve hiç ilgilenmediğim türde duygusal punk müziği çalıyordu. Fakat arka köşede daha eski bir model ve boyalı yüzleriyle KISS grubu vardı; Gene Simmons'ın ağzı açık, dili dışarıdaydı.

Barda birkaç dolar bozdurdum, bir bira istedim ve arkadaki oyun makinesinin başında duran küçük kalabalığa doğru yöneldim.

Babam bir koleksiyoncuymuştu. Beş yaşındayken bir köpek yavrusu istemiştim, o da bana bir Dalmaçyalı almıştı. Sonra bir tane daha ve sonra birbirine havlayan sağır köpeklerle dolu koca bir evimiz olmuştu.

Daha sonra klasik Corvair arabalarımız oldu, çoğunlukla hasarlıydılar. Babam bunlar için bir garaj kiralamıştı.

Sonra sıra eski trompetlere geldi. Sonra yerel bir heykeltıraşın eserleri. Ve nihayet tilt makineleri.

Babamın depoda yaklaşık yetmiş makinesi vardı ve yedi, sekiz tane de evin oyun odasında bulunuyordu. Aslında babam ve Andy, ilk kez oyun odasını gezerken birbirlerine bağlanmışlardı. Andy'nin hayatında hiç tilt oynamamış olmasını babamın bilmesine imkân olmasa da Andy babamın koleksiyonu sanki şimdiye kadar gördüğü en muhteşem şeymiş gibi davranmış ve makinenin kollarına uzanabildiği andan beri bu oyunu oynuyormuş gibi görünmeyi başarmıştı. Babam bu durumdan etkilenmiş ve ben de

o zamanlar çok heyecanlanmıştım. Sadece yirmi bir yaşındaydım ve benden neredeyse on yaş büyük bir erkek arkadaş konusunda ailemin nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Fakat babam ilişkimizi ve Andy'nin tutkularını desteklemek için yapabileceği her şeyi -vaktiyle ve çek defteriyle- anında yapmıştı. Babamın gönlünü kazanmak her zaman kolay olmuştu ve bir kez kazanıldığında güvenini kaybetmek neredeyse imkânsızdı.

Tabii ki eğer sizi kızı dışında başka bir kadınla romantik bir akşam yemeğinde yakalamazsa. Babamın bana anlattıklarına ve Andy'nin gerçek yüzünü görüp onun dışarıdan görüldüğü gibi biri olmadığını anlamam için ısrarına rağmen ben Andy'nin anlattığı hikâyeye inanmayı tercih etmiştim: kadın, sıkı çalışan bir elemandı, yaşadığı ayrılıktan dolayı depresyondaydı ve birinin onu dinlemesine ihtiyacı vardı, hepsi buydu işte.

Ne kadar düşünceli bir patron.

İki ay sonra, bu sefer başka biriyle beni aldatırken yerel bir gazeteye yakalanmıştı.

Oyun makinesine bir çeyreklik attım ve iki elimle yanlardan asıldım, parlak gümüş topları düşürmemeye çalışıyordum. Muhtemelen makinedeki müziği, ısıkları ve zilleri kapatmışlardı çünkü topa vurup alanın dışına fırlattığımda ve kolları hareket ettirdiğinde oyun anlaşılmaz bir biçimde sessizdi, kalçamla makineye vurduğumda da. Paslanmıştım ve rezalet bir oyun oynuyordum fakat umurumda değildi.

Geçen birkaç hafta içinde bu sessiz, billurlaşmış anlara şahit olmuşum. Öyle anlar ki; ne kadar büyümüş olduğumun ve hayat ile ilişkiler hakkında ne kadar az şey bildiğimin aynı anda farkına varmıştım. Bu anlardan bazılarını Bennett ve Chloe'yi izlerken, birbirlerine hem sataşp hem de aynı oranda çılgınca birbirlerini sevdiklerinde yaşamıştım. Bir başka an ise burada, kendi başıma

oyun oynayıp kendimi çok uzun zamandır olmadığım kadar memnun hissettiğimde yaşanmıştı.

Birkaç adam gelip benimle konuştu; kendi başına tilt oynayan bir kadına karşı koyamayan erkeklere aşınaydım. Fakat dört oyun sonra birinin beni izlediğini hissettim.

Sanki ensemdeki deri, yalnızca bir nefesin etkisiyle baskı altında gibiydi. Biramı bitirip arkamı döndüm ve Max'in odanın diğer ucunda durduğunu gördüm.

Yanında başka bir adam vardı, tanımadığım biriymi fakat o da resmî iş kıyafetleri içindeydi ve tıpkı benim dar gri elbisemin ve kırmızı topuklularımın içinde görüldüğüm kadar net bir şekilde barda dikiliyordu. Max birasının ardından beni izliyordu, onu fark ettiğimde gülümsedi ve birasını hafifçe yukarı kaldırarak beni selamladı.

Yirmi dakika kadar sonra oyunumu bitirdim ve onların yanına gittim, aptalca sıırtmamak için çabalıyordum. Onu görmeye can atıyordum ve bunun farkında bile değildim.

"Selam," dedim minik bir tebessümle.

"Sana da selam."

Yanındaki arkadaşına baktım; uzun ve kibar yüzlü, kahverengi gözlü, yaşlıca bir adamdı.

"Sara Dillon, bu James Marshall, iş arkadaşım ve iyi bir dostum."

Elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum James."

"Ben de."

Max birasından bir yudum aldı ve sonra bardağıyla beni gösterdi. "Sara, RMG'nin yeni muhasebe müdürü."

James'in gözleri büyüdü ve başını salladı, etkilenmişti. "Ah, evet."

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum etrafıma bakınarak. "Burası gün ortasında iş yapılacak bir yere benzemiyor."

“Çalışmaktan bunaldık, bu şehirdeki herkes gibi. Peki ya sen, küçük bayan? Gizlenmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu Max gözlerinde hain bir parıltıyla.

“Hayır,” diyerek cevap verdim yüzümde artan bir gülümsemeyle. “Asla.”

Gözleri hafifçe büyüdü ve sonra bara doğru dönerek barmene kafasını salladı. “Buraya pis ve genellikle boş olduğu için geliyorum, ayrıca Guinness’in fıçı birası var.”

“Ben de buraya bilardo için geliyorum ve Max’in hakkından gelebilirmişim gibi davranmayı seviyorum,” dedi James ve büyük bir yudumda birasını bitirdi. “Hadi oynayalım.”

Aradan çekilmem gerektiğini anladım, Max’e hafifçe gülümseyerek çantamı omzuma astım. “Size iyi eğlenceler. Görüşürüz.”

“Dur seni geçireyim,” dedi ve James’e döndü. “Bana bir bira daha al, seninle arka masada buluşuruz.”

Max’in sırtıma konmuş eliyle kör edici öğleden sonra güneşine doğru bardan çıktık.

“Hay lanet olsun,” diyerek gürlledi gözlerini sıcaktan korumaya çalışarak. “İçerisi daha iyiydi. Gelip bizimle birlikte oynasana.”

Kafamı iki yana salladım. “Sanırım eve gidip biraz çamaşır yıkayacağım.”

“Gururum okşandı.”

Önce güldüm fakat sonra elini kaldırıp yanağıma dokununca tedirgin bir şekilde etrafıma bakındım. Elini hızlıca geri çekti. “Haklısın, evet haklısın,” diyerek mırıldandı.

“James beni biliyor mu?” diye sordum sessizce.

Biraz gücenmiş gibi bana baktı. “Hayır. Arkadaşlarım hayatımda biri olduğunu biliyorlar fakat kim olduğunu bilmiyorlar.”

Bir süre için aramıza ağır bir rahatsızlık girdi ve burada işlemesi gereken protokolü bilmiyordum. Yalnızca cuma günleri buluşma-

mız tam da bu yüzden en uygun olanıydı: ne düşünmek ne diğer arkadaşlar ne hisler ne de sınırlar vardı.

“Sürekli birbirimize rastlamamızın ne kadar garip olduğunu hiç düşündün mü?” diye sordu, gözlerinde okuyamadığım bir ifade vardı.

“Hayır,” dedim. “Hayatın işleyiş şekli yüzünden değil mi? Milyonlarca kişinin bulunduğu bir şehirde her zaman aynı kişiyi görürsün.”

“Fakat ne sıklıkla *en çok* görmek istediğin kişiyi görürsün?”

Gözlerimi kaçırdım, karnımda rahatsızlık ve heyecan karışımı bir hareketlenme hissediyordum.

Garip sessizliği görmezden geldi ve devam etti. “Yarınki görüşmemiz hâlâ geçerli, değil mi?”

“Neden olmasın?”

Bakışlarını dudaklarıma düşürerek güldü. “Çünkü yarın tatil, tatlım. Tatil günlerinde ayrıcalığım olacağından pek emin değildim.”

“Senin için tatil değil.”

“Tabii ki tatil,” dedi. “Siz sızlanan Amerikalılardan kurtulduğumuz gün.”

“Hah ha.”

“Bu sene cuma gününe denk gelen başka tatil olmadığı için şanslıyım, böylelikle haftanın en sevdiğim gününü kaçırma endişem olmayacak.”

“Bütün takvimi inceledin mi?” Ona doğru biraz daha yaklaştı-
ğımı hissettim, otuz beş derecelik havada bile bedeninin sıcaklığını
hissedebilecek kadar.

“Hayır, biraz dâhi sayılırım.”

“Aptal dâhi mi?”

Diliyle aptalca oyunlar yaparak güldü. “Onun gibi bir şey.”

“Pekâlâ, seninle yarın nerede buluşuyorum?”

Elini bir kez daha kaldırdı ve işaret parmağını alt dudağımda gezdirdi. “Sana mesaj yollayacağım.”

Ve yolladı da. Neredeyse ben köşeyi dönüp metroya varmadan önce telefonum cebimde titreşti: 11. Cadde ve 24. Batı Sokağı. Parkın karşısında yüksek katlı bir bina var. 7:00.

Hangi bina, hangi kat olduğunu ve hatta ne giyeceğimi belirtmemişti.

Oraya vardığımda hangi binadan bahsetmiş olduğunu anladım Chelsea Waterside Parkı'na bakan, taş ve camdan yapılmış modern bir binaydı. Ayrıca inanılmaz bir Hudson manzarası vardı. Bir masanın arkasındaki güvenlik görevlisi dışında lobide kimse yoktu ve ben bir süre yerimde kıpırdandıktan sonra bana Bay Stella'nın arkadaşı olup olmadığını sordu.

Temkinli bir şekilde duraksadım. “Evet.”

“Tanrım, daha erken sormalıyım!” Ayağa kalktı, genişliği de neredeyse boyu kadar fazlaydı ve eliyle asansörleri işaret etti. “Sizi yukarı yollamam gerekiyor.”

Harekete geçip asansörde yanına gidene kadar bir süre bakakaldım. Güvenlik görevlisi, yuvaya bir anahtar soktu ve R düğmesine bastı.

Çatı.

Çatıya mı çıkıyorduk?

Dostça bir işaretle elini salladı ve dışarı çıktı. Kapılar kapanırken, “Mutlu 4 Temmuzlar,” dedi.

Binada yirmi yedi kat vardı fakat asansörün yeni olduğu belliydi, çok da hızlıydı ve beni ne beklediğini düşünmeye fırsat olmadan asansör sessizce çınladı ve kapılar açıldı.

Küçük bir koridordaydım, karşımda kısa bir merdiven vardı ve merdivenin ucunda da, ÇATI GİRİŞİ. HALKA AÇIK DEĞİLDİR yazılı bir kapı vardı.

Bugün bu yazının benim için geçerli olmadığını düşünmekten başka ne yapabiliirdim? Bütün bunlar sonuçta Max'in işleriydi. Kuralları uygun bir şekilde nasıl esneteceğini öğrenecek kadar uzun süredir onlara uyduğunu hissediyordum.

Kapı, metal gıcirtısıyla açıldı ve ardımdan ağır ağır kapandı. Geri dönüp kapıyı yeniden açmaya çalıştım fakat faydasızdı. Hava sıcak ve rüzgârlıydı, bense bir binanın çatısında kapana kısılmıştım.

Lanet olsun. Max burada olsa iyi ederdi yoksa kafayı yiyecektim.

"Buradayım!" diye seslendi Max sağ tarafımda bir yerden.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım ve büyük bir elektrik kutusunun etrafından dolandım. Max tek başına oradaydı, yanında bir battaniye ve yastıklar vardı, ayaklarının dibinde de bol miktarda yemek ve bira.

"Bağımsızlık Günü'n kutlu olsun, tatlım. Açık havada becerilmeye hazır mısın?"

Bir kot pantolon ve mavi tişörtten oluşan günlük kıyafetleri, kaslı kolları ve bana doğru hareket eden iki metrelik boyuyla inanılmaz görünüyordu. Güneşin ortasında ve göğsünün üzerindeki tişörtü her yandan havalandıran rüzgârla fiziksel varlığı... lanet olsun. Yalnızca bende bir şeyleri harekete geçirdiğini söyleyebilirdim.

"Sana açık havada becerilmeye hazır olup olmadığını *sordum*," dedi sessizce, beni öpmek için eğilirken. Bira, elma ve her zamanki kendine has Max kokusu geliyordu. Sıcaklık, seks, rahatlık... Arada sırada yiyip kendimi şımarttığım, suçluluk duymadığım, muhteme-

len sağlığım için tamamen iyi olmayan fakat yine de bana tñmden zarar vermeyen, benim rahatlatıcı yiyeceğimdi.

“Evet,” dedim. “Yani helikopterlerden ya da fotoğraf makinele-
rinden endişelenmiyorsun.” Arkasından ileriye doğru baktım, uzak
mesafede bir çatıdaki insanları işaret ettim. “Oradaki insanların
dñrbñnleri var.”

“Yok.”

Gözlerimi kıstım, ellerimi göğsünden boynuna doğru dolaş-
tırdım. “Neden görñlmekten hiç endişe duymuyorsun?”

“Çñnkñ endişelenmek beni değiştirir. Beni kapalı kapılar ar-
dında tutar ya da paranoyak yapar, seni çatıda becermekten beni
alıkoyar. Bunun ne büyük bir trajedi olacağını düşünsene.”

“Büyük bir trajedi.” Bana öyle geliyordu ki görñlmek ya da
görñlmemek umurunda değildi. Yalnızca bu gerçeklik etrafında
yaşıyordu. Basın ve halkla ilişki kurmanın beni ùrkñten bir şekliydi
bu. Basit görñnüyordu.

Sırıttı ve burnumun ucunu öptñ. “Hadi bir şeyler yiyelim.”

Baget ekmek, peynir, sosis ve meyve getirmişti. Üzerinde reçel
olan küçük kurabiyeler ve küçük, mñkenmnel acıbadem kurabiyeleri
vardı. Küçük bir tepsiye bir kâse zeytin, turşu ve badem yerleştir-
mişti. Metal bir kovanın içinde birkaç şişe siyah bira duruyordu.

“Tam bir sofra kurmuşsun,” dedim.

Gñldñ. “Öyle.” Elini kalçamdan mideme ve oradan da göğüs-
lerime götürdñ. “Kendimi doyurmayı planlıyorum.”

Beni battaniyenin üzerine çekti, bir bira açtı ve birayı iki bar-
dağa boşalttı.

“Bu binada mı yaşıyorsun?” diye sordum elmadan bir ısırık
alarak. Evine bu kadar yakın olma düşünçesi beni biraz rahatsız
ediyordu.

“Geçen gün beni, elinle mutlu ettikten sonra bıraktığın binada yaşıyorum. Burada bir dairem var fakat annem kalıyor.” Karşı çıkmak üzere ağzımı açtığım sırada elini kaldırdı. “Birkaç haftalığına ablamı ziyaret etmek için Leeds’e gitti. Ayrıca çatıya kadar çıkmayacaktır.”

“Herhangi biri buraya gelmez mi?”

Ağzına bir zeytin atarak omuz silkti. “Sanmıyorum. Ama yine de emin değilim.” Ağzındakini çiğnerken gözleri gülerek bir süre bana baktı. “Bu konuda kendini nasıl hissediyorsun?”

İçimi bir korku kapladı ve dönüp kilitli kapıya baktım. Battaniyenin üzerinde, Max’in altında yayılmış halde, üzerimde gidip geldiğini hissederken aniden kapının açıldığını ve kapandığını duymanın bana ne hissettireceğini merak ettim.

“Sorun değil,” dedim gülümseyerek.

“Havai fişekler için en iyi manzaraya sahip,” diye açıkladı. “Nehrin üzerinden görebileceğin, eşzamanlı dört gösteri yapıyorlar. Bunu görmek isteyebileceğini düşündüm.”

Onu kendime doğru çektim ve çenesinden öptüm. “Aslında seni tamamen çıplak göreceğim olmak beni daha fazla heyecanlandırıyor.”

Max kaşlarını hafifçe çatarak kenarlara birkaç yastık koydu ve beni kalın battaniyenin üzerine yatırdı. Gülümsedi, gözlerini kapadı ve beni öptü.

Lanet olsun, bu kadar iyi hissettirmek zorunda mıydı? Sıradan bir ilişki daha kolay –ve tabii ki çok daha az tatmin edici– olurdu ya da Max vasat bir sevgili olsaydı ya da beni her hafta kendini tatmin etmek için kullandığı sıradan biri olarak görseydi. Fakat hassas ve özenliydi. Altına yatmam, onu arzulamam, sessizce ona yalvarmam için fazla çaba sarf etmediğine bakılacak olursa kendine oldukça güveniyordu da.

Ona yalvarmama bayılıyordu. Daha fazla zevk almam için beni baştan çıkarıyordu. Daha uzun sürmesi için ona yalvarıyordum.

Böyle zamanlarda, yani beni öpüyorken, ellerini tenimde gezdiriyorken ve beni en duyarlı, en aç yerlerimden çimdikliyorken onu daha önce tanıdığım diğer sevgililerle karşılaştırmamaya gayret ediyordum. Andy hızlı ve özensizdi. Oyun dolu seksle geçen bir yıldan sonra ikimizin teması artık keşfetme ya da bir şeyler paylaşmaya yönelik değildi. Yatağımızda, bazen de koltukta oluyordu. Bir iki kez de mutfakta olmuştı.

Fakat burada Max bir çileği çenemde gezdirdi ve akan suyunu emdi. Tadıma bakmaya, sularımı yalamaya, ben çığlık atana kadar beni becerip sokağın karşısında sesimin yankılanmasına dair bir şeyler mırıldandı.

Kendi tişörtümü ve sonra onunkini çıkarırken, yukarıdan göbeğine kadar her yerini yalarken, pantolonunu çözerken ve sertleşmiş uzantısını ağzıma koyarken fotoğraflarımı çekti. Bu kez devam etmeme izin vereceğini umdum.

“Gözlerini açık tut. Bana bak,” diye fısıldadı. Sonra bir fotoğraf çekti. Onu hissederken yeterince kendimden geçmiştim, o an için umursamıyordum.

Sonunda telefonu battaniyenin üzerine düştü ve ellerini saçıma götürdü, beni yönlendiriyor, yavaş olmamı istiyordu. Ağzım o kadar yavaş hareket ediyordu ki bu şekilde boşalabileceğini hayal edemedim, sonuna kadar ve yavaşça geri çekiliyor, sonra yine yavaşça ağzıma alıyordum. Fakat hızlanmama izin vermiyordu. Gözleri karardı ve daha aç gözüküyordu, sonunda ağzımın içinde şişti.

“Sorun olur mu?” diye sordu, sesi gergindi. “Boşalıyorum.”

Yüzünün kızarışını ve ağzıma bakarken kendi ağzının aralanışını izleyerek mırıldandım. Boşaldığı zaman çıkardığı sesler derinden ve boğuktu, hayatımda duyup duyacağım en edepsiz kelimelerle anlamsızca karışmıştı. Yüzündeki sersem ifadeye odaklanarak ağzımdakileri hemen yuttum.

“Lanet olsun,” diye inledi, gülümsüyordu. Uzandı ve beni yukarı, göğsüne kadar çekti.

Gökyüzü tepemizde kararmaya başlamıştı. Önce pembeye, sonra eflatuna döndü, kafamızı kaldırıp oya gibi işlenmiş bulutları izledik. Teni sıcaktı, yumuşaktı; ben de yüzümü çevirip tenine gömerek onu içime çektim.

“Kullandığın deodorantı seviyorum.”

Güldü. “Teşekkür ederim.”

Omzunu öptüm ve duraksadım, anı öldürmek istemiyordum. Fakat yapmalıydım. “Yüzümün fotoğrafını çektin.”

Gülüşünü duymaktan çok, hissettim. “Biliyorum. Şimdi silerim. Yalnızca birkaç kez daha ona bakmak istedim.” Ağır kolunu battaniyenin üzerine bıraktı ve el yordamıyla yanında duran telefonunu aradı. Telefon kalçamın altındaydı, çekip çıkardım ve ona verdim.

Berberce fotoğraflara baktık. Tişörtümün üzerinde ve göğsünün üzerindeki ellerim. Göğsüm, boynum. Pantolonunun düğmelerini çözdüğüm fotoğrafa gelince durduk. Başparmağımla aletin ucunu ovuşturduğum fotoğrafa gelince Max üzerime çıktı, yine sertleşmişti.

“Hayır, bekle,” dedim, beni öperken kelimelerim ağzının içinde kayboldu. “Yüzümün gözüktüğü fotoğrafları sil Max.”

İnleyerek üzerimden kalktı ve fotoğrafları bana gösterdi. Şimdiye kadar gördüğüm en şehvetli şeylerden olduğunu itiraf etmeliydim: kalçasına geçirdiğim dişlerim, aletin tepesine dokunan dilim ve son olarak da ağzımın içindeyken doğrudan fotoğraf makinesine bakarken çekilmiş olan. Gözlerim öyle kararmıştı ki onu emebileceğim kadar emeyeceğim belliydi. Böyle bir fotoğrafla o konumda sonsuza kadar kalabilirdim.

Silme tuşuna bastı, isteği onayladı ve gitmişti.

“Bu gördüğüm en seksi şeydi,” dedi yeniden üzerime devrilip boynumu öperek. “Yüzünün gözükmemesi kuralını gerçekten hiç sevmiyorum.”

Hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine iç çamaşırını bacaklarının altına kadar ittim, sonra o da benim çamaşırımı çekip çıkardı ve bacaklarımı kendi kalçasına doladı.

“Prezervatif tak,” dedim.

“Ashında,” diye başladı, gözlerime bakabilecek kadar geriye çekilerek. “Prezervatif kuralını hızlıca geçebiliriz diye umuyordum.”

“Max...”

“Bende bu var.” Battaniyenin altından bir kâğıt çıkardı. *Ah şu son derece romantik test sonuçları.* “Lise zamanlarımdan beri korunmadığımı olmadı,” diye açıkladı. “Herhangi biri değilim ve seninle doğrudan temas etmek istiyorum.”

“Benim korunduğumu nereden çıkarıyorsun?”

“Çünkü kütüphanedeyken çantadaki hapları gördüm.” Üzerime baskı yapacak şekilde konumlanarak geriye doğru kaydı ve kalçalarını hareket ettirdi. “Böyle iyi mi?”

Başımı salladım fakat yine de sordum. “Geçmişim seni ilgilendirmiyor mu?”

Gülümsedi, omuzlarımı öptü ve göğüslerimin üzerinde elini gezdirdi. “Anlat bana.”

Gözlerimi kaçırarak ve bakışlarımı yana doğru çevirerek yutkundum. Çenemin üzerine parmağını koyarak yüzümü kendine çevirdi. “Bir başka sevgilim daha oldu,” diyerek itiraf ettim.

Max’in gözlerindeki gülümseme kayboldu. “Bir başkasıyla daha mı birlikte oldun?”

“Fakat biz birlikteyken o, Şikago’daki diğer herkesi becerdi.”

Sessizce bir küfür savurdu. “Sara...”

“Yani, onun birlikte olduğu diğer herkesle birlikte olduğumu düşünürsen bir kişiden çok daha fazla kişiyle birlikte oldum.” Kelimelerimdeki sertliği azaltmak için gülümsemeye çalıştım.

“O zamandan beri hiç test yaptırdın mı?”

“Evet.” Kalçamı onun üzerine doğru kaydardım, bunu sandığımdan da fazla istiyordum. Andy, ilişkimizin ortalarında prezervatif kullanmaya başlamıştı; bu bile tek başına beni işkillendirmeliydi. O zamanlar kendimi can sıkıcı biçimde uzaklaştırılmış hissetmiştim fakat o bunu, henüz hazır olmadan çocuk sahibi olmayacağımızdan emin olmak adına yaptığını söylemişti. En azından bu nezaketi göstermiş olduğunu şimdi anlıyorum.

Fakat Max her şeyi tam tersinden yapıyordu. Önce mesafe ve sonra içinde olduğumuz bu garip tekeşliliğe pervasızca dalıyordu.

Lanet olsun Sara. İnsanların çoğu böyle yapıyor.

Kalçalarına kenetlendim ve boynunu emmek için kendimi yukarı kaldırdım.

“Tamam o zaman.” Max geri çekildi, elini aramıza uzattı ve kısık bir inlemeyle içime kaydı. Yavaşça ve yavaşça içimi doldurdu. Sonra bedenimi, bedeniyle sardı, boynuma kadar her yerimi öptü ve dudaklarıma yüklendi.

“Muhteşem,” diye fısıldadı. “Tanrım, böyle bir şey yok.”

Garip bir umarsızlık beni ele geçirdi. Ağırlığını üzerimde hiç budenli hissetmemiştim, çıplak teninin her bir parçasını hiç bu şekilde hissetmemiştim ve bu çok farklı bir sahiplenmeydi. Omuzları öyle geniş, her kas parçası ellerimin altında öyle gergin ve belirgindi ki. İçimde ve üzerimde Max bana kendini hissettiriyordu.

Bir yandan hareket ederken beni öpmeye devam etti, yavaş başlıyor, her santimini hissetmemi sağlıyordu. “Birisi buraya bakabilir. Seni altımda, bacakları iki yana ayrılmış, çıplak ayakların

bacaklarımın üzerindeyken görebilir.” Dirseklerinin üzerine kalktı ve yukarıdan göğüslerime baktı. “Bunları görmek istediklerini düşün.”

Gözlerimi kapadım ve daha iyi bakabilsin diye geriye doğru kıvrıldım. Tanrım, Max’le birlikteyken garip bir güven hissediyordum. İnsanların bizi izlemesi fikrini sevdiğim için asla garip ya da yanlış yapıyormuş gibi hissetmeme sebep olmuyordu. Sanki benim kadar o da bunu seviyordu, o da benim gibi yakalanmak istiyordu.

“Bazen birinin seni becerilirken izlemesini istediğini düşünüyor musun?” diye sordu biraz daha hızlanarak.

Dürüstlüğüm öne atıldı, nefesim kesik vaziyette, “İnsanların seni benimle bu şekilde görmesi fikrini seviyorum,” dedim.

“Öyle mi?”

“Seninle tanışmadan önce bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum.”

Ağır ve sıcak bir şekilde üzerime kapandı. “Sana istediğin her şeyi veririm. Seni becerirken dönüştüğün şeyi ve seni izlemeyi seviyorum. Ben fotoğraf çekerken sen o gizemli küçük kalkanını indiriyor ve açılıyorsun, sanki nihayet nefes alabiliyormuşsun gibi.”

Altında gerindim, onu kendime çekebildiğim kadar çektim ve ilk havai fişek nehrin üzerinden atılırken karanlık gökyüzüne baktım. Işığın ardından ses geldi ve derinden bir patlama sesi sırtımın altındaki çatıyı salladı.

Kısa süre içerisinde daha fazla havai fişek patladı – yıldızlar ve alevler ve ışıklar o kadar muhteşem ve o kadar yakındı ki sanki gökyüzü yanıyordu. Altımdaki bina titriyor, kemiklerimi sallıyor ve göğsümü yarıyordu.

“Lanet olsun,” dedi gülerek ve daha da hızlandı, sertçe gidip geliyor, sona yaklaşıyordu. Artık boşalacağı zamanı sesinden anlıyordum. Zar zor dayanıyordu. Nehre çok yakın olan sesler neredeyse sağır ediciydi ve hava sülfür, duman ve ışıklarla ağırlaşmıştı.

Kafamın yanına doğru ellerini uzattı, dizlerinin üzerinde yükseldi ve içime yüklendi. Tenimin üzerinde kırmızı, mavi ve yeşil ışıklar parlarken aynı anda boşaldık ve o sırada fotoğrafımızı çekti.

Derin bir nefes aldım ve paramparça oldum, tiz bir sesle çığlık attım fakat sesim, etrafımızdaki şimşeklerin içinde kayboldu.

Max yığının içerisinde bir battaniye çekip aldı ve ikimizin üzerine sardı, belki biraz hava soğumuş olduğu için ya da daha büyük ihtimalle artık hayali seyircilerimize sunduğumuz gösteri bittiği için. Artık biralarımızı yudumluyor, birbirimizin elini tutuyor ve havai fişekleri izliyorduk.

“Uzun zamandır hiç kimseyle adanmış bir ilişki yaşamadığımı söyledin fakat seks arkadaşınla tek eşli bir ilişki yaşamak garip değil mi?” diye sordum yüzünü izlemek için ona dönerek.

Güldü ve bira şişesini dudaklarına doğru eğdi. “Hayır. Eğer kadın öyle istiyorsa tek kişiyle birlikte olmayacak kadar pislik biri değilim.”

“Kadın istiyorsa?” Başka adamlarla birlikte olsam senin için sorun olmaz mıydı?”

Kafasını iki yana salladı ve tekrar dumanın dağılmaya başladığı nehre doğru döndü. “Aslında pek sanmıyorum.” Birasını yeniden kaldırdı ve şişeyi bitirdi. “Bu gece prezervatif kullanmadık, hatırlarsan eğer. Başka adamlarla birlikte olsaydın bunu yapamazdık.”

Bir bira daha almak için uzandı ve battaniye omuzlarından düşerek çıplak sırtını, sıkıca belirginleşmiş her bir kasını ortaya çıkardı. Öne doğru eğildim ve sırtının ortasından boynuna kadar onu öptüm. “En son ne zaman kız arkadaşın oldu? Cecily kız arkadaşın mıydı?”

“Pek sayılmaz.” Geriye doğru çekilerek benimle birlikte battaniyeye sarındı. “Buraya yerleştikten sonra yalnızca birkaç kadınla çıktım. Fakat birine âşık olmayalı uzun zaman oldu, eğer sormak istediğin buysa.”

Başımı salladım. “Sanırım sormak istediğim buydu.”

“Üniversitedeyken bir süre ciddi bir ilişkim oldu. Bir arkadaşım için beni terk etti. Aslında onunla evlendi. Bu olaydan sonra bir süre kadınlardan nefret ettim. Şimdiyse ilişkilerin ciddi bir çaba, enerji ve zaman gerektirdiğini anladım.” Bir yudum aldı ve yutkundu. “Bunların çoğu bende yoktu, şirketi büyötmeye ve idare etmeye çalışıyordum. Biriyle birlikte olma fikrine karşı değilim fakat bu şehirde uygun birini bulmak çok zor, sekiz milyon kişinin yaşadığı bir şehir için böyle söylemek kulağa garip gelse de.”

Bunu söylediğinde kesinlikle hiçbir şey hissetmedim; ne o kişinin ben olabileceğime dair inceden bir umut ne de Max’in başka birini bulmayı umduğuna dair bir endişe. Benim gibi, her zaman karşısındakinden daha fazla duygu beslemiş biri için rahatsız ediciydi. Ürkütücü bir boşluk içimde genişlemeye başladı.

“Sanırım gitmeliyim,” dedim gerilip battaniyenin üzerimden düşmesini sağlayarak.

Çıplak bedenime bakan Max’le göz göze geldik. “Neden hep gitmek için bu kadar acele ediyorsun?”

“Geceleri birlikte geçirmiyoruz,” diye anımsattım ona.

“Tatillerde bile mi? Sabah seksi iyi gelebilirdi. Annemin misafir odasını kullanabiliriz.”

“O zaman Will’i ara. Çok şirindir.”

“Arayabilirdim fakat her zaman arkamda olmak konusunda ısrar ediyor. Bu pek hoş değil.” Duraksadı. “Bir dakika. Will’in şirin olduğunu mu düşünüyorsun?”

Biramdan son bir yudum alıp kıyafetlerime uzanarak güldüm. “Evet ama benim sevdiğim tip daha çok sensin.”

“Havalı oluşum mu? Penis birimi tarafından verilmiş üstün yeteneğim mi? Tanrısal oluşum mu?”

Onu şöyle bir süzdükten sonra güldüm. “Son derece pis bir ağzın olduğunu söyleyecektim.”

Gözleri karardı ve beni öpmek için eğildi. “Bu gece kal. Lütfen tatlım. Sabah olduğunda, darmadağınık ve uyku sersemi halinle seni becermek istiyorum.”

“Yapamam Max.”

Uzunca bir süre gözlerini bana dikti ve sonra bakışlarını kaçırdı, şişesini dudaklarına götürerek mırıldandı: “Sana gerçekten zarar vermiş.”

Yüzümdeki tebessümün söndüğünü hissettim. “Bir kadının yalnızca seks için seks istemesinin altında başka anlam aramazsan daha iyi olacak. Evet, Andy bana zarar verdi fakat geceyi seninle geçirmek istemeyişimin nedeni bu değil.”

Bir süre ona baktıktan sonra gülümsemem gerektiğini hatırladım. “Gelecek hafta karşıma neyle çıkacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Eve vardığımda Max’le birlikte olmanın getirdiği sarhoşluk, kavgaların altında garip bir sancıya dönüştü. Anahtarlarımı ve çantamı girişteki masanın üzerine fırlattım ve duvara yaslanarak oturma odamın zifiri karanlığına baktım. Evim küçüktü fakat New York’ta bulunduğum birkaç ay içerisinde gözüme neredeyse beş sene boyunca Andy’yle paylaştığım o saray yavrusundan daha fazla ev gibi gözükmeye başlamıştı.

Fakat bu gece müziğin sesi, binaların tepesinde patlayan fişekler ve kaldırımlardan gelen kahkaha ve kutlama sesleriyle küçük evim buraya geldiğimden beri ilk defa yalnız hissetmeme sebep olmuştu.

Hiçbir ışığı açmadan, banyoya doğru ilerlerken üstümdekileri çıkardım ve sıkışık duşa girdim. Sıcak suyun altında durdum ve gözlerimi kapayarak suyun sesinin, kafamın içindeki gürültüyü bastırmasını umdum.

İşe yaramadı. Kaslarım gergindi ve ağrıyordu, bacaklarımın arasındaki tatlı acı düşüncelerimin sürekli olarak Max'e kaymasını engellemekten beni alıkoyuyordu.

Daha önce bir adamı takıntı haline getirecek yapıda bir kız olmamıştım fakat şu anda gerçekleşen kesinlikle buydu. Max yalnızca çekici değildi, aynı zamandı iyi biriydi. Ayrıca ikimizi gerçekten bir arada tutan şeyin seks olduğunu biliyordum. Yeni keşfettiğim onun tarafından –hatta belki başkaları tarafından– izlenilme takıntımı kavramakta hâlâ zorlanıyordum fakat bu ihtiyaç tenimin altından dışarı taşmak isteyen bir buhar gibi beni dürtüyordu: sıcak, heyecanlı ve reddedilmesi imkânsız.

Max de bunu kabullenmiş, hatta diğer her şeyi becerdiği gibi kolaylıkla benimsemişti.

Andy ile olan ilişkim dışarıya karşı güzel görüntü vermek üzerine kuruluyken Max, benim mahremiyet ihtiyacıma da saygı göstererek izlenilmek konusundaki alışılmadık tutkumu ortaya çıkarmış gözüküyordu. Her ne kadar Max bir kadın avcısı ve benim için her açıdan yanlış bir tabiata sahip olsa da Andy'yle deneyebilecek kadar asla güvende hissetmeyeceğim bir şeyi tecrübe etmemi sağlıyordu. Bu kadar basit miydi? Andy ile yaşadığım her şeyin tam tersini onunla yaşadığım için mi Max'i bir kol mesafesi uzağımda tutuyordum? Andy'yle olan ilişkimin sahte bir derinliği vardı ve hiçbir kıvılcım yaratmıyordu. Max'le olan ilişkim kasıtlı olarak

basitti ve onu belli bir mesafeden görmek bile göğsümün içinde bir meşalenin parlamasına yetiyordu.

Musluğu kapattım, birdenbire fazla sıcak olmuştu. Hâlâ Max'le birlikte olmadığım için bir süre pişmanlık hissettim. Tenine dokunma, çıkardığı seslerin keyfine varma ve gece boyunca ağırlığını üzerimde hissetme şansını boşu boşuna tepmişim.

Fakat yatak odama girdiğimde ve gardırop aynasındaki görüntümü incelediğimde kendimi tanıyamadım. Daha dik durdum, daha az göz kırptım, daha fazla incelemedim. Gözlerimde daha önce orada olmayan bir bilgeliği ben bile görebiliyordum.

11

ON

"Bugün neden benimle birlikte geldiğini hâlâ anlamıyorum."

Asansörün aynalı kapısında yanımdakilerin meraklı bakışlarını görmezden gelen Will'in rahatsız olmuş ifadesini görünce gülmek için kendimi zor tuttum. Will, on sekizinci katın düğmesine bastı.

Dikkatim, düğmenin yanındaki etikete kaydı: RYAN MEDYA GRUBU. "Seni çalışırken görmeyi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Siz Amerikalılar nasıl diyorsunuz, tereyağından tüy çeker gibi halletmek."

"Öncelikle," dedi, artık sesini alçaltmıştı, "o sözü yanlış kullanıyorsun. İkincisi, tamamen saçmalıyorsun. Bu hafta başka yüzlerce toplantın vardı, işinin başından aşkın olduğunu biliyorum. Neden bu toplantıya geliyorsun ki? Sana ihtiyacım yok."

"Haklısın, teknik olarak burada olmam gerekmiyor fakat seni bu tarz toplantılarda daha önce gördüm dostum. Birisi sinir taşıyıcılarından ya da kimyasal yapı iskelelerinden bahseder ve kafamız ütülenmiş gibi olur. Bize bilgiçlik taslamadığından ve komik sayılacak bir bütçeyi onaylamadığından emin olmak istiyorum."

"Bilgiçlik taslamıyorum."

"Hayır, hiç taslar mısın?" dedim. "Ayrıca iyi bağlantılar kurmak isteyen sen değil miydin? Hazır gelmişken Bennett'le biraz sohbet ederim ve bir taşla iki kuş vurmuş oluruz, olmaz mı?"

Kendi bahaneme ben bile inanmadım, aslında kadınlar söz konusu olduğunda bu konuda beceriksiz değildim. Bir kadınla birkaç dakika baş başa kalabilmek için etrafta yeniyetmeler gibi gizlice iş çevirmeye de kesinlikle alışık değildim. Sara'yla ilişkimiz sözde basit olmak üzerine tasarlanmıştı fakat şu anda basit olmaktan çok öteydi. Birkaç saat önce her şeyi planlamıştım: Ryan Medya'daki toplantıya gir, Bennett'i bahane edip Will'in bu durumu sorgulamasını sağla ve şansın yaver giderse cuma gününe kadar beklemek yerine Sara'yla pazartesi günü birlikte ol. Onunla anlaşmamızın dışında vakit geçirmek beni kötü etkilemişti. Yine de bir taksinin arka koltuğunda beni sıvazlamasının pek de zararı yoktu. Fakat şu anda kafam karışmış hissediyordum, çizgileri bu denli aşmaya çalışarak belaya davetiye mi çıkardığımı merak ediyordum.

Kapılar açıldı ve Will bana döndü. "Bunun benim gösterim olduğunu unutmadığın sürece sorun yok. Yalnızca orada otur ve akıllı görün."

"Bay Sumner, Bay Stella," diye karşıladı bizi resepsiyon görevlisi. "Sizi yeniden görmek ne güzel." Bizi giriş salonundan aşağıya, pencerelerle çevrili bir konferans salonuna götürdü, diğer yanda New York bir kartpostal gibi duruyordu. "Bay Ryan buraya gelmek üzere."

"Gizemli küçük kediciğini ziyaret etmek yerine öğleden sonrayı burada geçirmen çok yazık," dedi Will yeniden yalnız kaldığımızda.

Pencereye doğru gittim ve aşağıdaki trafiğe baktım. "Öğleden sonra boş olduğunu sana düşündürten nedir?"

Will kâğıtlarını gözden geçirmeye başladı ve ben de aklımın bu binada en son bulunduğum zamana doğru gezintiye çıkmasına izin vererek uzun masada bir yere oturdum. Aynı zamanda o günden beri Sara'nın peşindeydim ve fazla bir değişiklik de olmamıştı. Evet, onunla birlikte vakit geçirmiştım, onu becermiş, onu tatmış ve abartısız, bedeninin her köşesine dokunmuşum fakat o zamandan bu zamana o küçük, güzel kafasının içinde neler olduğunu anlamak konusunda bir ilerleme kaydedememiştım.

Koridordan gelen seslerle birlikte kafamı kaldırdım ve Bennett içeri girdi.

"Will," dedi elini uzatarak. "Geldiğin için teşekkür ederim." Meraklı bir şekilde bana gülümsedi. "Max. Seni bugün görmeyi beklemiyordum. B&T Biyoteknoloji görüşmemize mi katılacaksın?"

Will'in suratındaki tatmin olmuş ve memnun ifadeyi gözden kaçırmak mümkün değildi. Biyokimyadan profesörle –Doktor William Haverston– flört ederek geçtiğimi ikisi de biliyordu. "Az kalsın erkek arkadaşım olacağını" konuşmaktan zevk alırlardı.

"Ne kadar da sürprizlerle dolu," dedi Will.

"Kesinlikle öyle," dedi Bennett. Meselenin Bennett boyutunu hiç düşünmemiştim. Bağış gecesinin üzerinden birkaç hafta geçmişti fakat burada bulunma nedenimin proteomiksle ilgili son gelişmelerden ziyade Sara için olduğunu bilip bilmediğini içten içe merak ediyordum.

"Bence ikiniz de birer ahmaksınız," diye geveledim.

Diğerleri de yerlerini aldıktan sonra bir hareketlenme oldu. Yakınında bir yer kapmak istediysen de ne yazık ki kapıdan son giren Sara oldu. İnanılmaz görünüyordu ve Bennett onu takdim ederken ben de tepeden tırnağa bedenini süzdüm. Mavi etek, göğüslerinin hoş kabartısının üzerinde sevimli, küçük, pembe bir kazak ve saatlerce emmek istediğim bir boyun.

"Sara Dillon, finans birimimizin müdürü," dedi Bennett, Will'e.

Will öne çıktı. "Evet, elektronik posta üzerinden görüşüyorduk. Nihayet tanıştığımıza memnun oldum Sara. Sanırım geçen ay bağış gecesinde birbirimizi görememiştik."

Sara benim olduğum tarafa bakmadan önce bir süre konuştular, sonra beni gördüğünde gözleri bir an için fal taşı gibi açıldı. Yanıma geldi ve elini uzattı, beni gördüğüne pek sevinmiş gibi gözüküyordu.

"Sanırım bağış gecesinde tanışmıştık," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Max Stella değil mi?"

Başparmağımla bileğinin içini okşayarak elini sıktım. "Hatırladığına sevindim Sara."

Sakin bir şekilde gülümseyerek elini geri çekti ve yerine geçti.

Chloe'ye dönerek kısa bir konuşma yaptım ve önümüzdeki birkaç hafta içinde belirsiz bir akşam yemeği davetini kabul ettim. Bennett'in gönlünü ona neden kaptırdığı oldukça belliydi: çok güzeldi ve kesinlikle zekiymiş. Gözlerini ara sıra Bennett'e çevirmesi dikkatimden kaçmadı, sanki aralarında sessiz bir sohbet ediyor gibiydiler. Bir noktada Bennett gözlerini devirdi ve daha önce asla görmediğim bir şekilde gülümsedi. Zavallı piç yenilmişti.

Toplantı başlarken boş olan tek koltuğa oturdum, Sara'nın tam yanı. Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa bu durumun iyi olup olmadığına pek emin değildim.

Dakikalar geçmek bilmiyordu, Tanrım, şu ana dek katıldığım en sıkıcı toplantıydı, bilim ve bilimle ilgili stratejiler. Bir ara Will'in gözlerinin zevkten kapandığını gördüğüme dair yemin edebilirdim.

Sara hâlâ yanımda burnundan soluyordu. Bu kadar gerginleşmesine ne sebep olmuştu? Bedenimi onunkinden ayıran boşluğun her parçasını hissedebiliyordum. Ellerimi dizlerimin üzerinde tutmak için büyük bir çaba sarf ediyordum. Yaptığı her hareketin, koltuğunda her kıpırdanışının ya da su şişesine uzanışının farkındaydım. Onun kokusunu alabiliyordum. Ona bu derece yakın olup da ellerimi teninde gezdiremiyor olmanın, saçlarını kulağının arkasına atmak kadar kolay bir şeyi yapamıyor olmanın ne kadar zor olacağını düşünmemiştim.

Neden bir anda saçlarını kulağının arkasına atmak istemiştik ki? Bu gidişat resmen sarpa sarmıştı.

Will'in portfolyo sunumundan hemen sonra Sara müsaade istedi ve ben onunla daha fazla konuşmadan oradan ayrıldım. Kendimi şirketin proteomik teknolojisini pazarlama stratejisi planlarında en iyi nasıl görünür kılacağımıza dair sohbetten kurtarır kurtarmaz Sara'nın ofisine doğru koşarcasına gittim.

"Merhaba," dedi asistanı bilgisayar ekranının arkasından beni baştan aşağı süzerek.

"Bayan Dillon'ı görmek için geldim," dedim Sara'nın ofisine doğru ilerlemeye devam ederken.

"İyi şanslar çünkü kendisi içeride değil," diye seslendi asistan arkamdan. Dönüp baktığımda yeniden önündeki kâğıtlara gömüldüğünü gördüm.

"Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Kafasını kaldırmadan cevap verdi. "Muhtemelen yürüyüşe çıkmıştır. Sanki biri ayaklarını tutuşturmuş gibi hızla içeri dalıp çıktı." Yüzüme baktı. "Birini bıçaklamak istediğinde genellikle parka gider."

Hay lanet olsun.

Yol boyunca üzerime çevrilmiş bakışlara aldırmadan asansöre doğru koştum ve asansörün gelmesini bekledim. Ters giden neydi? Orada ona yalnızca birkaç kelime edebilmiştim. Dışarı adımımı attığımda öğleden sonranın sıcaklığı bir duvar gibi karşıma çıktı, tepemdeki binaların boğucu gölgeleri bile sıcaktı. Cadde boyunca aşağı ve yukarı baktım ve parkın olduğu istikamete döndüm. Kaldırımlar, köpek gezdirenler ve turistlerle doluydu fakat neyse ki ayakkabıları ona yetismeme yetecek kadar yavaşlatacaktı onu.

Şehrin asfalt ve egzoz kokusunun yerini ağaçların ve yaprakların, nemli toprağın ve suyun aldığı parka geçmek, oldukça yabancı bir duyguydu.

Patikanın sonunda pembe bir parlama gördüm ve hızlanarak ona seslendim. "Sara!"

Asfalt kaplı patikada durdu ve bir hışımla bana doğru döndü. "Lanet olsun Max. Aklından ne geçiyordu?"

Birdenbire durdum. "Ne?"

"Oradayken diyorum!" dedi nefes nefese. "B&T'yi sizinkilerin finanse ettiğini bilmiyordum! İfşa etmek için şu aşamayı beklemelerine gerek yoktu. Çıkar çatışmasına merhaba diyelim!"

Basit ilişkimizin bu kadar karmaşık olmamasını dileyerek yüzümü ovuşturdum. "Bunun bir sorun oluşturacağını düşünmedim."

"Dur da sana izah edeyim," dedi. "B&T pazarlama şirketinin finans müdürü, risk sermayedarlığı yapan şirketin başkanıyla yatıyor ve paralarını alıyor. Bir sorun olabileceğini düşünmedin mi? Belki de yeni seks partne-

rinden hoşlanıp onunla iş yapmaya karar verdin? Ya da yeni müşterinin piyasadaki en iyi fiyatı elde etmesini kesinleştirmek istersin?"

Bu saçmalıklar konusunda ciddi miydi? Yüzümün öfkeyle dolmaya başladığını hissettim. "Tanrım, Sara! Senin adına kaygılandığım için seninle iş yapıyor değilim ya da işini iyi yap diye seni beceriyor da değilim!"

Sara ellerini yukan kaldırarak iç çekti. "Böyle düşünüyor değilim. Fakat dışarıdan öyle gözükebilir. Ne zamandır bu işi yapıyorsun? Bu işlerin nasıl döndüğünü bilmiyor musun? Benim için yeni bir mevki. Bu senin işin ve insanlar senin hakkında her ayrıntıya açlar. Cecily şehri terk ettikten beş sene sonra bile basının seni nasıl takip ettiğini görmüyor musun?"

Görünür olmak konusunda aşırı duyarlıydı, *dönüşüyse* hayret vericiydi. Bütün bunlar saçmalaktan ibaretti ve bunun farkında olduğunu biliyordum. Ellerini göğsünde birleştirip gözlerini ileriye dikti, omuzları düşmüştü. İşin aslı, beni kimin Sara'yla birlikte gördüğü umurumda değildi. Cecily faciasının üzerinden beş yıl geçtikten sonra insanların konuşmasına engel olunamayacağını farkına varmıştım. Sara'nın bunu anlamasına imkân yoktu.

Birkaç metre ilerideki bir söğüt ağacının yanına gittim ve sırtımı ağaca yaslayarak oturup yapraklarının gölgesine sığındım. "Büyüttüğün kadar önemli bir mesele olduğunu düşünmüyorum."

Bana doğru yaklaştı fakat hâlâ ayakta duruyordu. "Söylemeye çalıştığım şey, ihtiyatlı davranmamız gerektiği. Bir sorun olsun ya da olmasın, Bennett'in müşterilerle yatmak gibi bir huyum olduğunu düşünmesini istemiyorum."

"Haklısın fakat Bennett'in seni eleştirecek durumda olduğunu düşünmüyorum."

Bacaklarının bana doğru yaklaşmasını ve bükülmesini seyrettim, sonra sıcak çimlerin üzerinde yanıma oturdu. "Burada olmanı gerektirecek bir sebep yoktu. Seni görmeyi beklemiyordum ve bu beni ürküttü."

"Lanet olsun Sara. Seni masanın altından parmaklamaya çalışmayacaktım, yalnızca gelip seni görmeyi ve merhaba demeyi umdum. Biraz daha uyumlu olabilirdin."

Biraz güldü ve sonra durdu. Fakat birkaç saniye geçtikten sonra yeniden gülmeye başladığını fark ettim: ilk önce sessiz ve sonra iki büküm olmuş halde karnını tutarak ve resmen kahkahalar atarak.

"Öyle mi düşündün?" diyebildi güçlkle.

Bu tepkiyi vermesine yol açabilecek ne söylediğimi bilmiyordum, o yüzden sessizce oturdum, sağı solu belli olmayan bir kadının yanında oturduğunuzda sessiz kalmanın daha iyi olacağını düşündüm.

Sakinleşti, gözlerini sildi ve iç çekti. "Evet, daha uyumlu olabilirdim. Adamın biriyle bir kulüpte, yemek salonunda, bir depoda, bir kütüphanede seks yapmak..."

"Yeter Sara. Öyle demek istemedim..."

Elini kaldırdı. "Hayır, bu benim için iyi bir ders oldu. Esnek olabilmek bitmeyen bir süreçtir. Bir şeyi ne kadar iyi idare ettiğimi durup düşündüğümde başka şeyler konusunda ne kadar kalıplaşmış olduğumu görüyorum."

Uzunca bir ot sapı kopardım ve bunun üzerine düşündüm. "Sana haber vermeliydim."

"Muhtemelen."

"Ama anla işte, toplantıya habersizce gelip seni görecekm olmak beni heyecanlandırmış olmalı."

"Ayrıca benimle akşam yemeği yemek, annenin misafir odasında uyumak ve hatta benimle kurabiye yapmak falan da istiyorsun."

"Çünkü birlikte görünecek olmamız umurumda değil," dedim sinirlenmeye başlayarak. "Sen neden umursuyorsun?"

"Çünkü insanlar bunu dillerine dolayacaklar," dedi bana doğru dönüp. "Bunu tartışacaklar, hikâyeler anlatacaklar. Kim olduğumuz, ne istediğimiz konusunda yorum yapacaklar. Halkın gözü önünde ilişki yürütmek iyi olmaz ve umursadığını itiraf ettiğinde ömür boyu peşini bırakmaz."

"Doğru," dedim başımı bir kez sallayarak.

Üzerimizden geçip yapraklar tarafından sesi kesilen rüzgârı dinledim. Bu sessizlik mağarasında olmak, yaya trafiğinden, kuşlardan, sohbetimize

şahitlik etmek isteyebilecek herhangi bir şeyden gizlenmek hoşuma gitmişti ve sessizliğim eridi. İçimde çok fazla şey fıkurduyordu: Sara'yı istiyor oluşumun, her zaman istediğimin farkına varmışım – onu gördüğüm ilk günden beri. Sara'nın er ya da geç daha fazlasını isteyeceğini ve onun değil de benim bazı sınırlamalar koymak durumunda kalacağını beklediğim gerçeğini de kabullendim.

"Max. dağılmış bir haldeyim," dedi sessizce.

"En azından sebebini söyleyebilir misin?"

"Bugün olmaz," dedi tepemizdeki ağaç dallarına bakarak.

"Yaptıklarımızdan dolayı mutluyum fakat bir kol boyu mesafeyi korumak her zaman kolay olmuyor."

Keyifsizce biraz güldü. "Biliyorum." Sonra eğildi ve dudaklarını dudaklarına götürdü.

Onu önceden uyarırmam gerektiğini kabul ettikten ve o da aşırı tepki verdiğini itiraf ettikten sonra barışmak için küçük bir dokunuş, açık alana uygun bir öpücük bekliyordum. Fakat çok daha derin bir şey gerçekleşti: yüzümü ellerinin arasına aldı, ağzını daha fazla istencesine açtı ve sonunda üzerine çıkarak kucağıma oturdu.

"Neden bu kadar iyisin?" diye fısıldadı ve sonra cevap vermeme engelleyerek beni öptü.

Fakat bu defa hareketsiz kalmışım. Boş verilmeyecek kadar ve elimi kütlotunun altına sokup geçiştiremeyeceğim kadar önemli bir soruydu. Geri çekildim. "İyiymi çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum."

"Hiç yalan söyler misin?" diye sordu gözlerimi yakalayamaya çalışarak.

"Tabii ki söylerim. Fakat sana karşı neden dürüst olmayayım?"

Yüzündeki ifade kayboldu ve düşünceli bir şekilde kafasını salladı. Uzun süre bekledikten sonra fısıldadı: "Geri dönmeliyim."

Sıcak ve samimi ruh halim birdenbire kaderine boyun eğerek her zamanki haline geri döndü. Bu kız bir bumerang gibiydi. "Peki."

Kabullenmekten başka çarem yoktu. Açık alan kuralları konusunda çözülmüşken, üstelik de bir ağacın altında üzerime çıkmışken bu ilerlemeyi kaybetmekten korkuyordum.

Geçmek bilmeyen saniyelerden sonra uzandı ve dikkatlice yanağımdan öptü. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Başı önünde ve omuzları geride, uzaklaşmasını izledim. Bütün dünyaya sanki parkta hareketli bir yürüyüşten dönüyormuş gibi gözüküyordu.

Neredeyse çimenlerin üzerine saçtığım kalbimi geri toplamam mümkün mü diye etrafıma bakındım.

On Bir

Max'le parkta yaşadığımız etkileşimi tuhaf olarak nitelendirmek eksik kalırdı. Aşırı tepki gösterdiğimi biliyordum fakat bu anlamda dürüst müydüm? O öyleydi. Konferans odasındaki tepkimin onu endişelendirmesi? Peşimden gelmesi? Biz ne yapıyorduk böyle?

Pazartesi gecesi eve geldim ve iki saatimi akşam yemeği için elmalı çörek yaparak geçirdim. Kızartılmış ve şekere bulanmış kabarcık hamur topları, geleneksel bir kahvaltı yiyeceğiydi fakat neyse ne. Özen gerektiren bir şeye ihtiyacım vardı. Büyükanemim Danimarka yöresinden bir tarifiydi ve onları kusursuzca yapmaya çalışmak bana düşünmek için zaman tanıyordu.

Son zamanlarda düşünmek için pek zaman harcamamıştım.

Fakat bana evi anımsatan bir şeyler pişirmek aynı zamanda evimi, ailemi ve her ne kadar bunaltıcı ya da yanlış da olsa öngörülebilir bir hayatın getirdiği güveni özlememe neden olmuştu.

Ellerimin pislğine aldırmadan uzanıp telefonumu aldım. Yedi kez çaldıktan sonra annem telefonu açtı. Her zamanki gibi.

“Merhaba balkabağım!” Arkada bir şeyin düştüğünü duydum ve annem bağırdı. “Hay lanet!”

“İyi misin?” diye sordum sessizce gülerek. Üç dört kelimenin beni kendime getirmesi muhteşemdi.

“İyiymi, yalnızca iPad’imi düşürdüm. Sen iyi misin tatlım?”
Bunu sorduğunda o sabah metroya yürürken annemi aramış olduğunu hatırladım.

“Sadece sesini duymak istedim.”

Duraksadı. “Evinin mi özledin?”

“Biraz.”

“Anlat hadi,” dedi. Neler olduğunu ona anlatmam için aynı soruyu tam da bu şekilde sormuş olduğunu hatırladım.

“Bir adamla tanıştım.”

“Bugün mü?”

Yüzümü buruşturdum. Buraya taşındığımdan beri haftada birkaç kez ailemle konuşmuştum ve Max’ten hiç bahsetmemiştim. Nesinden bahsedecektim? Seks hayatımla ilgili benim paylaşmak istediğimden fazlasını bilmek istemezlerdi.

“Hayır. Birkaç hafta önce.”

En iyi tepkisini belirlemeye çalıştığını resmen duyabiliyordum. Destekleyici fakat korumacı. Feci ve gözler önünde bir ayrılıktan sonra kızları ilk defa biriyle görüşmeye başladığında nasıl tepki verilirdi?

“Kim o?”

“Burada finans işi yapan bir adam. Yerli. Ama değil,” dedim kafamı iki yana sallayıp baştan başlamak isteyerek. “İngiliz.”

“Ah, bir yabancı, ne kadar harika!” dedi gülerек ve güneşli aksanını takınarak. Sonra duraksadı. “Bunu bana ciddi bir ilişki olduğu için mi söylüyorsun?”

“Sana bunu söylüyorum çünkü hiçbir fikrim yok.”

Annemin gülüşünü severdim. Titreşimini özlemiştim. “En iyi aşaması.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. Sakın heba etme. O serseri eski sevgilinin eğlenmene mani olmasına izin verme.”

İç çektim. “Fakat çok fazla belirsizlik var. Andy’yle birlikteyken ondan ne beklemem gerektiğini her zaman biliyordum.” Bunları der demez pişman oldum, annemin sessizliği fırtına gibiydi.

“Biliyor muydun?”

Beni çok iyi tanıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturduğunu, senin canına okuyacağım duruşunu takındığını neredeyse görebiliyordum. “Hayır, bilmiyordum.”

“Bu adamı tanıdığını hissediyor musun?”

“İşin garip tarafı bu. Sanki hissediyor gibiyim.”

Ne kadar düşündüysem ya da o gece ne kadar az uyumuş olursam olayım pazartesi günü olanlardan sonra Max’in kafasının nerede olduğuna dair hiçbir fikrimin olmadığını söylemek doğru olurdu. Her şey tersine işliyordu: bu sıradan olayla nasıl başa çıkması gerektiğini onun biliyor olması gerekirdi. Bağlılığımı nasıl ifade edeceğimi de benim bilmem gerekirdi.

Ayrıca ikimizin de seks dışında bir şey istememesi gerekiyordu. Fakat bir şekilde hiçbir zaman böyle olmamıştı. Birbirimizi tanıma arzusu, titiz bir şekilde ilk günden itibaren yolunu yapmaya başlamıştı ve ilişkisini “yalnızca seks” olarak bölümlemek isteyen biri olmayı her ne kadar istesem de bunu asla başaramayacağımı biliyordum.

İzimi bulduktan sonra yüzündeki panikleme ifadesini hatırladım ve suçluluk hissettim.

Sara, *Yeni Başlayanlar İçin Seks İlişkisi konusunda tam anlamıyla başarısızım.*

Çarşamba günü kütüphanede geçirdiğimiz geceye ait bir fotoğraf yolladı. Fotoğrafta eteğim sırtımın alt kısmına kadar itilmişti. Basit bir pozdu fakat siyah-beyaz hale getirilmişti, fotoğrafın gecenin sonuna doğru çekildiğini anlayabileceğim kadar bulanıktı, okuduklarımı duymayacak kadar kendimden geçmiştim ve boynumda bastırmaya çalıştığı inlemesiyle beni doruğa ulaştırmıştı.

Perşembe günüyse, 4 Temmuz'da telefonundaki fotoğraflara bakarken gördüğümü hatırladığım bir tanesini yolladı. Ellerimin pantolonunu çözerken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Pantolonunu, gri baksırının üzerinden aletinın şeklini görebileceğim kadar aşağı indirmiştim.

Her iki fotoğraf da öğle yemeği saatinde yollanmıştı ve onları iki büyük anlaşılmayı hazırlamak üzere çalışırken görmüştüm. Birkaç anlaşılmayı hazır hale getirmenin, Max'i görme ihtimalinden daha heyecan verici olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım.

Koca bir yalancıydım.

"Soru," dedi George kapımı çalmadan ofisime dalarak. "Max Stella'nın tamamen heteroseksüel olduğuna emin miyiz? Pazartesi günü onu gördüğümden beri bunu düşünüyorum."

Bir süre duraksadım, Max'in ismini yüksek sesle mi söylediğimi yoksa George'un, Stella & Sumner toplantısından beri Chloe'nin yaptığını mı yaptığını anlamaya çalıştım: Max'in şirketine sürekli ve sıradan atıflarda bulunmak ve tepkimi ölçmek.

"Oldukça eminim."

"Belki iki cinse de ilgi duyuyordur?"

Kafamı kaldırıp ona baktım ve kırmızı kalemimi önümde duran kalın anlaşıma metninin üzerine bıraktım. "Ciddi misin? Hiç sanmıyorum."

George meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bizzat biliyor musun?"

Ona en göz korkutucu bakışlarımı fırlattım, dürüst olmak gerekirse hiç de göz korkutucu değildi. George'un bugün bu oyunu oynamasına izin veremezdim. "Agent Provocateur kampanyası için Miller ve Cortez'in imzalarını aldın mı?"

Asistanım bana bakıp gözlerini kıstı. "İyi. Daha fazla sormuyorum. Ama yine de kuşkulandığımı bilin hanımefendi. Çok kuşlanıyorum. Pazartesi günü onu gördüğünde iç çamaşırın alev almış gibiydin. Ayrıca evet, imzaları aldım."

"Güzel." Lafımı bitirdiğimde telefonum masamın üzerinde titreşti ve onu anında ters çevirdim. Max'in bir başka fotoğraf daha yollaması ihtimaline karşı telefon ayarlarımı değiştirmem gerektiğini kendime bir milyonuncu defa hatırlattım.

George'un suratı görülmeye değerci: kendini tutmaya çalışırken çektiği fiziksel acı yüzünden okunuyordu.

"Çok sevimlisin fakat git artık," dedim.

"Mesaj yollayan kim?"

"Benimle evlenip faturalarımı ödemediğin sürece bu hiç uygun bir soru değil. O zaman bile cevap alabileceğini pek sanmıyorum."

"İyi." Uzun orta parmağını göstererek ofisimden çıktı ve kendi masasına döndü.

Nefesimi tutarak ekrana baktım. Max'ten gelen bir mesajdı ve kalbim çarparak patlamak üzereydi.

Hafta sonu ofis boyanacak ve halılar değişecek. Cuma günü işten sonra toplanmam gerekiyor, korkarım çıkamayacağım.

Hızlıca cevap verdim.

Önümüzdeki haftaya kadar seni göremeyecek miyim?

Gönder tuşuna basar basmaz ne kadar acınası göründüğümü fark ettim.

Merhaba Sara. Acınası gözüküyorsun çünkü öylesin.

Birkaç dakika içerisinde cevap verdi:

Ofisimin yerini bildiğini sanıyorum? Saat altıda görüşürüz, tatlım.

Binamızdaki pek çok katta olduğu gibi, cuma akşamı saat altı olduğunda Stella & Sumner neredeyse terk edilmişti. Max'in annesi girişteki yerinde değildi. Max'in ofisine doğru yürürken ofis bölmelerinde birkaç kişi kaldığını fark ettim.

Kapısını sessizce çaldım, derinden gelen sesinin içeri girmemi söylediğini duydum.

Kollarını sıvamış bir halde ve kalın çerçeveli gözlüklerle onu masasında gördüğümde *bu adama karşı koyamadığımı*, anladım. Öyle keskin bir şekilde işine odaklanmış görünüyordu ki neredeyse nefesim kesildi.

Görünen o ki Max'in işine odaklanmış ifadesi, Sara'yı orgazma ulaştırmaya odaklanan ifadesini çok yakından yansıtıyordu.

"Kapıyı ardından kilitler misin?" diye mırıldandı başını bilgisayar ekranından kaldırmaksızın.

Döndüm, kilidi çevirdim ve bir kez daha ofisine bakındım. Burada ne kadar süre kalacaktık? Ne zaman kafasını kaldırıp bana güzel olduğumu söyleyecekti? Alışkanlıklarımız çoktan, sıkı biçimde yerleşmişti.

Ofisi hiç de yeniden boyanacakmış gibi gözüküyordu. Eşyalarını toplamaya yeni başlamıştı; kitaplar ve kâğıt tomarları bir

duvara dizilmişti ve en az yirmi tane boş kutu bir köşeye yığılmış, içlerinin doldurulmasını bekliyordu.

“Burada benimle birlikte olmanın senin için sıkıcı olacağından eminim ve bunu yapmanı istediğim için bencil pislğin tekiyim fakat hemen giysilerini çıkar.”

Ağzımın açık kaldığını ve gözlerimin kocaman olduğunu hissettim. “Ne?”

“Giysileri. Çıkar,” dedi ve nihayet gözlüklerini burnuna kadar indirip bana baktı. “Giysilerinin üzerinde kalmasını mı bekliyorsun?” Başını iki yana sallayarak gözlüğünü yeniden yukarı itti ve dikkatini bilgisayarına verdi. “Toparlanmaktan nefret ederim. Seni çıplak görmek, bu geceye dair tek iyi şey olacak.”

“Hımm,” dedim bir tepki vermeye çalışarak. İşin gerçeği, eski Sara birinin karşısında öylece çıplak oturma fikrinden asla hoşlanmazdı. İşte tam da bu yüzden bunu yapmayı istiyordum. Koltuğa doğru gittim ve kısa kollu kaşmir kazağını çıkardım. Üzerine İngiliz bayrağı işlenmiş mavi babetlerimin içinden çıktım ve sonra dar kotumun içinden sıyrılmaya çalışırken söylendim: “Ayakkabılarımı bile fark etmedin.”

“Lanet olsun, fark etmedim. Tanrı kraliçeyi korusun,” dedi duygusuzca göz kırparak. “Sana dair her ayrıntıyı fark ediyorum, Sara.”

“Öyle mi?”

“Dene ve gör.”

“Doğum lekem nerede?”

“Sağ tarafında, en alttaki kaburganın hemen altında.”

“Sevdiğin bir lekem var mı?”

Hileli bir soru, diye düşündüm. Pek fazla lekem yoktu.

“Bileğindeki.” Bahsettiği lekeye baktım, etkilenmiştim.

“Boşalmak üzere olduğumda ne söylerim?”

“Boşalırken anlamsız sesler çıkarırsın. Fakat yaklaştığında yalnızca ama birçok kez “lütfen” diye fısıldarsın, sanki seni reddedebilirmişim gibi.”

“Vajinamın tadı nasıl?” diye sordum ve gözlerini bir anda ekrandan çekip bana çevirdi. İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağıya doğru itip çıkartırken sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

“Bazılarının tadı yalnızca vajina gibidir. Seninki iyi bir vajina gibi.” Kalkıp yanıma doğru yaklaştı. “Başını bu tarafa vererek koltuğa uzan.” Kafamın arkasını deri koltuğun koluna yasladı. Bu kadar sıkı bir deriye göre şaşılacak derecede rahattı.

“Dizlerini kaldır, bacaklarını aç.”

Gözlerim hafifçe büyüdü fakat yapmamı istediği şeyi yaptım, alnımdaki saçı geriye doğru iterken gülümsedim ve sanki duvara astığı bir sanat eseriymişim gibi duruşumu düzelttim.

“Fransız kızlarından birini çizdiğin gibi çiz beni Jack,” dedim ona bakarak.

Uzandı ve popomu çimdikledi. “Arsız.”

Onu denemek için uzaklaşmaya başladığında bacaklarımı biraz kapadım.

“Aç,” diye seslendi arkası dönük halde.

Güldüm ve yeniden beni yerleştirdiği konuma döndüm.

Max elinde bir kitapla geri döndü ve kitabı bana verdi. “Bu seni, ben çalışırken eğlendirmesi için.”

“Sen de soyunmayacak mısın?”

“Çıldırдың mı?” diye sordu sırtarak. “Toparlanmam lazım.”

Elimdeki kitaba göz attım. Kapağında, ayağının ucunda bir kedi ve yarı çıplak bir kadın olan, bağırı açık bir adam vardı. *Kedinin Pençeleri*.

“Bu... ilginç bir kitaba benziyor,” dedim arkasını çevirip özetini okurken. “Adamın iki partneri var. Birisi Kedi isminde bir insan

ve onun da bir Kedi Kadını var.” Kafamı kaldırıp Max’e baktım. “Bu kedi kadın bir oyuncak gibi. İkisinin de birlikte seks yapabildikleri bir oyuncak.”

“Kulağa zekice geliyor.”

“Bunu ucuzcu tezgâhından aldın, değil mi?”

“Evet. Şaşırtıcı derecede ilkel görünüyor ama yine de hoşuna gideceğini biliyordum.” Döndü ve masasının üzerindekipleri toplamaya başladı. “Şimdi sessiz ol tatlım. Çok meşgulüm.”

Başlangıçta, elimdeki kitaba odaklanmam imkânsız gibiydi fakat dakikalar ilerledikçe ve Max masasını toplama işine kendini kaptırdıkça onun koltuğunda oturduğumu unutmaya başladım. Tek başımaydım.

Tamamen çıplaktım.

Bana verdiği kitap inanılmaz biçimde edepsizdi, cehennemden çıkma olduğunu söylemeye gerek yoktu; yazımı kötüydü fakat asıl meselenin bu olmadığını düşündüm. Birden fazla adam, birden fazla kadın vardı; boşta durmayacak kadar eklenti vardı fakat yine de önemli değildi. Asıl mesele, gerçekleşen seks ve anlatılış biçimiydi. Herkesin vücudunda sertleşmiş ya da damlayan bir kısım vardı. Ya da her ikisi birden. İnsanlar çığlık atıyorlar ve –bazen gerçekten– bir şeylere pençelerini geçiriyorlardı.

Tüm bunlar olurken kahramanımız yalnızca hir köşede oturmuş, izliyordu.

“Kızarıyorsun.” Max elindeki kitapları bıraktı ve beni izlemek için masasına yaslandı. “On beş dakikadır okuyorsun ve okuduğun bir şey, kıpkırmızı kesilmene neden oldu.”

Ona baktım ve irkildim. “Vajinaya dair bir kelime. Yalnızca şaşırdım, hepsi bu.”

“Amcık?”

Başımı salladım, kelimeyi vurgulayışındaki rahatlık karşısında tahrik olmama şaşırdım. Son hecesinde vurgu yoktu. Bir şekilde kelimeyi yumuşatmıştı. Çok daha seksi hale getirmişti.

“O kelimeye bayılırım. Çok çirkin. *Amcık*. Kulağa çok ahlak-sızca geliyor, değil mi?” Eliyle bana doğru pençe hareketi yaptı. “Bana cümleyi oku.”

“Okumam...”

“Sara.”

Yüzümden dışarı bir ateş topu çıktığını hissettim. “Kadını bacaklarından tuttu, bacaklarını iki yana açmak için zorladı ve onun ıslak, kızarmış amcığına baktı.”

“Vay canına,” dedi gülerek. “Bu hiç fena değil.” Masasına geri döndü ve bir yığın kâğıdı düzenlemeye başladı. “Akşam yemeğinde bana en sevdiğin kısımları anlatabilirsin.” İtiraz etmeye başlıyordum fakat parmağını dudaklarına götürdü ve beni susturdu. “Oku.”

Sayfaya baktığımda kelimeler iç içe geçmişti. Hangi kadın *akşam yemeğini* kafasına takar ki?

Şöyle bir kadın Sara, diye düşündüm, akşam yemeğinin gece yatısına dönüşeceğini, bunun da her gece birlikte kalmaya yol açacağını bilen bir kadın. Sonra yedek anahtarlar verilir ve sonra birlikte yaşanmaya başlanır. Sonra bahaneler ortaya çıkar, sessiz seks ve sonra seks ve sohbet biter, sonra da bizi çift olarak çağıracakları bir davet olsa da onunla vakit geçirebilsem diye ümit etmeye başlarsın.

Sonra yine 4 Temmuz gecesi Max'te kalmadığım için pişmanlık duydum. Bütün hafta boyunca onu özlemeye başlamıştım.

Lanet olsun.

Gözlerimi kapatarak öksürdüm.

“İyi misin?” Max odanın diğer ucundan söylendi.

“İyiyim.”

Yirmi dakika daha geçtikten ve ben on yedi seks sahnesi daha okuduktan sonra Max yanıma geldi, köprücük kemiğimden dizime kadar elini gezdirdi ve fısıldadı: "Gözlerini kapat. Ben söyleyene kadar açma."

"Bugün fena halde patron kesildin," dedim kitabı yere bırakıp istediğini yapmış olsam da. Neredeyse hiç vakit geçmeden işitme duyum güçlü bir şekilde odanın sanki titreştiğini hissetti. Kemerinin, fermuarının ve hafifçe iç çekişinin sesini duydum.

Yoksa?..

Elinin yavaşça hareket edişini, sonra hızlanıp sertleştiğini duyabiliyordum. Nefesi kısa ve sıkı soluk alıp vermeler halindeydi.

"İzlememe izin ver," diye fısıldadım.

"Hayır." Sesi katıydı. "Ben seni izliyorum."

Daha önce mastürbasyon yapan birini dinlememiştim ve gözlerimi kapalı tutmak işkence gibiydi. Çıkan sesler, sessiz homurtuları ve bacaklarımı daha fazla aralamam, göğüslerime dokunmanı için verdiği talimatlar baştan çıkarıcıydı.

"Kitap seni sıırıslıklam etmiş," diye belirtti ve sonra elinin aleatinin üzerinde hızlandığını duydum. "Ne kadar ıslak?"

Elimi aşağıya uzattım, gözlerim hâlâ kapalıydı ve öğrenmek için kendime dokundum. Bir şey dememe bile gerek yoktu; inledi ve sonra boşalırken aşına olduğum derinden gelen sesiyle küfürler savurdu.

Yüzünü görmek istedim fakat gözlerimi kapalı tuttum, kalbim küt küt çarpıyordu.

Nefes alıp verişlerimizin ağır ritmi dışında oda birdenbire sessizleşti. Serin hava, fazlaca ısınmış bedenimin üzerine doğru esince üstümüzdeki klimanın farkına vardım.

Sonunda pantolonunun fermuarını çekti ve kemerini bağladı. "Hemen geri geleceğim. Temizlenmeye gidiyorum."

Ayak sesleri uzaklaştı, kapının açılma sesi duyuldu ve sessizce güldü. "Artık gözlerini açabilirsin," dedi kapıdan dışarı çıkarken.

Son on dakika içerisinde odanın daha da karardığını hissettim. Elim hâlâ bacaklarımın arasında ve yaşadığı orgazmın sesi de kulaklarımdaydı. Denemek için kendime dokundum ve ne kadar çabuk boşalabileceğimi fark ettim. Belki bir dakikadan kısa sürede. Kesinlikle o geri gelmeden.

Hiç beklemeden onun elinden çıkan sesleri, hareketlerinin hızını, küçük homurtularını ve talimatlarını, ihtiyacı olan şeyleri ne kadar kolaylıkla söylediğini anımsayarak avucuma doğru yükledim.

Çok kolay anlaşıyorduk, müthiş bir dengemiz vardı.

Her şey çok kolaydı.

Bu düşüncelerle orgazm bacaklarımdan yukarı tırmandı ve dışarı doğru patladı, gözlerimin arkasında yıldızlar uçuşuyor ve beni nefessiz bırakıyordu.

Kapı açıldı ve bir anda elimi boynuma götürdüm, nabzım deli gibi çarpıyordu. Yutkundum ve nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Sebebini bilmiyordum fakat yaptığım şeyden sonra kendimi kurabiye kavanozundan kurabiye aşırıyormuş gibi hissettim.

Max gülümsedi, bana doğru geldi ve koltuğa, belime yakın yere oturdu. Ona yer açmak için kaydım ve bir elini koltuğun arkasına yaslayarak üzerime doğru eğilip parmaklarımı ağzına götürdü. "İyi miydi tatlım?"

"Sanırım burada kalmış olsan kendi gözünle görür, sormak zorunda kalmazdın," dedim, boynuma doğru yaklaşırken yayılan sıcaklıkla boğuşarak.

"Fark etmez," diyerek mırıldandı boynumu hafifçe emerken. "Daha sonra videosunu izlerim." Ayağa kalktı, açık bir dolaba doğru yürüdü ve üst rafa yerleştirilmiş, farkına bile varmadığım bir kameranın üzerindeki bir düğmeye bastı.

"Sen... ne yaptın?"

Döndü, yüzünde hain bir gülümseme vardı.

“Bunu videoya mı kaydettin?” diye sordum. Hayatımda kendimi hiç bu kadar çelişkide hissetmemiştim. Ortaya çıkması – *korkutucu*du. İzlenilmek – *dehşet vericiydi*.

“Yaptım.”

“Max, yüzüm...”

Kaşlarını çattı. “Kamerayı aşağıya doğru ayarladım ve seni de olması gereken yere yerleştirdim. Yüzünü kaydetmedim.” Yanıma geldi ve koltuğun yanına çömeldi. “Aslında çok yazık çünkü kendinden geçmeni izlemeyi seviyorum.”

Yanağımdan aşağıya parmağını sürterek yüzümü inceledi ve bir anda geri çekilerek gerçekliğe döndü. “Şimdi, yemek için Tayland mutfağı düşünüyordum fakat yer fıstığına alerjin var ve benim sevdiğim mekânda *her şeyin* içine yer fıstığı koyuyorlar. Etiyopya’ya ne dersin? Ellerinle yemek senin için sorun olur mu?” Sırıttı. “Sana söz veriyorum, oradaki hiç kimse kim olduğumu bilmeyecek.”

Ağzım açık kaldı, onunla akşam yemeğine çıkma konusunu tartışacağımı tamamen unuttum. “Yer fıstığına alerjim olduğunu nereden biliyorsun?”

“Alerji bileziği takıyorsun.”

“Okudun mu?”

Gerçekten şaşırmış görünüyordu. “İnsanlar *okumasın* diye mi onu takıyorsun?”

Kafamı iki yana sallayarak doğruldum, ellerimi saçıma götürdüm. Âşık olduğum adam bunu neredeyse hiç fark etmemişti. Yalnızca seks yapmak istediğim adam, bana dair her şeyin farkındaydı.

Kendime şaşıracak, “Etiyopya kulağa hoş geliyor,” diye fısıldadım.

Max bizi binanın arkasından dışarı çıkardı ve ara sokakta bekleyen siyah bir arabaya götürdü.

“Ciddi misin?” diye sordum Max arabanın kapısını açarken. “Paparazzi seni evine kadar takip mi ediyor?”

Güldü ve beni nazikçe arka koltuğa doğru itti. “Hayır, tatlım. O kadar ünlü olmanın çok uzağındayım – beni etkinlik gecelerinde ya da bazen sokakta buluyorlar. Gizlilik senin yarattığın bir paranoyaklık, benim değil.”

“Quinn of Sheba. Hell’s Kitchen,” dedi şoföre ve bana döndü. “Toparlanırken yanımda olduğun için teşekkür ederim. Başka türlü sıkıcı olabilecek bir işi keyifli hale getirdin.”

“Pek fazla toparlanamadın. Aslında en verimli gecen olmasa gerek.” Öne doğru eğilip en kuşkucu tavrımla kaşlarımı kaldırdım.

Gözlerini dudaklarıma dikerek gülümsedi. “Yakalandım. Koltuğumda çıplak durduğun halini hafızama kazımak için bu gece gelmeni istedim. Yarın sabah boyacılar gelmeden ofisimi toparlaması için bir adam tuttum.” Aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudağıma tatlı bir öpücük kondurdu. “Bazen işyerindeyken seni daha fazla görmeyi istiyorum. Seni orada görmeyi seviyorum.”

Sanki dünyanın ucuna gelmişiz gibi koltuğumda kıpırdandım. “Bu dünyada senin gibi adamlar olduğunu hiç düşünmemiştim,” dedim düşünmeden. “Dürüst. Seninle olmak çok kolay.” Ona şöyle bir baktım.

“Sana zaten söyledim. Senden *hoşlanıyorum*.”

Bana doğru uzandı, beni kendine doğru yaklaştırdı ve yol bitene kadar dudaklarımdan ayrılmadı. Bir dakika, bir saat ya da bir hafta geçmiş olabilir. Hiçbir fikrim yoktu. Fakat Hell’s Kitchen’a vardığımızda arabadan inmek istemedim ve Max’in geceyi onunla geçirmemi istemesini az da olsa ümit ediyor oluşumu umursamadım.

Garson kız önümüze büyük bir servis tabağı koydu, içi türlü vejetaryen yemekleriyle doluydu.

“İnjera ekmeğini⁷ al ve yemeğe batır,” dedi Max bir parça ekmeği koparıp bana göstererek.

Parmaklarını yalayışını, yemeği çiğneyişini ve sonra bana bakıp gülümseyişini izledim.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hımm...” Ağzını göstererek kekeleydim. “Ağzın.”

“Ağzımı mı sevdin?” Dilini yeniden dışarı çıkardı ve ağzının kenarlarını yaladı, sonra bardağını kaldırdı ve şarabından büyük bir yudum aldı.

Onun yanında, sarhoş olmaktan fazlasını hissettim. Kafam karışmış, umursamaz olmuştum. Masanın altında yumruklarımı sıktım, buradan ayrılmak istediğimi söylemenin, beni eve götürmesini ve bana dokunmasını istemenin hayalini kuruyordum.

Arabadaki öpüşmemizin dışında bütün gece bana neredeyse hiç dokunmamıştı. Bunu kasıtlı olarak mı yapıyordu? Beni çıldırtmaya mı çalışıyordu? Çünkü gerçekten başarmak üzereydi.

Bir süre önümdeki tabağa baktım ve sonra onun yaptığını yaptım; biraz ekmeği kopardım, içine biraz mercimek koydum ve bir ısırık aldım. Yemek biberli, ılık ve lezzetliydi. Gözlerimi kapadım ve mırıldandım. “Çok iyi.”

Beni izlediğini hissedebiliyordum ve kafamı kaldırdığımda gülümsedi.

“Ne oldu?” diye sordum.

⁷ Etiyopya’ya has bir çeşit ekmeği, lavaş. (ç. n.)

"İşimin ne olduğunu, annemin şirkette çalıştığını, en azından bir kız kardeşim olduğunu biliyorsun. Cecily'yi biliyorsun. Benim ise senin hakkında tüm bildiğim, muhteşem seviştiğinin dışında bir aydan biraz uzun zaman önce Şikago'dan gelip buraya yerleştiğin, gerçek bir pisliği geride bıraktığın, Bennett ve nişanlısıyla birlikte çalıştığın."

Midemde bir rahatsızlık hissettim ve lokmamı zor yuttum. "Bilmiyorum, öncesine göre daha çok şey biliyor gibisin."

"Ah, bir kütüphane dolusu *izlenimim* var. Benim bahsettiğim seni tanımak."

"Nerede yaşadığımı biliyorsun. Nerede çalıştığımı ve yer fıstığına alerjim olduğunu da biliyorsun."

"Birkaç hafta geçti Sara. Beni hâlâ kendinden uzak tutman garip." Gözlerini kaçırdı. "Sonsuza kadar bir yabancı olarak kalabileceğimden emin değilim."

"Fakat birer yabancı olarak gayet iyiydik," diyerek espri yaptım ve suratını asınca ona acıdım. "Ne bilmek istiyorsun?"

Yeniden bana baktı, kalın ve kara kirpikleri yüzüne değiyordu, gözlerini kapadı, düşünmeye başladı. Öyle muhteşemdi ki nabzım kafamın tamamını ele geçirmiş, bir matkap gibi kafatasımı deliyordu.

Gözlerini açıp sordu: "Hiç köpeğin oldu mu?"

Koca bir kahkaha patlattım. "Evet. Babamın sürekli Dalmaçyalıları oldu fakat annem şu anda Labradoodle'a takmış durumda."

"Anlayamadım?"

"Labrador ve kaniş karışımı."

Sırıtarak kafasını iki yana salladı. "Siz Amerikalılar sürekli bizim cins köpeklerimizle uğraşıyorsunuz." Şarabımı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım. "Neden birisiyle birlikte olmaktan bu kadar korkuyorsun?" diye sordu.

Ben birkaç anlamsız söz geveleyince güldü ve beni durdurdu. “Yalnızca ne kadar ileri gidebileceğimi deniyordum. Kardeşin var mı?”

Kafamı iki yana salladım, rahatlamıştım. “Tek çocuğum. Çılgın bir anne ve babam var, Tanrı’ya şükür yalnızca ben varım. Bir tane daha olsa bu onları öldürürdü.”

“Neden?”

“Ailem... acayıptır,” diye açıkladım, onları her düşündüğümde yaptığım gibi gülümseyerek.

Acayip kelimesi tam olarak onları tanımlamıyordu. Annemi tüylü perukları ve mücevherleriyle hayal ettim. Babamı kalın çerçeveli gözlükleri, kısa kollu frak gömleği ve papyonlarıyla hayal ettim. Başka bir zamandan –neredeyse başka bir gezegenden– gelmişlerdi fakat acayıplıklarıyla kendilerini yalnızca daha kolay sevdirtiyorlardı.

“Babam hep çok çalışmıştır fakat işte değilse saplantı haline getirecek bir şey mutlaka bulur. Annem meşgul olmayı sever ama babam onun dışarıda çalışmasını hiç istememiştir. Annem Teksas’ta büyümüş ve babamla üniversitede tanışmışlar. Annem matematik okumuş fakat babamla evlenince evde kozmetik ürünleri satmaya başlamış ve sonra buruşmayan bazı çılgın pamuk giysiler falan. Son olarak da cilt bakım ürünleri.”

“Baban tam olarak ne iş yapıyor?”

Duraksadım, merak ediyordum. *Bunu nasıl sorabilir? Benim hakkımda gerçekten de hiçbir şey bilmiyor mu?*

“Pekâlâ, benim soyadım Dillon, değil mi?”

İlgili bir şekilde başını salladı.

Max bir İngiliz. Muhtemelen Dillon ismini hiç duymamış.

Bunu ona anlatmak demirden ağır bir zinciri kaldırmak gibiydi. Yükümden kurtulduğumu düşünmek hoştu fakat kaldırmaya çalışmaktansa olduğu gibi bırakmak çok daha kolaydı. Hayatım

boyunca ailemin kimler olduğunu öğrendikten sonra insanlar bana farklı gözle bakmıştı; Max'in farklı gözle bakıp bakmayacağım merak ediyordum.

Derin bir nefes aldım ve ona baktım. "Ailem bir mağazalar zincirinin sahibi. Bölgesel bir zincir, Orta Batı gibi? Fakat orada büyükler."

Durakladı, gözleri kısıldı. "Bir dakika. Dillons? 'Yaşamayı Sevmelisiniz' Dillons mı?"

Başımı salladım.

"Vay canına. Ailen Dillons'ın sahibi. Tamam o zaman." Max elini yüzüne götürdü ve başını iki yana sallayarak kendi kendine güldü. "Kahretsin Sara. Ben... Ben bilmiyordum. Kendimi bir ser-seri gibi hissediyorum."

"Kim olduğumu bilmiyor olmanı sevdim." Artık önemli biri olduğumu öğrendiğini düşününce midem ağzıma gelecek gibi oldu, muhtemelen beni gözünde büyütecekti. Andy'yi öğrenmişti ve bütün şehrin başından beri bildiğini bilmediğim için nasıl bir ahmak olduğumu anlamıştı.

Onun gizemi haline gelmeden önce başka birinin paspası olduğumu anlayacaktı.

Biraz kederlenmiş hissederek kafamı başka yöne çevirdim. Hayatlar, hikâyeler ya da ailelerden bahsetmek istemiyordum. Deli gibi yeni bir konu aradım.

Fakat ben yeni bir şey bulamadan o konuşmaya başladı. "Sende büyülendiğim şey nedir biliyor musun?" diye sordu bana bir bardak daha tatlı şarap doldururken.

"Nedir?"

"Tanıştığımız ilk gece ve sonra Brooklyn'deki depodaki ilk gecemizde yapmama izin verdiğin şeyler. Sonra bu gece, *amcık* kelimesinden dolayı yüzün kızardı."

“Biliyorum!” Şaraptan bir yudum alarak güldüm.

“Sende bunları seviyorum. Yaşadığın çelişkileri, tatlılığını seviyorum. Deli gibi zengin bir ailen olmasına rağmen birkaç kez aynı kıyafeti giydiğini görmüş olmayı seviyorum.” Dudaklarını yaladı ve yırtıcı bir şekilde gülümsedi. “En çok da apaçık iyi biri olduğun halde sana oldukça kötü şeyler yapmama izin vermeni seviyorum.”

“Kötü olduklarını düşünmüyorum.”

“Ah, mesele de bu zaten. Pek çok insan, benimle depoda bulunduğu için çıldırmış olduğunu düşünür. Sen bir Amerikalı bir mirasçısın ve azgın bir İngiliz’in senin çıplak fotoğraflarını çekmesine izin veriyorsun. Yalnızca izleyeceğimi bilmenin sende yarattığı dehşet için bu gece ofisimde seni mastürbasyon yaparken videoya çekmeme izin veriyorsun. Fakat bunu benden isteyen *sensin*.”

Koltuğuna oturup arkasına yaslandı ve beni izledi. Çok ciddi görünüyordu, kafası neredeyse allak bullak olmuştu. “Ben lanet olası bir serseriyim, buna itiraz etmeyeceğim. Fakat senin gibi bir kadının var olduğunu düşünmezdim. Bilinen pek çok açıdan öylesine naifsin ki ama yine de son derece seksi, arkadaş canlısı ve hiçbir yatağın kaldıramayacağı kadar iyi sevişen bir kadınsın.”

Bardağımı kaldırdım, Max dudaklarımı izlerken bir yudum aldım. Dudaklarımı yalayarak ona gülümsedim. “Bence pek çok kadının yatakta arkadaşça, iyi bir seksten sonra her zaman tatmin olmadığını göreceksin.”

Max mırıldanarak güldü. “Pislik.”

“İşte bu yüzden kameralar ve kadınlar seni takip ediyorlar,” dedim bardağımın arkasından ona bakarak. “Cecily ile olan hikâyenden daha başka bir şey var. Yalnızca o olsaydı birkaç hafta içinde sana olan ilgi kaybolurdu. Fakat sen gazetelerdeki, sürekli başka kadınla birlikte olan adamsın. Kimsenin yakalayamadığı bir kadınla. Kadınların kasık bölgesini iyi bildiği belli olan bir adam.”

Max'in gözleri biraz büyüdü, gözbebekleri alacakaranlığa damlatılmış mürekkep damlası gibi genişledi. "Son zamanlarda başka başka kadınlarla birlikte değilim."

Onu umursamadan düşüncemi tamamladım. "Kadınlar kendilerine her zaman narin, nadide ya da bir şekilde daha değerlilermiş gibi davranılmasını istemezler. Arzu edilmek isteriz. Tıpkı sizin yaptığınız kadar çiğ bir seks isteriz. Sen bunu bilen bir adamsın."

Dirseklerini masaya yaslayarak öne doğru eğildi ve beni inceledi. "Fakat neden bana özel bir şey veren senmişsin gibi hissediyorum? Daha önce kimseye vermediğin bir şeyi bana veriyormuşsun gibi?"

"Çünkü öyle."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama benim telefonum çaldı, masaya koyduğum yerde titreşiyordu. Max ve ben kafamızı indirip telefona baktığımızda orada yazan ismi tam olarak aynı anda gördüğümüzü biliyordum.

ANDY CEP.

ON İKİ

Sara'yı bir taksiye bindirdim ve taksinin arka lambaları karanlıkta kaybolana kadar gidişini izledim.

Lanet olsun.

Yemekten gelen çağrıyı göz ardı etmiş, ekrana baktıktan sonra telefonu masanın üstünde ters çevirip susturmuştu fakat ben arayanın kim olduğunu ve kesinlikle tepkisini saklamaya çalıştığını gördükten sonra yapmıştı bunu.

ANDY CEP.

Daha önce hiç bu şekilde enerjisini kaybeden birini görmemişim, sanki biri düğmesine basmış ve yüzündeki renk yavaşça çekilmişti. Yemeğiyle ilgilenmeye başlamış, konuşmayı kesmiş, kendi içine çekilmiş ve yemeğin geri kalanında tek kelimelik cevaplar vermişti. Havayı yumuşatmaya çalışmış, birkaç espri yapmış ve utanmaksızın onunla flört etmişim ama fayda etmemişti. Yaklaşık on dakika sonra ikimizi de bu eziyetten kurtarmış, yalandan başının ağrıdığını söylemiş ve taksiye binip eve gitmek için ısrar etmişti. Tek başına.

Lanet olsun.

Arabam kaldırıma yanaşıp arkamda sessizce bekleyene kadar boş caddeye bakmaya devam ettim. Şoföre elimle işaret edip kapıyı kendim açtım ve arabaya bindim.

“Nereye Bay Stella?”

"Eve gidelim Scott," dedim koltuğuma yerleşerek. Hareket ettik ve bulanık bir şekilde şehrin hareketliliğini izledim, geçtiğimiz her blokla birlikte içim daha da kararıyordu.

Oysa işler oldukça yolunda gidiyordu. Sonunda bana açılmaya başlamış, zihnindeki kasaya girmeme izin vermişti. Ailesinin, ülkedeki en büyük marketler zincirlerinden birinin sahibi olduğunu itiraf etmesinden dolayı hâlâ sersem gibiydim ve sonra bir de "Andy Cep" çıktı başımıza. Andy'nin telefonuna lanet olsun.

İçimde bir öfke tutuştu ve bir an için ne sıklıkla konuştuklarını merak ettim. Altı sene uzun bir süreydi ve halının altına öylece süpürülmesi zor bir geçmişlerinin olduğu anlamına geliyordu. Sara'nın hayatından tamamen çıktığı fikrine neden kapıldığımı bilmiyordum. Başka bir ilişki istememesi kulağa mantıklı geliyordu fakat aramıza koyduğu zoraki mesafe, bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Belki de Sara'yı geri istiyordu.

Bu düşünceyi kafamın içine soktuğum için kaşlarımı çattım, hissettirdiği duygu hoşuma gitmemiştir.

Tabii ki Sara'yı geri isterdi, neden istemeyecekti ki? Yüzüncü kez kendimi aralarında tam olarak ne olduğunu ve bana söylememekte neden bu kadar ısrar ettiğini merak ederken buldum.

Şehir merkezine geldik ve cep telefonum cebimde titrediğinde neredeyse evimin önündeydik.

Sağ salım eve vardım. Akşam yemeği için teşekkürler. Öpücükler.

Evet, bu gece gerçekten bombok olmuştu.

Sara'nın mesajını yeniden okudum ve onu aramayı düşündüm, faydası olmayacağını bildiğim halde. Katır gibi inatçıydı. Mesajına en az on farklı cevap yazdım ve her birini göndermeden sildim.

Sorun, benim bunun hakkında konuşmak istemem ve onun istememesiydi. Sorun aynı zamanda, her nasılsa keyfin ve iradenin yerlerini karıştırmış olmamdı.

"Etrafta biraz dolansak sorun olur mu Scott?" diye sordum ve o da kafasını iki yana sallayarak parkı geçip kuzeye yöneldi. Telefon rehberimi açtım ve Will'in ismine dokundum. İki kere çaldıktan sonra telefona cevap verdi.

"Selam. Hayırdır?"

"Vaktin var mı?" diye sordum işleyen caddeye bakarak.

"Tabii, bir saniye." Bir patırtı oldu ve kapı kapanma sesinden sonra geri geldi. "Her şey yolunda mı?"

Kafamı koltuğa yasladım, nereden başlamam gerektiğinden emin değildim. Yalnızca kafamdaki yükün bir kısmını boşaltmak zorunda olduğumu biliyordum, ne yazık ki buna yardımcı olacak kişi Will'di. "Hiçbir fikrim yok."

"Bu pek açıklayıcı olmadı. Bir yerde yangın çıktığına dair haber almadım, o yüzden işle ilgili olmadığını varsayıyorum."

"Keşke öyle olsaydı."

"Pekâlâ... Bu gece bir planın olduğunu söylememiş miydin?"

"Seni biraz da bu yüzden aradım aslında." Elimle çenemi kaşıdım. "Tanrım. Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedim. "Sanırım yalnızca beni dinleyecek... birine ihtiyacım var. Sanki yüksek sesle söylersem her şey daha anlamlı olacak."

"Evet, öylesi daha iyi olur," dedi telefonda kıkırdayarak. "Anlat bakalım."

"Görüştüğüm kadını biliyorsun."

"Seviştiğin. Seviştiğin kadın."

Gözlerimi kapadım. "Will."

"Evet, Max. Şu harika seks. Fotoğrafının çekilmesini istemeyen ve bu konuda kesinlikle başarısız olmayan kadınla gizli seks ilişkin."

İç çektim. "Pekâlâ. işte o," diye geveledim. "Bak... bu yalnızca ikimizin arasında. tamam mı?"

"Tabii ki," dedi biraz alınmış gibi söyleyerek. "Pisliğin teki olabilirim fakat güvenilir bir pisliğim. Ayrıca burada olsan daha iyi olmaz mıydı, nasıl desem, duygularımızdan bahsederken birbirimize oje sürerdik?"

"Sara Dillon."

Sessizlik. *İşte bu onu susturdu.*

"Will?"

"Hay lanet olsun."

"Evet," dedim kafamı kaşıyarak.

"Sara Dillon. Ryan Medya Grubu'ndaki Sara Dillon."

"Ta kendisi. Bennett'le çalıştığını öğrenmeden önce başladı."

"Vay canına. Yani muhteşem bir kadın, beni yanlış anlama fakat o çok... mesafeli birine benzemiyor mu? İçinde böyle bir şey olduğunu kim düşünüür. Çok hoş."

O kadar iyi hissetmişim ki devam ettim. "Başlangıçta yalnızca öylesine takıldık. Benimle oyun oynadığını, bir şeyleri keşfettiğini söyleyebilirim."

"Bir şeyler?"

Çenemi kaşıdım ve çekinerek söyledim: "Halka açık alanda seks yapmaktan hoşlanıyor."

"A-ha?" dedi gülerек. "Bu hiç de benim tanıştığım Sara Dillon'a benzemiyor."

"Ayrıca fotoğraflarını çekmeme izin veriyor."

"Bir dakika... ne?"

"Fotoğraflar, bazen daha fazlası. İkimizin."

"İkiniz..."

"Sevişirken."

Sessizlik uzun bir zamana yayıldı ve seri bir şekilde gözlerini kırptığını duyduğuma yemin edebilirdim. Boğazını temizledi. "Tamam, halka açık

alanda seks yapmak oldukça harika fakat tanıdığım her erkek, bir kızı becerirken fotoğraf çekmiştir."

"Ne demeye çalışıyorsun mankafa?"

"Modanın gerisinde kaldığını, *ahmak herif*."

"Will, ben son derece ciddiym."

"Tamam. O zaman sorun nedir?"

"Sorun şu ki bu gece ilk defa onu bir restorana götürmeyi başardım. Ailesinin lanet olası *Dillons*'ın sahibi olduğunu öğrendim Will. Marketler zinciri hani. Bunlar düne kadar bilmediğim şeyler."

Bir süre sessiz kaldı ve sonra sessizce güldü. "Evet."

"İşte böyle, ilk defa bir şeyler konuşuyorduk ve sonra kahrolası eski sevgilisi aradı."

"Evet."

"Açıkgası herifin numarası tuttu ama o aradıktan sonra Sara yeterince hızlı bir şekilde kendine gelemedi. Yürüyemeyecek hale gelene kadar benimle seks yapıyor fakat benimle gerçek bir akşam yemeği yiyebilmesinin neden bir aydan uzun sürdüğünü söylemiyor."

"Ah-a."

"Ailesinin dükkânları var ve Şikago'da büyümüş. Hepsi bu kadar. Onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

"Evet."

"Will, beni dinlemiyor musun?"

"Tabii ki dinliyorum. Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Doğru."

"Öyleyse... Google'a baktın mı?" diye sordu.

"Tabii ki hayır," dedim.

"Neden?"

Homurdandım. "Cecily felaketinden sonra bu konuşmayı yaptığımızı sanıyorum. Kişisel Google aramalarından işe yarar bir şey çıkmaz."

"Fakat *profesyonel* açıdan eğer yeni biriyle çalışıyorsan onu araştırırsın değil mi?"

"Tabii ki."

"Evet, ben de Sara'nın RMG'deki muhataplarımızdan biri olduğunu öğrenir öğrenmez onu Google'da arattım. Kesinlikle bilgilendiriciydi."

Boğazım sıkıştı ve çaresizce yakamı çekıştirdim. "Bana ne gördüğünü anlat."

Güldü. "Hayatta olmaz. Biraz cesur ol ve bilgisayarını aç. Kısacası, bu küçük sohbetimiz gayet iyiydi fakat gitmem lazım. Ortak."

Scotty'ye beni eve götürmesini söyledim. Beş dakika içerisinde merdivenleri çıkmış, bilgisayarın başına geçmiş ve arama motoruna "Sara Dillon" yazmışım.

Hay lanet olsun.

Yalnızca birkaç yerde ondan bahsedilmiyordu; sayfalar dolusu sonuç vardı, muhtemelen benimle ilgili olanlardan daha fazla. Derin nefes aldım ve önce görsellere baktım, en az son on senesini kapsayan fotoğrafları kaydırarak aşağı indim. Bazılarında oldukça gençti, bazılarında parlak kısa saçları karamel rengindeydi, diğerlerindeyse dağınık. Hepsinde de gülümsemesi savunmasız ve masumdu.

Bu fotoğraflar yalnızca aile pozları ya da özçekimden oluşan koleksiyonlar değildi; pahalı objektiflerle çekilmiş yüksek çözünürlüklü paparazzi fotoğrafları, gazete ve dergilerden alınmış, ünlem işaretli, ağır başlıkları olan fotoğraflar ve hatta videolar ile arşivlenmiş haber kupürleriydi. Partiler ve düğünler, hayır etkinlikleri ve tatiller, yanında da hep aynı adam.

Sara'dan yalnızca birkaç santim daha uzundu, siyah saçları vardı ve keskin Romalı hatlarına sahipti. Dışleri ortada gülümsemesiyle hayal ettiğim gibi samimi görünüyordu ama aslında hiç de samimi değildi.

Demek Andy buydu. Andrew Morton olarak tanınıyordu. Demokratların kongre üyesi olarak Illinois'un yedinci bölgesinde hizmet veriyordu.

Birdenbire pek çok şey yerine oturmaya başlamıştı.

Kaderime boyun eğmiş bir iç çekişle oldukça yakın zamana ait görünen bir fotoğrafa tıkladım; saç şu anda olduğu gibiydi ve arkada bir Noel ağacı vardı. Fotoğrafın altında ise şöyle yazıyordu:

Sara Dillon ve Andrew Morton, Kongre üyesi Morton'ın önümüzdeki güz döneminde Amerikan Senatosu'na seçilmek için planlarını açıkladığı *Chicago Sun-Times* partisinde.

Bağlantıya tıkladım ve makalenin tamamını okudum, düşündüğüm gibi bu hikâye daha geçen kış yazılmıştı. Bu da Kongre üyesinin şu anda muhtemelen Illinois seçim kampanyası gezisinde olduğunu gösteriyordu. Görsellerin olduğu ana sayfaya gittim ve yukarıya, birkaç benzer pozun olduğu kısmın yanına baktım, Sara'nın paparazzi ordusundan kaçarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı, yüzünü ceketiyle kapatmıştı. İlk başta bunları görmezden gelmiştim çünkü yüzü gözüküyordu. Fotoğrafla ilişkili olan hikâyeye tıkladım, onunla tanışmadan yalnızca birkaç hafta öncesine aitti ve *Chicago Tribune*'de çıkmış bir makale belirdi.

Demokrat Kongre üyesi Andrew Morton dün gece nişanlısı Sara Dillon dışında başka bir kadınla baş başa, samimi bir durumda yakalandı. Melissa Marino olduğu belirtilen esmerin, Şikago ofisinde çalıştığı söylendi.

Makalenin ortasında soru olarak yöneltilen bir fotoğraf vardı; bir adam –Andy olduğu belliydi– tutkulu bir şekilde bir kadını öpüyordu – onun da Sara olmadığı belliydi.

Dillon ve Morton 2007'den beri birlikteydi. Şikago'da sosyal ortamların sevgilileri, geçen aralık ayında Morton'ın Amerikan Senatosu seçimlerine katılacağını açıklamasından hemen sonra nişanlanmışlardı. Nieman & Shimazawa ticaret firmasının finans müdürü Sara Dillon, on yedi eyalete dağılan tanınmış mağazalar zincirinin kurucuları ve Morton'ın seçim kampanyasına en güçlü maddi desteği sağlayan Roger ve Samantha Dillon'ın tek çocuğu.

Dillon Ailesi'nin basın sözcüsüne ulaşamıyor fakat Morton'ın seçim kampanyası sözcülerinden biri *Tribune*'deki haber için "Bay Morton'ın özel yaşamı asla halkın tüketim malzemesi olmamıştır," açıklamasında bulundu.

Ne yazık ki dedikoduları geniş bir kesime yayılan çapkın meclis üyesi, sonunda stratejik bir hata yapmış ve gayrimeşru faaliyetlerini gözler önüne taşımış olabilir.

Dedikoduları geniş kesimlere yayılan çapkın. Adi herif.

Sara ve Andy'nin beraberliklerini seyrederken koltuğuma yaslandım, içimde bir öfke kabarıyordu. Sara, erkeklerin günlerce tadını çıkarmayı umdukları, diğer erkeklerden daha fazla tanımayı isteyeceği, bir şekilde onu koruyacakları, onun için yumruk yiyecekleri ya da kendilerini otobüsün altına atacakları türde bir kadındı. Bulabildiğim bütün fotoğraflara baktım. Geçen nisan ayından önceki bütün fotoğraflarda parlak bir şekilde gülümsüyordu. Objektiflerin önünde doğaldı, gülümsemesindeki parlaklık yıllar içinde çok az değişiklik gösteriyordu.

Ve bu serseri onu aldatmıştı – makalede geçenlere bakılırsa birçok kez.

Yeterince yakışıklı bir herifti ama yine de Sara'dan yaşlı olduğu belliydi. Başka bir makaleye tıkladım, yaşının otuz yedi olduğunu söylüyordu, Sara'dan on yaş büyüktü.

Yalnızca iki ay önce yayımlanan bir habere göre geçtiğimiz sene Andy'nin Sara'yı birkaç defa aldatması, dünyanın en kötü saklanan sırrıydı ve artan bir algıya göre Andy, Sara'nın aile ismini ve paralarını kullanıyor, ne zaman biraz halkla ilişkiler patlamasına ihtiyacı olsa basının yerel ünlü aşkına olan ilgisini sömürüyordu.

Birkaç fotoğrafa daha baktıktan sonra bıkkınlıkla masadan uzaklaştım. Pislik herif onu kullanmıştı. Kendisiyle evlenmesini istemiş ve sonra etek giyen herkesi becermeye girişmişti. Tanrım, Sara'nın sorunları olmasına şaşmamak gerekirdi. Paparazzilere karşı bu kadar güvensiz oluşuna da şaşmamak gerekirdi.

Bilgisayarı kapatıp çalışma odamdan ayrıldığımda dairem karamıştı. Evin bar kısmına geçerek birkaç lambayı açtım ve kendime bir viski doldurdum. Yakıcı bir şekilde mideme inen içkiyle damarlarıma anında bir sıcaklık yayıldı.

Bir faydası olmasa da içkiyi bitirdim.

Bir içki daha koydum ve Sara'nın ne yaptığını merak ettim. Evde miydi? Sadakatsiz piçi geri aramış mıydı? Yüzlerce fotoğrafa baktıktan sonra aralarında geçenleri tam anlamıyla hayal edebiliyordum. Ya özür dilemek için aradıysa? Ya Sara şu anda uçakta, Şikago'ya geri dönüyorsa? Bunu bana söyler miydi? Saate baktım ve peşinden gidip onu sırtıma koyup tekrar buraya getirdiğimi hayal ettim. Hatırladığı son adam ben oluncaya kadar onu halının üzerinde becerdiğimi hayal ettim.

Gerçekten de kafamı dağıtmam gerekiyordu ve içki bir çözüm yolu değildi.

Üzerimdekileri çıkarmak, yerine şortumu ve spor ayakkabılarımı giymek beş dakikadan kısa sürdü. Asansöre binip yirminci kattaki spor salonuna gittim ve koşu bandına çıktım. İçerisi günün bu saatlerinde her zaman olduğu gibi keyif verici bir şekilde boştu.

Çiğerlerim patlayana ve bacaklarım uyuşana kadar koştum. Neredeyse kafamdaki her düşünce silinip kaybolana kadar koştum, biri dışında: Sara o adama geri dönecek olursa bu benim sonum olurdu.

Soyunma odasına gittim, terli giysilerimi çıkardım ve sonra bankın üzerine yığılarak başımı ellerimin arasına aldım. Dolabımın içinde çalan telefonumla birlikte sessizlik bozuldu. Kafamı birden kaldırdım; bu saatte beni arayan birinin olmasına şaşırıyıştım. Dolabama gittim ve ekranda Sara'nın fotoğrafını –eli boğazında ve karamel renkli saç beyaz teninin üzerindeyken çektiğim bir fotoğraftı bu– görünce donup kaldım ve sonra telefona cevap verdim.

"Sara?"

"Selam."

"İyi misin?" diye sordum.

Arkadan bir korna sesi geldi ve Sara boğazını temizledi. "Evet, iyiyim. Şey, meşgul müsün? Daha sonra..."

"Hayır, hayır. Koşumu bitiriyordum. Neredesin?"

"Aslında," dedi yumuşak bir şekilde gülerek, "senin binanın önündeyim." İnanamadım. "Anlamadım, neredesin?"

"Evet. Yukarı gelebilir miyim?"

"Tabii ki. Bana birkaç dakika müsaade et, seninle..."

"Hayır. Yalnızca oraya, yanına gelmek istiyorum. Ben... korkarım, eğer beklersem cesaretimi kaybedeceğim."

Bu pek de açık bir ifade değildi. Midemde bir kıpırdanma oldu. "Evet, tabii tatlım. Girişteki görevliyi arıyorum."

Birkaç dakika sonra Sara soyunma odasının kapısından içeri girdiğinde üzerimde belime sarılmış bir havludan başka bir şey yoktu.

Yorgun görünüyordu, gözleri kızarmış ve alt dudağı çatlayıp şişmişti. Sara'nın daha yumuşak ve genç haline benziyordu, yalnızca bugün gördüğüm fotoğraflarındaki haline. Kapı arkasından kapanırken zayıf bir şekilde gülümsedi ve hafifçe elini salladı.

"Selam," dedim ona doğru yaklaşıp. Gözleriyle aynı hizaya gelmek için dizlerimi kırdım. "İyi misin? Ne oldu?"
İç çekti, kafasını iki yana salladı ve aniden ifadesi değişti. "Seni görmek istedim."

Sorduğum sorudan kaçındığını biliyordum fakat dudaklarımın kenara çekilmesine ve gülümsememe engel olamadım. Ellerimi yerinde tutamadım ve yüzünün iki yanına koyarak başparmaklarımla yanaklarını okşadım. "Evet, bu sana kesinlikle erkeklerin soyunma odasına girme yetkisi verir."

"Yalnızız, değil mi?"

"Tamamen."

"Daha önce bitişini gerçekleştiremedik," dedi beni duşlara doğru iterek.

Onu yeniden kollarımda hissedince kalbimin hızlandığını fark ettim, kulağım uğuldamaya başladı. Beni öpmek için parmak uçlarında yükseldi, elleri kalçamdaki havluya doğru hareket ediyordu.

"Hımm," dedim ağızım dudaklarındayken. Arkama doğru uzanıp suyu açığının, ılık suyun sırtımdan aşağı aktığını hissettim. "Bunu burada mı yapmak istiyorsun?"

Gömleğini kafasının üzerinden çekip çıkartarak ve kot pantolonunun içinden sıyrılarak hiç konuşmadan bana cevap vermiş oldu.

Sanırım bu bir evet.

"Dairem hemen aşağıda..." dedim onu yavaşlatmaya çalışarak. Onu tam burada becermenin, sesinin fayansların arasında yankılanışının hayalini kurmaya başlamıştım bile, fakat onun çıplak bedenini yatağımda, çarşaf ve yorgan öbeğini de yerde görmekten başka bir şey istemiyordum. Belki ellerini kafasının üzerinde birleştirir ve yatağımın başucundaki demirlere bağlardım.

Beni dinlemedi, parmaklarını aletimin etrafına yerleştirdi ve omzumu ısırmak için uzandı. Kafamı toparlamaya, kapıdan girdiği anki yüz ifadesini hatırlamaya çalıştım. Sorularına cevap vermekten kaçınması, yapmadığı şey değildi fakat bu gece sert ve canlı gözüküyordu; çılgınlığının sebebi

başka bir şeydi. Gözleri kendini ele veriyordu ve yüzü asıktı. Yalnızca kafasını dağıtmak için buradaydı.

Boğazım birdenbire kurudu ve dilimi dudaklanmın üzerinde gezdiren, sürmüş olduğu vişneli dudak parlaticısının tadına baktım.

Farkında olmadan yaratmayı başarmış olduğum, Sara'ya dair katalogdan dolayı biraz şaşırdım. Boşaldığında yüzünün aldığı şekli, meme uçlarının nasıl sertleştiğini biliyordum ve yalnızca en son anda, sanki her saniyeyi izleyebildiği kadar izleyebilmek istercesine gözlerinin nasıl pır pır ederek kapandığını biliyordum.

Belime doladığı elinin, sırtıma geçirdiği ve bedenimi tırmaladığı tırnaklarının nasıl hissettirdiğini biliyordum.

Çıkardığı sesleri ve parmaklarımı tam da istediği gibi hareket ettirdiğinde nefesinin nasıl kesildiğini biliyordum.

Ama şimdi yeni olan bir şeyler vardı, farkına vardığım ve tekrar tekrar görmek istediğim şeyler. Komik bir şeyler söylediğini anladığında hafifçe gülümsemesi ve benim onu anlamamı beklemesi. Çok ince bir hareket, dudaklarının köşelerinde ve gözlerinde ufak bir oynama şeklindeydi. Bir meydan okuma gibi.

Bir şey okuduğunda alt dudağını nazikçe sıkıştırması.

O gün beni çatıda öpme şekli, yavaş ve tembelce, sanki bulunabileceği başka hiçbir yer yokmuş gibi.

Fakat bu Sara'yı tanıımıyordum. Onda hoşuma giden canlılığın her zaman, bir çeşit kendini koruma içgüdüğü olduğundan şüphelenmiştim. Fakat bu şekilde kaybolmasının nasıl hissettireceğini hiç merak etmemiştim, sanki mideme yumruk yemiş gibi ciğerlerimdeki bütün hava çekilmişti.

Ellerini ellerimin arasına aldım ve bir adım geri çekildim. "Neler oluyor?" diye sordum yüzündeki ifadeyi tartmaya çalışarak. "Konuş benimle."

Yeniden bana doğru yaklaştı. "Konuşmak istemiyorum."

"Sara, kafanı dağıtmana yardımcı olmak benim için sorun değil fakat en azından bana karşı dürüst olabilirsin. Bir sorun var."

"İyiym." Fakat iyi değildi. Eğer iyi olsaydı buraya gelmezdi.

"Saçmalık. Burada olmakla bile kendi kurallarını çığnıyorsun. Böylesi daha iyi –daha gerçek– ama aynı zamanda farklı ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum."

Geri çekilerek yüzüme baktı. "Andy beni aradı."

"Biliyorum," dedim, çenem kasılmıştı.

Özür diler gibi gülümsedi. "Beni geri istediğini söyledi. Önceden söylemesini istediğim her şeyi, artık değiştiğini, her şeyi batırdığını ve beni bir daha asla incitmeyeceğini söyledi."

Onu izleyerek bekledim. Yüzünü ıslak boynuma bastırarak cesaret topladı. "Yalnızca seçim kampanyası için endişeleniyor. İlişkimiz tamamen bir yalandı."

"Üzgünüm Sara."

"Cecily'nin kim olduğuna baktım."

Şaşırıp bakakaldım. "Sorun mu var?"

"İsmiyle ilgili bir şey aklıma takıldı ve sen bana onu anlattıktan sonra, neye benzediğini merak ettim." Geri çekilerek yüzüme baktı. "Tanıdık gözüktü fakat bu geceye kadar kim olduğunu çözemedim. Andy'yle birlikteyken pek çok kişiyle tanışmıştım ve genellikle el sıkıştıktan iki saniye sonra yüzlerini unuturdum... fakat onu hatırladım."

Başımı salladım, midem kasılmaya başlamıştı fakat devam etmesine izin verdim.

"O yüzden eve gittim ve Andy'yi aramadan önce Cecily'ye bir daha baktım." Durakladı, sesi hafifçe titriyordu. "Yarım saat boyunca ne kadar üzgün olduğunu, nasıl tek seferlik bir şey olduğunu ve kendini asla affedemeyeceğini anlatıp durdu. Ben de ona Cecily'yi sordum. Ne cevap verdi biliyor musun?"

"Cecily... ne cevap verdi?"

"Lanet olsun Sara. Bunu şu anda yapmak zorunda mıyız? Bu eski bir hikâye," dedi. Onu becermiş, Max. Cecily'nin mektubunda bahsettiği

politikacı Andy'ydi. Andrew Morton, Illinois'dan çapkın kongre üyesi Yedinci Bölge'nin tamamını becermiş. Cecily'yle tanıştığım gece yatmışlar, Schumer için bir seçim kampanyası etkinliğinde."

Homurdandım. O gece ben de oradaydım fakat Cecily'yle beraber değildim. Cecily bütün gece bana surat asmış ve kızgın bir şekilde oradan ayrılmıştı, sebebini hiç öğrenememiştim.

Sara kolumu sıktı. "Tuvaletten çıkarken ona denk geldiğimi hatırlıyorum, konuşmaya başlamıştık ve o beni başından savmaya çalıştı. Ona beklemesini, tuvaleti kullanacağımı söyledim. Sonra Cecily erkekler tuvaletinden çıktı ve Andy'ye baktı, sonra bana baktı, gerçekten de garip bir durumdu ve neden hızla uzaklaştığını bilmiyordum. Fakat orada Andy'yle birlikteymiş."

Kollarımla onu sardım, üstümüzden sular akıyor, bizi ses geçirme-yen bir balon gibi yalıtıyordu. Dünya çok küçüktü; onunla tilt oynarken karşılaştığımızda düşündüğümde ya da bir öğleden sonra beni taksisine alarak kurtardığı gün düşündüğümde bile daha küçüktü. Bu dünya, yıllar önce Cecily'nin, bana kızdığı için Sara'nın erkek arkadaşıyla seks yaptığı bir yerd. Sara'nın kollarımda olmasından dolayı pişmanlık duymuyordum; Cecily'yle bir ilişkiyi kaçırmış olmaktan dolayı pişmanlık duymuyordum. Fakat yine de kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyordum.

"Üzgünüm," diye fisıldadım yeniden.

"Hayır, anlamıyorsun." Kafasını kaldırıp bana baktı, yüzünden boncuk boncuk su akıyordu ve bu onun umurunda bile değildi. "O anda yalnızca birkaç aydır beraberdik. Başından sonuna kadar, beni aldatmış olduğunu anladım. Son zamanlarda başlamış olduğunu düşünüyordum. Fakat o hiçbir zaman sadık değildi – hiçbir zaman."

Ona daha da sıkı sarıldım, saçlarının arasından fisıldadım: "Bunun seninle hiç alakası olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu bana yalnızca onun ne kadar alçak bir insan olduğunu gösteriyor. Her insan o kadar berbat değildir."

Doğrudu, bana bakıyordu ve gülümsemeye çalıştığını görebiliyordum. Gözleri hâlâ yaşla doluydu fakat içlerinde minnet ifadesi vardı. Bana bakış

biçiminden dolayı göğsümde bir tutulma oldu çünkü edepsizce sevişmek ve bir bağlılık hissetmemek harika hatta muhteşem olsa da bu, bu tamamen yeni bir şeydi.

"Onunla uzun süre beraber oldum. Bir yanım, yalnızca bir sefer çuvalayıp çuvallamadığını ve ona haksızlık edip etmediğimi merak etti. Fakat onu terk etmekte haklı olduğuma memnunum. Ben yalnızca... bu kez daha iyisine hazırım," dedi.

Bu yeni duygunun üzerine yutkundum, hislerin ve duygusal yakınlığın, anlaşmanın bir parçası olmadığını hatırlayarak kendimi toparlamaya, bunun yerine nerede olduğumuza ve çıplak bedeninin hâlâ bana temas ettiği gerçeğine odaklanmaya çalıştım.

"Senin gibi bir kadın için katil olabilecek çok sayıda erkek var," dedim sesimi sakın kılmaya çalışarak. Onu bir başkasıyla düşünmenin bana hissettirdiği şeye tamamen hazırlıksız yakalanmışım, sanki içimi oymuşlar ve buzla doldurmuşlardı. Bu ayıltıcı gerçeklikle Sara'nın arkasına doğru uzandım ve musluğu kapattım, yakında asılı duran havluyu kaptım. "Hadi seni kurulayalım; burası buz gibi oldu."

"Ama... sen istemiyor..."

"Berbat bir gün geçirdin," dedim saçlarını düzelterek. "Bu gece biraz efendi olmama izin ver, seni bir dahaki sefer kirletirim." Kalmasını isteyecektim fakat bu gece bana hayır diyecek olmasını kaldıracabileceğimden emin değildim. "İyi misin?"

Başını salladı ve yüzünü göğsüme bastırdı. "Sanırım yalnızca biraz uykuya ihtiyacım var."

"Scott'a seni eve bırakmasını söylerim."

Sessizlik içerisinde giyindik, hiç saklamadan birbirimizi izliyorduk. Pantolonunu yukarı çekişi, sutyenini giymesi, üzerine gömleğini geçirmesi; tersten bir baştan çıkarma gibiydi. Fakat onu, giyinmesine şahit olduğum şu anda istediğim kadar çok hiç istememiştim.

Ona âşık oluyordum ve fena halde hapı yutmuştum.

Cumartesi sabahı en az yirmi kez Sara'nın telefonunu tuşlayıp çalmasına ramak kala vazgeçmiştim. Aklım bana onu biraz serbest bırakmamı söylüyordu. Fakat lanet olsun, onu görmek istiyordum. Kahrolası bir yeniyetme gibi davranıyordum.

Ara onu, seni aptal. Bugün dışarı çıkmasını iste. Hayır cevabını kabul etme.

Bu kez gerçekten vazgeçtim çünkü böyle klişe lafları söyleyen bir adam hiçbir kadını aramayı hak etmez.

Günün geri kalanında bahaneler uydurmaya çalıştım, muhtemelen meşgul olduğumu söylüyordum kendime. Lanet olsun, Chloe ve Bennett dışında bir arkadaşı olup olmadığını bile bilmiyordum. Bunu ona doğrudan soramazdım, değil mi? Tabii ki hayır. Ayakkabısını gözümün deliğinden içeri sokardı. Fakat işyerinde değilken tam olarak ne yapıyordu? Ben ragbi oynamış, bira içmiş, koşmuş, sanat galerilerine gitmişim. Ona dair bildiğim her şey ya nasıl seviştiği ya da geride bıraktığı hayat hakkındaydı. Burada kurmaya başladığı hayat hakkında çok az şey biliyordum. Belki de dün geçirdiği boktan günün ertesinde benimle bir şeyler yapmak isterdi.

Cesaretini toplama zamanı Stella.

Sonunda kendimi topladım ve telefonun çalmasına izin verdim.

"Merhaba?" diye cevap verdi, şaşırmış gibiydi. Tabii ki şaşırırsı seni pislik. Daha önce onu hiç doğrudan aramadın.

Derin nefes aldım ve hayatımın en berbat konuşmasını yaptım: "Pekâlâ, bir şey söylemeden önce dinle, kız ve erkek arkadaş olayına girmedüğimizi biliyorum ve Kongre Üyesi Morton'ın başıboş dolanan penisinden sonra ilişkilerden kaçınmanı kesinlikle anlıyorum fakat dün gece bana uğradın ve biraz keyifsizdin, eğer bugün bir şeyler yapmak istiyorsan – bir şey yapmaya ihtiyacın olduğundan değil (öyle olsa bile, başka seçeneklerin

olmadığını söylemeye çalışmıyorum) ragbi maçıma gelmek ister misin?" Telefonun diğer ucundan bir hayat belirtisi duymak için bekledim. "Hiçbir şey kafayı, birbirinin kalça kemiğini kırmaya çalışan bir yığın çamurlu ve terli İngiliz kadar iyi dağıtamaz."

Sara güldü. "Ne?"

"Ragbi. Gel ve bugünkü maçımı izle. Ya da eğer istersen maçtan sonra Harlem'deki Maddie's'te bizimle birlikte bir şeyler içmeye gel."

Sessizlik bana bir hafta gibi geldi.

"Sara?"

"Düşünüyorum."

Odanın içinde dolaştım ve panjurları aralayarak parkı izledim. "Sesli düşün."

"Bu öğleden sonra bir kız arkadaşımın sinemaya gidiyorum," diyerek söze başladı ve bir arkadaşından bahsettiğinde içimde ufak bir rahatlama hissettim. "Fakat sanırım daha sonra sizinle içki içebilirim. İşiniz ne zaman biter?"

Daha önceki aptallığımı yeterli değilmiş gibi yumruğumu sıkıp zafer hareketi yaptım ve yapar yapmaz kendimi tokatlamak istedim. "Maç muhtemelen saat üçe kadar sürer. Saat dörde doğru bizimle Maddie's'te buluşabilirsin."

"Tamam," dedi. "Max?"

"Hıı?"

"Sizin takımın kazanacağını düşünüyor musun? Bunalımlı ve çamurlu bir yığın İngiliz'le içki içmek istemem."

Gülerek onları ezeceğimize dair garanti verdim.

Onları hakladık. Diğer takım için üzüldüğüm nadir zamanlardan biriydi – maç yaptığımız çoğu takım Amerikalıydı ve kanlarında rugby olmaması

onların hatası değildi. onları ezmek genellikle harika hissettirirdi. Fakat bu seferki bir istisnaydı. Maçın yarısında skoru artırmayı bırakmıştık. Kismen de olsa cömert tavrının nedeni, Sara'nın daha sonra bizimle buluşacağını biliyor oluşumdu. Fakat yalnızca kısmen. Maçın sonunda, sanki çamurun içinde on yaşındaki çocukları dövmüş gibiydik ve bu yüzden kendimi bir nebze suçlu hissettim.

Omuzlarımızda Robbie, gürültülü bir şekilde bardan içeri girdik ve "Alouette" şarkısının daha edepsiz bir uyarlamasını söyledik. Barmen ve barın sahibi Madeline, bizi görüp el salladılar, on iki büyük bira bardağını yan yana dizip doldurmaya başladılar.

"Oyl" diye bağırды Robbie, karısına. "Viski, sevgilim!"

Maddie ona zafer işareti yaptı, Robbie'nin sarhoşluğu ve çamurlu kıcının yalnız uyuyacağına dair bir şeyler geveledikten sonra yine de bir avuç shot bardağını kapdı.

İçeride Sara'ya bakındım fakat onu göremedim. Hayal kırıklığımı içime gömdüm, bara döndüm ve biramdan büyük bir yudum aldım. Oyunumuz geç başlamıştı; saat neredeyse beşe geliyordu ve o burada değildi. Buna gerçekten şaşırılmış mıydım? Fakat sonra aklıma fena bir şey geldi: buraya gelmiş, beklemiş ve geri mi dönmüştü?

"Lanet olsun," diyerek söylendim.

Maddie bir minik kadeh viskiyi önüme doğru fırlattı ve bir kez daha lanet okuyarak içkiyi mideme indirdim.

"Sorun nedir?" diye sordu tanıdık boğuk bir ses arkamdan. "Görünüşe göre lanet piçler maçı kazanmış."

Bar taburesinin üzerinde döndüm ve onu görünce birden sırttım. Donuk sarı elbisesi ve saçındaki minik yeşil tokalarla pasta süsü gibi gözüküyordu. "Güzel görünüyorsun." Birkaç saniye için gözlerini kapadı. "Üzgünüm, geç kaldık," diye homurdandım.

Durduğu yerden elini sallayarak, "O arada ben de birkaç içki içtim," dedi.

Kulüpteki geceden beri onu sarhoş görmemiştim fakat gözlerinde tanıdık bir ışık sezdim: haylazlık. Bu Sara'nın yeniden ortaya çıkışı gerçekten de inanılmazdı.

"Korktun mu?"

Bir süreliğine kaşlarını çattı ve sonra gülümseyerek yumuşadı. "Nasıl diyorsunuz? Evet, çakırkeyifim." Parmak uçlarında yükseldi ve sonra... sonra beni öptü.

Tanrım. Lanet olsun.

Yanımda Richie araya girdi. "Neler oluyor... Max. Yüzünde bir kız var."

Sara geri çekildi ve durumun farkına varınca gözleri büyüdü. "Hay lanet."

"Sakin ol," dedim sessizce. "Burada kimsenin umurunda değiliz. Her hafta ismini zar zor hatırlıyorlar."

"Bu kesinlikle doğru değil," dedi Richie. "Senin ismin mankafa."

Kafamı çevirerek Sara'ya gülümsedim. "Söylediğim gibi."

Elini uzattı ve kocaman açılmış gözleriyle Richie'ye gülümsedi. "Ben Sara."

Richie onun elini tuttu ve sıkı. Sara'ya bakışını ve onu inanılmaz biçimde hoş bulduğunu görebiliyordum. Vakit kaybetmeden Sara'nın göğüslerine göz attı. "Ben Richie," diye geveledi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Richie."

Richie gözlerini kısıp bana döndü. "Nasıl oldu da bu kıızı kaptın?"

"Hiçbir fikrim yok." Elbisesini kirleteceğime dair zayıf itirazına aldırış etmeden Sara'yı kendime doğru yaklaştırdım. Fakat benden kurtuldu ve diğer yanımda duran Derek'e döndü.

"Ben Sara."

Derek birasını indirdi ve pis eliyle ağzını sildi. "Evet, kesinlikle öylesin."

"Sara benimle birlikte," dedim uyarırcasına.

Ve Çakırkeyif Sara, bu şekilde yol alarak kendini bütün arkadaşlarına tanıttı. Onda politikacı karısı olmanın ucundan dönmüş birini fakat ondan da öte, içinde gerçekten tatlı bir kız gördüm.

Geri döndüğünde beni yanağımdan öptü ve fısıldadı: "Arkadaşların hoşmuş. Davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Evet, kesinlikle." Düşüncelerimi bir araya getirme yetimi kaybettim. Hayatımda hiçbir şey onun bana hissettirdiklerini hissettirmemişti – fevkalade iyi. Kendimden nefret ediyor değildim fakat biraz şirretlik ettiğim zamanlar olmuş, dürüst olmak gerekirse birilerinin para kazanmasına olduğu kadar kaybetmesine de bel bağladığım yatırımlar üzerine çalışmışım ve burada bulunduğum süre içerisinde birkaç derin bağlantı kurmuştum. En yakın arkadaşım Will'di ve çoğu zaman birbirimize yalnızca vajina kelimesinin türevleriyle hitap ediyorduk.

Anlat ona, sersem. Onu odanın diğer tarafına çek, adamakıllı öp ve ona onu sevdiğini söyle.

"Şu eski blues pisiğini kapatın Maddie," diye bağırdı Derek odanın diğer ucundan.

Tam Sara'nın dirseğine dokunmuş, konuşmak için dışarı gelmesini isteyecekken Sara doğruldu. "Bu çalan blues değil," dedi.

Derek kaşlarını kaldırarak döndü.

"Blues değil. Eddie Cochran. Rockabilly⁹," dedi fakat Derek'in kuşkulu bakışları devam edince Sara biraz büzüldü. "Hiç de aynı şey değiller."

"Bu zıvalıkta nasıl dans edileceğini biliyor musun?" diye sordu Derek, Sara'yı baştan aşağı süzerek.

Sara'nın gülerек karşılık vermesine şaşırdım. "Dans mı teklif ediyorsun?"

"Lanet olsun, hayır. Ben..."

Fakat cümlesini tamamlayamadan Sara onu çekip yerinden kaldırdı ve 50 kiloluk cüssesiyle Derek'i devasa bedeninden sürükleyerek dans pistine getirdi.

9 Rock'n roll müziğinin erken dönemlerdeki formu.

"Annem Teksaslıdır," dedi Sara gözleri parıldayarak. "Bana ayak uydurmaya çalış."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Derek bize doğru bakarak. Bar dolusu İngiliz bir anda konuşmayı kesti ve ilgiyle onları izlemeye başladı.

"Devam edin!" diye bağırdım.

"Ödlek olma Der!" diye bağırdı Maddie ve herkes el çırpmaya başladı. Maddie müziğin sesini yükseltti. "Haydi, gösterin kendinizi."

Sara'nın gülümsemesi arttı ve Derek'in elini alıp omzuna koydu, Derek itiraz edince Sara başını iki yana salladı. "Geleneksel duruş böyledir. Bir elini sırtıma, diğerini de omzuma koy."

Hepimiz onları izlerken Sara, Koca Derek'e nasıl dans edileceğini gösterdi: iki hızlı adım, iki yavaş adım. Ona kendisini odanın etrafında nasıl hızlı bir şekilde saat yönünün tersinde döndüreceğini gösterdi. Bir şarkı boyunca gayet iyi hareket ediyorlardı, ikinci şarkının ortasında açılmışlardı, sanki birbirlerini yıllardır tanıyormuşçasına dans ediyorlardı.

Belki de Sara'nın özelliği buydu. Onunla tanışan herkes, onu tanımak istiyordu. Yalnızca benim için çekici derecede tatlı değildi, en temel fantezilerde bile masumluluğu öne çıkıyordu. Herkes için karşı konulmazdı.

O anda Andy'nin kibirli lanet suratını yumruklamaktan daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu. Zamanını boşa harcamıştı, Sara'yı harcamıştı.

Ayağa kalktım, dans pistine ilerledim ve araya girdim. "Benim sıram."

O derin kahverengi gözler karardı, ellerini Derek'le olduğu gibi konumlandırmak yerine kollarını boynuma doladı, yanağımdan öpmek için genildi ve fısıldadı: "Her zaman senin sıran olduğundan gayet eminim."

"Bu müzikte dans ederken aramızda daha fazla mesafe olması gerektiğini sanıyordum," dedim onu öpmek için eğilip gülümseyerek.

"Seninleyken değil."

"İyi."

Sarhoş ve oyunbaz bir gülümseme takındı. "Fakat açlıktan ölüyorum. Kafam büyüklüğünde bir hamburger istiyorum."

Kahkahaya boğuldum ve onu alnından öpmek için eğildim. "Sana yakın, tam istediğin gibi bir yer var. Sana adresi mesajla yollarım. Duş almak için eve gitsem ve seninle bir saat sonra orada buluşsak olur mu?"

"İki gece üst üste akşam yemeği mi?" diye sordu daha önce olmadığı kadar istekli bir şekilde. Yalnızca günler öncesine kadar tanıdığım temkinli, mesafeli kadın nereye gitmişti? Buharlaşıp kaybolmuştu. Mesafeli Sara'nın, her zaman birazcık fantezi olduğundan şüphelenmiştim.

Onun fantezisi, benim değil.

Başımı salladım, gülümsememin kaybolduğunu hissettim. Aramızdaki herhangi bir sınır kaldığına dair yalan, artık canıma tak etmişti. Beklediğim tek kelime gürültüyle geldi: "Tamam."

Gülümsememek için dudağını ısırdı fakat gözden kaçması imkânsızdı.

On Üç

İki aydır New York'taydım ve işe gitmediğim zamanlarda ne yaptığıma dair gerçek anlamda bir farkındalığım yoktu. Koşuyordum. Birlikte gösterilere gitmek ya da kahve, içki içmek için bulduğum birkaç arkadaşım vardı. Haftada birkaç defa ailemle konuşuyordum. Yalnız değildim; burada, Şikago'daki hayatımın son zamanlarında olduğundan daha dolu bir hayatım vardı. Fakat iş dışındaki hayatımın çoğu Max'ten ibaret olmuştu.

Nasıl olup da böyle olmuştu?

Seks ilişkisi: yanlış yapıyorsun.

Sonra yine, onun açısından bakılacak olursa, aramızda olan hiçbir şey Max'i şaşırtmışa benzemiyordu. Kulüpte onu seks yapmaya zorladığımda, ofisine gelip ona seks dışında hiçbir şey sunmadığımda ya da duşta yanına uğrayıp ağladığımda, ona benimle birlikte olması için yalvarıp diğer her şeyi boş vermesini söylediğimde bile şaşırmamıştı.

Arkadaşları bile harikaydı. Derek muhtemelen tanıştığım en iri adamdı ve ayakları üzerinde çok da rahat hareket edemiyor olsa bile onunla dans etmek yıllardır yaşadığım en büyük eğlenceydi... Max'le birlikte olduğum diğer zamanların dışında.

Derek'le vedalaştım ve bana göz kırptı, başıyla Max'i işaret ederek bana dans pistinde onunla ilgili söylediği sözü hatırlattı: "O herif tam bir dallama."

Dans pistinin yanan tek ışığı altında Derek, onunla tanıştığım anda olduğundan daha çamurlu görünüyordu. Elbiseme göz attığımda omzuma yakın yerlerinde birkaç el izi görmüştüm. “O kadar da kötü değil.”

Derek gülererek başımı sıvazladı. “O en kötüsü, herkese iyi davranır ve asla yanlış yapmaz. Her zaman arkadaşlarının yanında, hiçbir zaman pislik gibi davranmaz.” Göz kırpmıştı. “Ne berbat bir kâbus.”

Ayrılırken Maddie’ye teşekkür ettik, ardımda takımın sarhoş halde şarkı söylemeye devam ettiklerini duydum. Max kapıda benim için bir taksi durdurdu ve taksiye bindim.

“Kısa süre sonra görüşürüz,” dedi, kapıyı kapattı ve araba hareket ederken camdan bana el salladı.

Arka camdan dışarı baktım. Max hâlâ orada, taksinin Lenox’a doğru gözden uzaklaşmasını izliyordu.

Akşam yemeği için basit bir şeyde karar kılmiştık: East Village’da küçük ve sakın bir yerde hamburger yiyecektik.

Sessizlik iyiydi. Sessizlik, beynimdeki kargaşadan kurtulmama yardım edebilirdi. Eğlenme, çıldırma ve her şeyi yerli yerinde tutma isteğim cehenneme gitmişti.

Eve gittim, Derek ve Max’le ettiğim dansla üzerime yapışan çamurdan kurtuldum ve basit, askılı mavi bir elbise giydim. Barda çalan şarkılar kulağımda yankılanıyordu. Max’in arkadaşlarını yeneden gözümün önüne getirdim: arkadaşının koltuğunda Max’le sarmaş dolaş olmuşken ve onlarla birlikte film izlerken ya da bir ragbi maçında, yedek kulübesinde bir kahve bardağını avucumun içinde tutarken hayal ettim. Kurduğum fantezileri gerçekmiş gibi

hissettim fakat aklım çözümlemeye, endişelenmeye ve şeytanın avukatını oynamaya başlayınca bunları düşünmekten vazgeçtim.

Kapının önüne çıktım ve kapımı kilitleyip kendime hatırlatmada bulundum: *Her şey sırayla. Kimse seni bir şey yapmaya zorlamıyor.*

Bu cumartesi gecesinde bile dışarıda tembel günbatımının tadını çıkaran insanlar olduğu halde şehir merkezine nazaran Village daha az hareketliydi. Ne zaman bu mekânda kendimi evimde gibi hissetmeye başlamıştım? Max, oturduğum yere yürüme mesafesinde bir restoran seçti; artık yolumu bulabilmek için her sokak tabelasını okumak zorunda değildim.

Girişin hemen üzerinde, sarı ve sıcak renkte minik ışık şeritleri parılıyordu ve ben kapıyı açar açmaz küçük bir zil sesi duyuldu. Max çoktan oraya gelmiş, temizlenmiş vaziyette arka tarafta oturmuş *Times* okuyordu. Onu incelemek için bu kazanılmış zamanı değerlendirdim: koyu kırmızı bir tişört, bacaklarının üst kısmında yırtıklar olan eskitilmiş bir kot pantolon. Işık altında neredeyse altın rengine dönmüş açık kahverengi saçlar. Uzun ve gerilmiş bacaklarının bittiği yerde İngiliz tarzı, havalı spor ayakkabılar. Masanın üzerinde, dirseğinin yanında güneş gözlükleri.

Hamburger restoranında takılıp seni bekleyen ortalama tanrısalıkta bir seks arkadaşı.

Gözlerimi kapadım, derin nefes aldım ve ona doğru ilerledim.

Sınırlar bulanıklaşmıştı. Bugünden sonra orgazm dışında bir beklentim yokmuş gibi davranamazdım. Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkmayacakmış gibi ya da ondan ayrıldığımda huzursuz hissetmiyormuşum gibi davranamazdım. Ona karşı bir şeyler hissetmiyormuş gibi yapamazdım.

Kaçmak için çok mu geç diye merak ettim.

Ne zaman ki gülüşünü duydum, o zaman ağızım hafif aralık vaziyette gözlerimi ona dikmiş olduğumu ve onun da beni... ne

kadar olduğunu bilmediğim bir süredir izliyor olduğunu fark ettim. Ağzı kulaklarındaydı.

“Bir bira için oldukça heyecanlanmış görünüyorsun.” Masanın üzerinden bir bardak birayı itti ve kendisinininkini eline aldı. “Senin için kafan büyüklüğünde bir hamburger siparişi vermek konusunda kendimi özgür hissettim, biraz da cips.” Sırıttı ve açıklamada bulundu: “Yani ‘patates kızartması’.”

“Harika. Teşekkürler.” Çantamı boş bir sandalyenin üzerine koydum ve Max’in karşısına oturdum. Gözleri gülüyordu ve sonra bakışlarını dudaklarıma çevirdi.

“Yani,” dedim biramdan bir yudum alarak ve bardağın üzerinden ona bakarak.

“Yani.”

Olayların gelişme şekli onu son derece eğlendiriyor gibiydi. Kontrol manyağı biri değildim fakat oldukça kestirilebilir bir hayata alışmışım ve geçtiğimiz son iki ayda yoluma çıkan hiçbir şeyi kestirememiştim. “Bugün beni bara davet ettiğin için teşekkürler.”

Ensesini kaşıyarak başını salladı. “Geldiğin için teşekkürler.”

“Arkadaşların iyiler.”

“Bir avuç serseri.”

Güldüm, omuzlarımla yavaşça rahatladığını hissediyordum. “Bu çok komik. Senin için de öyle dediler.”

Dirseklerini masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. “Bir sorum var.”

“Evet?”

“Bu bir randevu mu?”

Biramdan aldığım yudumla az kalsın boğulacaktım.

“Tanrı aşkına kadın, kızma. Yalnızca yeni kurallar belirlemek ister misin diye merak ediyorum. Önceki düzenimizi yeniden değerlendirelim mi?”

Başımı salladım, dudaklarıma bir peçete bastırıp mırıldandım:
“Tabii ki.”

İçkisini masaya koydu ve uzun parmaklarını masaya vurarak kurallarımı saymaya başladı. “Haftada bir gece, başka âşık yok, tercihen açık alanda seks –kesinlikle benim yatağымda değil– fotoğraf talep edilebilir fakat yüz gözükmeyecek, ifşa olunmayacak.” Bardağını kaldırdı, büyük bir yudum aldı ve sonra yine öne doğru eğilerek fısıldadı: “Ve aramızda seksten başka bir şey olmayacak. Kaşınan yerler kaşınacak, o kadar. Hepsini doğru anlamış mıyım?”

“Doğru gibi görünüyor.” Kalbim göğüs kafesimin içinde karsırga gibi çarparken yalnızca bir gün içerisinde nereden nereye geldiğimizi fark ettim.

Genç bir çocuk, içinde daha önce hayatımda görmediğim kadar büyük hamburgerler ve devasa bir patates kızartması yığını olan iki sepet getirdi.

“Vay canına,” dedim yemeğime bakarak. “Bu...”

“Tam olarak istediğin şey?” diye sordu karşılık olarak. Sirke şişesine uzandı.

“Evet ama yiyebileceğimden kat kat fazla.”

“Hadi bu işi ilginç hale getirelim, olmaz mı?” dedi. “Kim diğerinden daha fazlasını bitirirse yeni kuralları o belirlesin.”

Yüzünde gülümsemeyle sirke şişesinin ağzını kapattı ve şişeyi yerine koydu. İkimiz de onun benden iki kat daha ağır olduğunu biliyorduk. Onun yediğinden daha fazla yiyebilme şansım yoktu.

Fakat karnı aç mıydı? Belki de midesini şişirecek kadar bira içmişti ve ondan daha fazla yiyeceğimi biliyordu. Ya da kuralları kendisi mi koymak *istiyordu*?

“Tanrım, düşünmekten vazgeç be kadın,” dedi hamburgerini ağzına götürüp dev gibi bir ısırık alarak.

“İyi. Anlaştık,” dedim, bir anda Max’in kurallarının ne olacağını merak etmeye başlamıştım.

Ellerini sildiği peçeteyi buruşturup boş sepetin içine atarken Max'i izledim.

“Bu çok iyiydi,” dedi ağzının içinden, nihayet kafasını kaldırıp bana baktı. Kaydettiğim acınası ilerleme karşısında kahkahalara boğuldu. Hamburgerimin yalnızca bir çeyreğini silip süpürmeyi başarabilmişim ve sanki patateslerime hiç dokunmamışım gibi görünüyordu.

Hamburgerimi sepetin içine geri koyarak inledim. “Çok doydum.”

“Ben kazandım.”

“Şüpheli mi vardı?”

“O zaman neden anlaşılmayı kabul ettin?” diye sordu sandalyesini masadan uzaklaştırarak. “Hayır diyebilirdin.”

Omuz silktim ve beni cevap vermeye zorlamasın diye oradan ayrılmak üzere ayağa kalktım. Aramızda nasıl bir ilişki olmasını istediğini merak ediyor olabilirdim fakat bunu itiraf etmeye hazır olduğumdan emin değildim.

Günün erken saatlerinde içtiğim biralar etkisini göstermeye başlamıştı, midemdeki hamburgerin ağırlığı da eklenince kaldırımı kıvrılıp uykuya dalabilirdim. Fakat saat yalnızca sekiz buçuktu ve gecenin bitmesine hazır değildim. Onu tekrar görmek için cuma gününe kadar bekleyecek olmak zor görünüyordu... tabii o kuralı değiştirmezse.

East Village, cumartesi gecesi içki içmek ve müzik dinlemek için dışarı çıkmış, yirmili yaşlardaki gençlerle doluydu. Max elimi tuttu, parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve elimi sıktı. Alışkanlıkla,

sokak boyunca bu şekilde yürüyemeyeceğimizi söyleyerek ona karşı çıktım fakat beni hemen yandaki loş bara doğru çekerek şaşırttı.

“Midenin dolu olduğunu biliyorum fakat burada otur, bir kokteyl iç ve ayıl. Seninle işim henüz bitmedi.”

Tanrım, kulağa hoş geliyordu.

Karanlık bir köşede, bir bölmede dip dibe oturmuştuk. Ben votka tonik yudumluyordum, Max birkaç bira içip bana Leeds'te İrlandalı Katolik bir aile tarafından büyütüldüğünü, yedi kız ve üç erkek kardeşin ortasına doğduğunu anlatıyordu. Bir odada üç çocuk yaşamışlardı ve anlattıkları benim çocukluğumdan o kadar farklıydı ki aile bandosu kurmaya karar verdikleri zamana dair ya da en büyük kız kardeşi Lizzy'nin on sekiz yaşındayken ailesinin Volvo marka arabasında mahallenin rahibiyle *anlaşmaya dayalı* seks yaparken yakalandığına dair hikâyelerle beni eğlendirirken gözlerimi neredeyse hiç kırpmadan onu dinledim. Max'in en büyük erkek kardeşi Daniel, lise bittikten sonra Katolik misyonerleriyle Myanmar'a gitmiş ve bir Theravada Budisti olarak geri dönmüştü. En küçük kız kardeşi Rebecca üniversite biter bitmez evlenmişti ve yirmi yedi yaşında altı çocuğu olmuştu. Diğerlerinin hikâyeleri de en az bunlar kadar sürükleyiciydi: Max'ten yalnızca on ay sonra doğan erkek kardeşi Niall, Londra metrosunda ikinci en yetkili kişiydi; ortanca kız kardeşlerinden biri Cambridge'de kimya profesörüydü ve hepsi erkek tam altı çocuğu vardı.

Max bazen kendini kardeşleriyle karşılaştığında sıradan hissettiğini itiraf etti. “Üniversitede sanat okudum fakat sonra sanat eseri *satabilmek* için işletme finansmanı okudum. Babamın gözünde sefil bir hataydım, hem kariyer seçimimde hem de otuz yaşına gelmeden önce Katolik bebekler üretmediğim için.”

Fakat bunu söyledikten sonra güldü, sanki mutlak bir hata olmak, ailesinin gözünde o kadar da önemli değilmiş gibi. Babası hayatı boyunca sigara içmişti, Max mezun olduktan bir hafta sonra

akciğer kanserinden ölmüştü ve *annesi* hayatında bir değişiklik yapmaya karar verip onunla birlikte Amerika'ya gelmişti.

"İkimiz de burada hiç kimseyi tanıyamıyorduk. Üniversiteden ve işletme programımdan birkaç dolaylı bağlantım vardı -Wall Street'te arkadaşlarımla arkadaşları- fakat yalnızca New York'taki sanat girişimlerinde bulunmak istediğimi biliyordum, aynı zamanda bilim ve teknoloji bilen biriyle ortak olmak istiyordum. Will'le bu şekilde tanıştım."

Arkasına yaslandı ve birasını bitirdi. Bu adam gerçekten de içebiliyordu. Kaç bira içtiğini sayamamıştım bile ve hiç de etkilenmiş gözüküyordu.

"Aslında itiraf etmek gerekirse, onunla bir barda tanıştım ama birbirimizi iyi anladık ve ertesi gün küçük projemize başlamıştık bile. Birkaç sene sonra James'e teknoloji kısmının başına geçmesi için teklif götürdük çünkü Will artık biyoteknoloji ve bilişim teknolojilerini aynı anda idare edemiyordu."

"Nasıl oluyor da kocaman bir bira göbeğin yok?" diye sordum gülererek. Bu hiç de adil değildi. Vücudu Julia'nın tabiriyle, "dilim dilimdi" ve bedeninde varlığından haberdar olmadığım kaslar vardı.

Bir süre şaşırmış halde bekledikten sonra boş bira bardağına baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Kesinlikle," dedim ikinci votka toniğin yarattığı etkiyle. Yanaklarım ısınmıştı ve gülümseyişim giderek büyüyordu. "Kesinlikle dalga geçiyorum."

"Evet," dedi kafasını iki yana sallayarak, "Amerikan aksanıyla söyleyince aynı etkiyi yaratmıyor."

"Amerikan aksanını seviyor musun yoksa sevmiyor musun? Çünkü İngiliz aksanına dair her şey bende ağzınla çok edepsiz şeyler yapma isteği uyandırıyor."

Hızlıca dudaklarını yaladı, aslında yüzü kızarmış gibiydi. "Amerikan aksanı kendi başına pek seksi değil. Ama senin ufak şikago aksanının sevimli. Özellikle çakırkeyif olduğun zaman. Çok düz ve..." Öyle korkunç bir inilti sesi çıkardı ki benden çıkmış herhangi bir sese benzediğine inanmıyordum.

Korkuyla büzüldüm ve o da güldü.

"Kesinlikle böyle bir ses çıkarmıyorum."

"Tamam, biraz abartmış olabilirim," dedi. "Fakat benim sende seksi bulduğum şey beynin, büyük kahverengi gözlerin, dolgun dudakların, Sara-boşalıyor seslerin ve özellikle gösterişli göğüslerin ve kalçan."

Boğazımı temizledim, içimde bir sıcaklığın göğsüme doğru ve oradan da parmak uçlarımdan dışarı doğru yayıldığını hissediyordum. "Kalçam?"

"Evet. Teninin inanılmaz olduğundan bahsettiğimi sanıyorum. Kalçanın üzerindeyse acayip yumuşak. Belki duymamışsındır? Pek fazla kişinin, kalçanı benim öptüğüm kadar öpmediğinden şüpheleniyorum."

Ağzım açık donakaldım. Yalnızca Andy'yle birlikte olduğumu biliyordum fakat bildiğinden daha fazla haklıydı. Andy, göğsümden aşağısını nadiren öpmüştü.

"Yeni kurallar nedir?" diye sordum kendimi biraz sersemlemiş hissederek. Ya içkilerdendi ya da adamdan, emin olamıyordum.

Sinsice gülümsedi. "Hiç sormayacaksın sandım."

"Korkmalı mıyım?"

"Ah, kesinlikle."

İçim titredi fakat korkudan ziyade, içimde büyüyen ateşten dolayı. İsteklerine her zaman hayır diyebilirdim.

Fakat demeyeceğimi biliyordum.

“Birinci kural, cuma geceleri aynı şekilde devam ediyoruz fakat istediğimiz zaman ekleme yapabiliriz. Hayır diyebilirsin fakat bu senaryoda senden istekte bulunduğum zaman kendimi bir pislik gibi hissetmek zorunda değilim. Ve,” dedi gözlerime düşmüş bir tutam saç itmek için uzanarak, “*sen* de isteyebilirsin. Senin de beni daha fazla görmek istediğini itiraf edebilirsin. Üzgün olduğunda beni görmeye geldiğin için özür dilemek zorunda değilsin. Her şey seksten ibaret değil, biliyorsun.”

Titreyerek soluklandım ve başımı salladım. “Tamam...”

“İkinci kural, seninle bir *yatağın içinde* olmama izin ver. Seni bağlayabileceğim ya da yaslayabileceğim bir yatak başı olan dev bir yatak. Hatta belki o muhteşem ayakkabılarından bir çiftinin omuzlarımda olduğu bir pozisyonda bir şiltenin üzerinde. Benim yatağım olmak zorunda değil ve hemen şimdi olmak zorunda da değil. Seninle halka açık alanda sevişmeyi seviyorum –zaten birazdan oraya geri döneceğiz– fakat bazen seni yalnızca kendime saklamak istiyorum. Bana zaman ayır.”

Cevap vermemi bekledi ve sonunda yine başımı salladım.

“Fotoğraflarını çekmeye devam edeceğime söz veriyorum çünkü bu ikimizi de tahrik ediyor. Sen hazır olana kadar, senden benimle birlikte dışarıda gözükmemi istemeyeceğim – sorun değil. Eğer hiçbir zaman istemezsen o da sorun değil. Fakat beni büyülüyorsun Sara, gizlilik arayışın ve izlenme ihtiyacın beni büyülüyor. Sanırım bunu şimdi anlıyorum. Ayrıca bunu fena halde seviyorum. Bu şekilde seninle biraz daha oynamak istiyorum. İkimizin de sevdiği şeyleri keşfetmek istiyorum.”

Önünde ellerini açtı ve omuz silkti, sonra bir kez daha hızlıca dudaklarımdan öptü. “Tamam mı?”

“Bu kadar mı?”

Gülerek sordu: “Ne söyleyeceğimi sandın?”

“Bilmiyorum.” Bardağımı aldım ve birkaç büyük yudumda içkimi bitirdim. Votka mideme doğru süzüldü ve beni daha da ateşlendirerek uzuvlarımda sessiz bir kıpırtıya neden oldu. “Fakat... sanırım bu kuralları sevdim.”

“Seveceğinden kuşkulanıyordum.”

“Çok ukalasin, biliyorsun değil mi?”

“Daha çok, zekiyim,” diyerek beni düzeltti ve güldü. “Ayrıca Sara?”

Kafamı kaldırıp onunla göz göze geldim. “Ne?”

“İlk çılgın kararında bana güvendiğin için teşekkür ederim.”

Yüzündeki oyuncu ifade, meraka ve sonra hafif tedirginliğe dönüşürken onu izledim. Belki yüzündeki o ifadeden ya da belki sessiz ama vurucu müzikten; belki Max’in yeni bir yüzünü tanıdığımdan –derinlemesine, günlük yaşamında yakınında tuttuğu ailesi ve arkadaşlarıyla dolu geçmişinden dolayı– ona daha yakın olmak istiyordum. Mesafe olarak değil, gerçekten yakın.

Ellerimi yüzüne koyarak ona doğru yaklaştım ve “Önceki ifademini yeniliyorum: sen bir *harikasin*,” dedim.

Kafasını iki yana azıcık sallayarak gülümsedi. “Sen de bir çakırkeyifsin.”

“Çakırkeyif olabilirim fakat bu senin harikalığını değiştirmiyor.” Dudaklarına tek bir öpücük kondurdum. “Yalnızca daha *vurgulu* ifade etmeme neden oluyor.” Max’in alt dudağını emerek tadına baktım. Lanet olsun, pek çok zaman bira yerine mazot içmeyi yeğlerdim fakat onun dudaklarında tadı inanılmazdı.

“Sara...” dudaklarımdan kurtulup konuşmaya çalıştı.

“Bir daha söyle. Tanrım, adımı söylemene bayılıyorum. Saraaaa.”

“Sara,” dedi bir kez daha nazik bir biçimde ve sonra kendini geri çekti. “Sevgilim, göz önünde bir yerde olduğumuzu hatırlatayım.”

Elimi havada savurdum. “Umurumda değil.”

“Yarın daha az... vurgulu olduğunda umursayabilirsin.”

“O kadar sarhoş değilim. Ayrıca gerçekten umursamıyorum. Dün gece soyadımdan başka bir şeye değer vermeyen bir adamla bütün ülkede fotoğraflarımın çekildiğini fark ettim. Sen ise burada, her şeyinle hoşsun ve beni daha fazla tanımak istiyor, aptal kurallarımı yeniden düzenliyorsun...”

“Sara...”

Parmağumla dudaklarına bastırdım. “Lafımı bölme, çenem açıldı.”

“Görüyorum.” Gülümsedi.

“Demek istediğim o ki sen harikasin ve seni barda öpmek istiyorum. Birinin beni görmesi ve ‘Vay Canına! Şu kadın Bayan Stella olmak istiyor, ne kadar acınası! O adamın her gece başka bir kadını becerdiğini biliyor mu?’ demesi umurumda değil.”

“Öyle yapmıyorum.”

“Fakat onlar bunu bilmiyorlar ve mesele şu ki,” derin bir nefes aldım, ellerimi göğsüne koydum ve şaşkın gözlerinin içine baktım, “şu anda ne düşündükleri umurumda değil. İnsanların ne düşündüğünü umursamaktan yoruldum. Senden hoşlanıyorum.”

“Ben de senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Aslında...”

Yaklaştım ve onu öptüm. Tam bir keşmekeşti: ellerim saçlarında ve resmen o aptal barın içinde onun kucığına tırmanıyordum ama umurumda değildi. *Umursamıyordum*. Ellerini yüzüme götürdü ve gözleri -ellerinin arasından baktığımda- açıldı ve yalvarıyordu, gözlerinde *bir şeyler* vardı.

“Tatlı Sara,” diye mırıldandı öpüşlerimin arasından. “Yavaş adımlarla. Hadi seni eve bırakayım.”

Pazartesi sabahı, kafamdaki zonklamanın geçmesi iyi oldu çünkü yapacak çok işim vardı. İlki, yeni Provocateur çizgisinin fiyat stratejisiydi. İkincisi, B&T Biyoteknoloji'nin bütün iş yükünü Samantha'ya devretmekti. Max'i kafama takmak ve ilişkimizin bütün dinamiklerinin son otuz altı saat içerisinde nasıl başka bir mecraya kaydığı tabii ki listemde yer almıyordu.

İlk iş: çalışmak. Çıldırma için daha sonra bolca zaman olacaktı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"Saaaaaaraaaa," diye seslendi George, bir şekilde ismimi yedi heceye genişletmeyi başararak. Ofisimden içeri girdiğimde aniden durdum, dizüstü bilgisayarımı bir sandalyenin üzerine bıraktım ve karşılaştığım sahneyi algılamaya çalıştım: George, çalışma masamın koltuğuna oturmuş, ayaklarını uzatmış ve dizlerinin üzerine bir gazete açmıştı.

"Neden benim masamdasın?"

"Çünkü *Page Six*'in tadını seninle birlikte çıkarmak için buranın dinlenme odasına nazaran daha iyi bir yer olduğunu düşündüm. Hazır mısın?"

Midem sanki ayaklarıma düştü. "Neye hazır mıyım?" diye sordum. Pazartesi günü saat henüz yedi buçuktu, yüksek sesle ağlamak için erkendi. Kendime gelip nefes almak için bile tam olarak hazır değildim.

George gazeteyi yüzüme doğru tuttu, siyah-beyaz kocaman bir fotoğrafta Max'in yüzünün yarısı vardı. Diğer yarısı ise benim kafamla kaplıydı. Bu dejavu olmalıydı.

"Bu nedir?"

"Bu bir gazete, sevgilim," dedi George nağmeli bir şekilde, gazeteyi ellerinin arasında titretti, *sevgili* kelimesi midemin kasılmasına neden oldu. Son bir gündür bu kelime kafamda dönüp duruyor, Max'in bu kelimeyi bana söylediği anı düşünüyordum. "Max'in,

huuu, 'gizemli bir kadını' öperken çekilmiş fotoğrafı." Fotoğrafın altındaki yazıyı okuyabilmek için gazeteyi kendine çevirdi. "Milyarder *playboy* Max Stella gizemli bir sarışınla içki içerken görüldü..."

"Ben sarışın değilim!" diye bağırdım.

George uçarı bir şekilde kafasını kaldırdı. "Onayladığın için teşekkürler! Ayrıca sana katılıyorum. Aslında daha çok, açık kumralsın. Ama bırak da sonunu getireyim: 'Çiftimiz geceye sessiz gülümsemeler ve baştan çıkarıcı hareketlerle başladılar ve geceyi köşedeki bir bölmede hararetle bir şekilde bitirdiler. Görünüşe göre bu haftanın lezzeti bir *kaplan*!'"

George kahkahalara boğularak sayfayı bana doğru uzattı ve sonra ciddileşti. "Sen ve Max hakkında bana yalan söylemek zorunda değildin, patron. Çok kırıldım."

"Bu seni ilgilendirmez," dedim gazeteyi neredeyse elinden yırtıp alarak ve okumaya koyuldum. Fotoğraftakinin Max olduğu belliydi fakat yalnızca kafamın arkası, kolumun ve elimin bir kısmı görülüyordu, beni zaten tanıyanların dışında birinin kimliğini bilmesi neredeyse imkânsızdı.

"Alerji bileziğin ve müthiş saçların seni ele veriyor," diyerek öttü George. "Ne zamandır?"

"Seni ilgilendirmez."

"Yatakta harika mı? Harika, değil mi? Aman Tanrım, hemen söyleme, önce güzelce hayalini kurayım." Gözlerini kapatarak sıkı ve mırıltılı sesler çıkarmaya başladı.

"Seni ilgilendirmez," diye tekrarladım elimi alnıma götürerek. *Lanet olsun*. Bennett ve Chloe bunu göreceklerdi. İş arkadaşlarımda. Birisi bunu *aileme* gönderebilirdi. "Aman Tanrım."

"Siz ikiniz şey misiniz?" diye sordu bezgin bir şekilde eliyle masamın üzerini tokatlayarak.

"Tanrım! Seni ilgilendirmez! Ofisimden defol seni hınzır."

Ayağa kalktı, sonra bir politikacının gülümsemesi kadar sahici, pis bir bakış attı. Bu onu her şeyden fazla heyecanlandırmış gözüküyordu. Belki biraz tahrik de olmuştu.

"İyi," diyerek homurdandı. "Ama sakinleşme şansı bulur bulmaz bana her detayı dökülse iyi edersin."

"Böyle bir şey olmayacak. Defol."

"Gerçekten harika bir şey olduğunu da söylemeliyim," dedi bu kez ciddileşerek. "Seksi bir erkeği hak ediyorsun."

Bir anlığına kendimi sakinleştirerek ona baktım. Sakindi. Kötü bir beklentisi yoktu. Tam bir sapık gibi davranıyor ve çektiğim işkencenin her dakikasından keyif alıyordu fakat aynı zamanda mutlu olduğumu, eğlendiğimi, yirmili yaşlarımda bekâr bir kadın olduğumu, istediğim şeyi yaptığımı düşünüyordu. Cumartesi gecesi kafamdan geçen düşünceleri yansıtıyordu -*bu adam sana iyi geliyor* Sara- tutunmak için çok çaba sarf ettiğim düşüncelerin aynısıydı.

Fakat her nasılsa, pazartesi gününün ilk ışıklarında; genç olmak, çılgın olmak ve kendimi başka bir felaketin içine sürüklediğime inanmak beklediğimden daha zor gelmişti.

"Teşekkürler, George."

"Bir şey değil. Fakat Chloe koridorda, buraya doğru geliyor, kendine çekidüzen ver."

Chloe, aslında beklediğimden daha yakındaydı, asistanımı şakacı bir hamleyle yolundan itip ofisime daldı ve kapımı George'un suratına çarptı.

"Max?"

"Biliyorum."

"Şu gizemli adam, Max miydi?"

"Chloe, sana söylemediğim için..."

Elini kaldırarak lafımı kesti. "Sana o adamın Max olup olmadığını sordum. Bana yalan söyledin, hem de ikna edici bir şekilde

hayır dedin. Bu durumdan etkilenmeli miyim yoksa sana kızmalı mıyım bilmiyorum.”

“Etkilensen?” diyerek öneride bulundum sevimli bir şekilde sırtarak.

“Tanrım, bana şirinlik yapma.” Pencerenin yanındaki koltuğuma gitti ve oturdu. “Bu konuda beni aydınlat.”

Odanın karşı tarafına geçtim ve Chloe’nin yanına oturdum, ona her şeyi anlatmadan önce derin nefes aldım: Max’le kulüpte tanışmamızı, nasıl takıldığımızı anlattım. Çin restoranını ve Max’e bir daha beni görmeye gelmemesini nasıl söylemeye çalıştığımı fakat konuşmamızın beni tatmin etmesiyle sonlandığını anlattım. Bağış gecesi birlikte olduğum adamın Max olduğunu ve bu yeni maceracı yanıma sıradan ilişkilerde neredeyse dünya çapında uzman olan bir adamla keşfetmenin iyi bir kafa dağıtma yöntemi olabileceğini Chloe’nin ta kendisi sayesinde fark ettiğimi itiraf ettim.

“Fakat daha fazlası var,” dedi araya girerek. “Bunlar eskide kaldı, ne kadar? İki ay? Şimdi bundan fazlası olmalı.”

“Benim için öyle. Sanırım onun için de. Olabilir.”

“Harika Piç bu sabah fotoğrafları gördü,” dedi irkilerek. “Çok korktum çünkü saklamaya çalışmıştım fakat metro istasyonunun çıkışında Post’u gördü.”

“Olamaz, hayır.”

Biraz gülümsedi. “Dürüst olmak gerekirse benim vereceğim tepkiden dolayı daha fazla endişeliydi. Fakat Max’i iyi tanıdığını ve eğer yalnızca seninle olacağını söylediye sözünde duracağını söyledi. İyi bir şey çünkü seni incitecek olursa uzantılarından biri kılalabilir, anlarsın ya.”

“Sorun bu değil,” dedim. “Farkına vardığım şey ince bir alay çünkü,” göğsümü işaret ettim, “altı sene boyunca aldatıldım. Beni rahatsız eden daha çok, kimseyi *istemek* istemiyor oluşum. Bunun

benim için iyi olması gerekiyordu. Ya benden, ondan ne istemediğim konusunda açık ve net olduğum için hoşlanıyorsa. Ona bir amaç sundum: kendini bana istetmesini. Bunu şimdiye kadar itiraf ettiğini sanmıyorum, belki de henüz farkına bile varmamıştır fakat önüne sınırlar koyan biriyle birlikteliğe alışık olmamasından endişe ediyorum. Onu cezbeden şey bu olabilir: meydan okuma.”

Chloe omuz silkti ve ellerini önünde açtı. “Herkes ve her şey için bir ilk olduğunu sana söyleyen ilk kişi benim. Ona hissettiklerini anlattın mı?”

Ofisin dışından bir patırtı sesi geldi, ardından George’un deliye dönmüş sesi duyuldu: “Geliyor!”

Max hışımla kapıdan içeri girdi, George da hemen onun arkasındaydı.

“Hiç laf dinlemez mi?” diye sordu George bana.

“Genelde dinlemem,” diye cevap verdi Max, gazetenin çoktan elimde olduğunu görünce aniden durdu. “Görmüşsün.”

“Evet,” dedim gazeteyi masaya fırlatarak.

Odayı arşınlamaya başladı, yüzü asıktı. “Bak, iyi bir fotoğraf değil, seni...”

“Sorun değil,” dedim saçımı kulağımın arkasına atarak. “Ben...”

“Aslında ben olsam *sorun yok* demezdim,” diye araya girdi Chloe, masanın etrafını dolandı. Kollarını birleştirdi ve aramızda durdu. “Bunun en iyi fotoğraf olmadığına katılıyorum fakat onun sen olduğunu biliyordum. Bennett de biliyordu.”

“Ben de,” dedi George elini kaldırarak.

“Sen hâlâ neden buradasın?” diye sordum asistanıma kötü kötü bakarak. “İşinin başına dön.”

“Huysuz,” dedi George kendini duvardan itip uzaklaştırarak.

“Vay, vay.” Sesi duyulmasıyla birlikte, odadaki bütün kafalar kapıya doğru döndü. “Herkesin buraya gelebildiğine sevindim,”

dedi Bennett içeri girerken, bütün zamanların en büyük, en saçma erkek iddiasını kazanmış gibi görünüyordu. "Güzel fotoğraf Stella, Bar ha?"

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Ne yani, on sekizinci katın merdiven boşluğu daha mı iyi olurdu?"

Bennett'in kafası bir anda Chloe'ye döndü. "Ciddi olamazsın Chloe? Ona anlattın mı?"

"Tabii ki anlattım." Chloe sabırsız bir el hareketiyle onu savuşturdu ve yanında duran Max güldü.

"Bunu yaptın mı Ben? Stajyerini işyerinde mi becerdin?"

"Birkaç kez," dedi Chloe bizim de duyabileceğimiz şekilde fısıldayarak.

Max avuçlarını birbirine sürttü, olayların seyri belli ki onu keyiflendirmişti. "Ne kadar da ilginç," dedi göz ucuyla Bennett'i süzerek. "Geçen gün bana fahişe diye hitap ettiğinde bu olaydan bahsetmemiş olman çok komik."

"Aman ne espriler. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş," dedi Chloe iki adamı işaret ederek.

"Benim burada işim bitti," dedi Bennett. "Max, gitmeden önce benim ofisime uğrayıver." Chloe'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu ve ofisinden çıktı.

Chloe, Max'e döndü. "Bu tarz haberler gazetelere çıktığında annenle birlikte çalışıyor olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Deliye döndü mü?"

Max omuz silkti. "Aktif bir libidom yokmuş gibi davranıyor. Böylesi daha iyi."

"Neden bahsediyoruz böyle?" diye gürledim. "Chloe, seni seviyorum fakat ofisimden çık. George!" diye bağırardım.

George, kendi ismini duyar duymaz saliseler içerisinde kafasını içeri soktu.

"İçeriye dinlemeyi kes. Chloe'yi aşağıdaki dinlenme odasına götür ve ona çikolata ikram et." Sonunda Max'in gözlerine bakabildim. "Max'le yalnız konuşmaya ihtiyacım var."

Chloe ile George koridorda gözden kayboldular ve Max ofisimin kapsını kapatıp kilitledi. "Öfkeli misin?" diye sordu göz kırparak.

"Ne? Hayır." Kendimi koltuğuma bırakarak iç çektim. "Doğru hatırlıyorsam üzerine atlayan bendim. Sanırım yapmamam için beni uyarmıştın bile."

"Doğru," dedi, fotoğrafı havaya kaldırırken gamzesi gözükecek biçimde gülümsüyordu. "Fakat aynı zamanda bu beni iyi de gösterdi. Yani böyle bir kafanın arkası yalnızca fena derecede güzel bir kadına ait olabilir."

Gülmemek için kendimi tuttum fakat başarısız oldum. Hafifçe eğildi ve göz göze geldik. "Çok sık bir aradayız Sara. Fotoğrafımızın çekilmesi an meselesi."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Doğruldu, penceremden dışarı bakarak dramatik bir şekilde iç çekti. "Sanırım sevişmelerimizi artık yatak odaları ve limuzinle sınırlandırmalıyız."

Bunu söylerken sırtıyordu fakat içimde bir şeyler kıpırdandı ve bunun nedeni Max'le yatakta olma fikrine karşı olmam değildi. Yalnızca Max'le henüz her yerde sevişmemiştik.

Yeni Sara'yla bir süre daha vakit geçirmek istiyordum.

"Mutlu olmuş gibi görünmüyorsun," diye belirtti.

"Yaptığımız şeyler hoşuma gidiyor."

Yüzü biraz asıldı. "Bulunduğumuz konumların çılgınlığı mı?"

Başımı salladım. "Sanki seninle birlikteyken istediğim her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyorum."

Duraksadı, bir şeyler düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Bu değişmek zorunda değil Sara. Nerede olursa olsun seninle edepsizleşebilirim."

Gülümsedim. "Biliyorum."

"Fakat şunu bil, eğer devam edersek ki ben buna karşı değilim, sonunda muhtemelen yakalanabiliriz."

Haklıydı ve bu gerçeklik, umutlarımı biraz da olsa zayıflatmaya yetmişti.

"Bir yolunu buluruz," dedim fakat ben bile pek ikna edici olmadığımı fark ettim.

"Sara, daha standart ilişki kurallarıyla da eğlenmemiz mümkün."

Başımı salladım ve becerebildiğim kadar ikna edici bir şekilde gülümsedim. "Biliyorum."

Fakat işin aslı, biliyordum. Yalnızca istemediğim şeyi biliyordum, o da Max'le olan ilişkimin önceki hayatımın en ufak parçasını çağrıştırmasıydı.

ON DÖRT

Sabah saat üçte öyle saçma bir fikirle uyandım ki uykum bir anda kaçtı. Yeniden uykuya dalabilmek için küçük bir kadeh viski içmeliydim.

Fakat yataktan çıkmadım ve viski de içmedim, tabii ki uykuya da tekrar dalamadım.

Gecenin bir yarısı ayaktaydım, Sara'nın ilişkimizi gizli tutmak istemesi ve yine benimle birlikte kendi çılgın dünyasını keşfetmeye olan çelişkili ihtiyacı konusunda ne yapacağımı düşünüyordum. İtiraf etmek gerekir ki *Post*'taki fotoğraflar karşısında beklediğimden daha sakin davranmıştı. Fakat şansımız yaver gitmiş ve yüzünü tam olarak çekememişler, söyleyecek bir şey bulamamışlardı. Daha fazla ifşa olmuş olsaydık bu onu ürkütebilirdi, tabii eğer henüz ürkmediyse. Bana karşı kamusal alandaki orgazm maceralarının ve ortak teşhircilik fetişimizin ötesinde hisler beslediğini anlayabiliyordum fakat bu kalıcı olmaktan çok farklı ve benim ona karşı hissettiklerimden çok uzaktı.

Yatakta doğruldum, kafamda bir ışık belirmişti ve bunu onunla birlikte deneyebilecek kadar deli miyim diye merak ettim. Aynı zamanda bu bana kusursuz bir çözüm gibi geliyordu. Sara, görülmek ve birinin onun orgazm oluşunu izlemesi düşüncesinden kesinlikle tahrik oluyordu. Daha derinleşen bir ilişkide bile seksin eğlenceli, çılgın ve *canlı* olabileceğini ona göstermek istiyordum. Fakat yine de isminin saklı kalmasını istiyordu ve ben kesinlikle, kelimenin gerçek anlamıyla metroda, sinemada ya da bir

taksinin içinde, pantolonum dizlerimdeyken yakalanmak istemiyordum. Sara bu kez fotoğraflardan kaçabilecek kadar hızlıydı ama benim artan endişem, bir kez daha olduğunda bu kadar affedici olup olmayacağı yönündeydi.

Saate baktım, telefon için fazla erken olmadığını biliyordum. Eğer onu iyi tanırıyorsa Johnny French henüz yatağa girmemişti.

Telefon bir kez çaldıktan sonra, çatallı sesi sade bir şekilde cevap verdi: "Max."

"Bay French, umarım çok erken değildir."

Gürültülü bir şekilde güldü. "Henüz yatağa girmedim. Senin için ne yapabilirim?"

Suluk verdim, bunun gerçekten de en iyi çözüm olabileceğini birdenbire kavrayınca rahatladım. "Sizin yardımınızın gerektiğine inandığım bir durum var."

Sara telefona cevap verdiğinde gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum. "Bugün çarşamba," dedi. "Ayrıca sabah sekiz bile olmadı. Sanırım bu yeni kuralları seviyorum."

"Sanırım hâlâ kurallarla idare edilen bir ilişkimiz olduğuna inanıyorsak kendimizi kandırış oluru," dedim.

Bir süre sessiz kaldı fakat sonra nihayet mırıldanarak cevap verdi: "Sanırım haklısın."

"Post konusunda hâlâ bir sorun olmadığını düşünüyor musun?"

Ufak bir duraksamadan sonra, "Aslında evet," dedi.

"Dün bütün gün seni düşündüm."

Yine bir süre sessiz kaldı ve acaba çok mu ileri gittim diye merak ettim. Sonra, "Bir süre benim için de öyle oldu," dedi.

Güldüm. Çok doğru. "Benim için de, evet."

Hattı sessizlik doldurdu ve kendimi, bana hayır deme ihtimaline karşı hazırladım.

"Sara, sanırım yakınlaşacağımız yerleri seçerken biraz daha dikkatli olmalıyız. Şimdiye kadar dikkatliydik fakat daha çok, şanslıydık. Bunun bizim için bir skandala dönüşmemesini artık daha fazla umursuyorum."

"Biliyorum. Ben de."

"Aynı zamanda..."

"Yaptıklarımızdan vazgeçmek de istemiyorum." Güldü.

"Bana güveniyor musun?"

"Tabii ki. Beni depoya götürmene izin verdim..."

"Demek istediğim, bana gerçekten güveniyor musun Sara? Seni çok değişik bir yere götürmeyi planlıyorum."

Bu kez hiç duraksamadı. "Evet."

Çarşamba gününün başlamak için iyi bir gün olduğuna karar verdim. Haftanın her gecesi Johnny'nin misafirleri olduğuna şüphem yoktu fakat cuma ve cumartesilerin ikimiz için de fazla yoğun olacağı ve çarşambaların genellikle en sakin geceler olduğu konusunda beni uyardı.

İşten sonra eve gelip üzerini değiştirme şansı bulduktan sonra onu daireden alacağımı Sara'ya mesajla haber vermişim. Onu dışarı yemek yemeye götürmediğim için çok mu ödektim, tekrar düşünecek vakti olsa bu plana karşı direnebileceğinden mi korkuyordum?

Kepkesinlikle.

Sara'nın oturduğu binadan bir esmer dışarı çıktı, küçük çantasında bir şey yokladığı için kafası önündeydi. Bir süre boyunca gözümün yalnızca Sara'yı gördüğü doğruydu fakat şu durumda ben bile gözlerimi alamıyordum. Kadın koyu renk bir bluz, etek ve yüksek topuklular giymişti. Başının

üzerindeki sokak lambasının altında çenesine gelecek kadar kısa, kapkara saçları parlıyordu. Sağına baktı ve uzun, narin bir boynu, pürüzsüz bir teni ve kusursuz göğüsleri olduğunu gördüm. O boynu, o kıvrımları biliyordum.

"Sara?" diye seslendim. Bana döndü ve ağzım açık kaldı. Yok daha neler.

Beni arabaya yaslanmış halde görünce gülümsedi. Kapıyı açmak için hamle yaptığında elimle işaret ederek Scotty'yi durdurdum ve Sara'ya kapıyı kendim açtım.

Parlak, kırmızı ojeli parmağını çenemin altına koydu ve açık kalan ağzımı kapattı. "Onayladığını varsayıyorum," dedi sırtarak ve yerine oturdu.

"O dediğin, hislerimi ifade etmekte yetersiz kalır," dedim. Arabaya binip yanına geçtim ve yüzünün önüne düşmüş bir tutam siyah saçı geriye itmek için elimi uzattım. "Son derece güzel görünüyorsun."

"Harika, değil mi?" diye sordu kafasını biraz sallayarak. "Bu casusluk olayları konusunda ciddi olacaksak biraz tadını çıkarmalıyım diye düşündüm." Ayakkabılarını çıkardı ve arka koltukta ayaklarını bacaklarının altına aldı. "Peki, bana neler döndüğünü anlatacak mısın?"

Kendime gelir gelmez eğildim ve kırmızı dudaklarını öptüm. "Arabayla bir süre devam edeceğiz. Sana her şeyi anlatacağım."

Sabırlı bakışlarını takındı ve onunla arabada birlikte olmamayı kendime hatırlatmak zorundaydım. Onu bu duruma biraz hazırlamak için. Karanlık gece kulüpleri ayrı bir şeydi, ayrıca o zamanlar sarhoştü; şimdikiyse tamamen farklıydı.

"Eski müşterilerimden biri, Johnny French adında bir adamdı. Bunun bir takma isim olduğundan neredeyse eminim; bana öyle geliyor ki birkaç farklı ismi olan tipte adamlardan, anlarsın ya. Oldukça köhne bir binada bir gece kulübü açmak için yardımımı istemeye bana geldi. Bunu daha önce başarılı bir şekilde yapmıştı fakat pazarlama dünyasında daha meşru bağlantıları olan bir yatırım şirketiyle işlerin nasıl yürüyeceğini keşfetmek istiyordu."

"Kulübün ismi neydi?"

"Silver," dedim. "Hâlâ açık ve gayet iyi iş yapıyor. Aslında birlikte iyi miktarda para kazandık. Her neyse, Johnny alışkanlıklarına sıkı biçimde bağlı çalışıyor fakat durum tespitlerimiz sırasında küçük yatırımlarını desteklemek için daha büyük ve başarılı bir işe ihtiyacı olduğunu bize açıkladı."

Sara, koltuğunda hafifçe kımıldandı, bu gecenin önemini açıklamak üzere olduğumu anlamış görünüyordu.

"Johnny birkaç başka mekânın da sahibi. Brooklyn'de iyi iş yapan bir kabaresi var."

"Beat Snap?"

Biraz şaşırarak başımı salladım. "Orayı biliyorsun."

"Herkes bilir. Geçen ay Dita von Teese oradaydı. Julia'yla beraber gittik."

"Evet. Johnny'nin aynı zamanda daha az bilinen kabareleri de var. Bu gece gittiğimiz yer, Red Moon adında oldukça gizli ve korunan bir kulüp."

Başını iki yana salladı. Sara, New York'un yerlisi olarak doğmuş olsaydı bile bu mekânın ismini bileceğinden pek emin olmazdım. Ceketime uzandım ve iç cebinden küçük bir poşet çıkardım. Ellerimi izleyen bakışları altında poşetin ipini çözdüm ve tüylü mavi bir maske çıkardım.

Ona doğru eğildim ve maskeyi gözlerinin üzerine yerleştirerek kafasının arkasından bağlamak için uzandım. Sonra ona baktım ve dokunmamak için kendimi geri çektim. Gözleri görünüyordu fakat yüzü, kaşlarından elmacık kemiklerine kadar örtülüydü ve kırmızı dolgun dudakları, dikkatli bakışlarını karşısında gülümsüyordu. Gözlerinin etrafında minik yapay elmaslar vardı ve maskenin arkasında kahverengi gözleri ışıltıyordu.

"Ama bu gizemli değil mi?" diye fısıldadı.

İç çektim. "Erotik bir rüyadan fırlamış gibisin." Gülümsemesi arttı ve ben de devam ettim. "Red Moon bir seks kulübü."

Kısık ışıkların altında, içinden geçen titremeyi görebiliyordum. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecelerimizden birini hatırlayarak ona güvence verdim. "Prangalar ya da askılı kelepçeler yok... en azından ön ilgi çeken kısım onlar değil. Kulüp en üst ve uçlarda, teşhirci bir kalabalığa hizmet veriyor.

İnsanların seks yapmalarını izlemekten keyif alan insanlar. Orada yalnızca bir kez bulundum. durum tespiti sırasında ve mutlak gizlilik için yemin ettim. Ginş katında Johnny'nin, karmaşık ve koreografisi sağlam yollarla yakınlık gösteren, nefes kesici dansçıları var. Kulübün geri kalan kısmında camlardan ya da aynalardan içerisini izleyebileceğin odalar bulunuyor."

Boğazımı temizledim ve onunla göz göze geldim. "Johnny bize bu gece içerisinde oynayabileceğimiz bir oda teklif etti, eğer istersen."

Dışarıdan bakılınca içinde bir İtalyan restoranı, kuaför ve üstü kapalı bir Asya pazarının da bulunduğu türlü işletmeleri barındıran basit, köhne bir binaydı. Buraya daha önce geldiğim tek seferde Johnny beni arkadaki bir girişten içeri sokmuştu. Bu gece kullanmamı söylediği kapı görünüşe göre ana girişti. Dar sokağın sonunda, gösterişsiz, yıpranmış, çelik bir kapıydı ve bu öğleden sonra ofisime yollattığı anahtarla açılıyordu.

"Kaç kişide anahtar var?" diye sormuştum ona telefonda.

"Dört," demişti. "Sen beşincisin. İçeri girenlerin kontrolünü bu şekilde sağlıyoruz. Sıradan birisi rastgele içeri giremez. Her gece için bir listemiz var. Konuklar, resepsiyondaki Lisbeth'e telefon ediyorlar ve o da gelenleri içeri alması için güvenliği yolluyor." Duraklamıştı. "Sen şanslısın Max, benim en sevdiklerimdensin yoksa aylarca beklerdin."

"Bunu takdir ediyorum John. Eğer bu gece iyi geçerse buraya getirdiğim kadını her çarşamba getirmeme izin vereceğinden oldukça eminim."

Anahtarları çıkarıp yaptığımız şeyin gerçekliğiyle yüzleşince giderek daha da heyecanlanmaya başladım. Nemli elinden tutarak Sara'yı dar sokaktan geçirdim.

"İstediğin zaman gidebilirsiniz," diye bunu ona dakikalar içerisinde onuncu defa hatırlattım.

"Heyecanlı ve gerginim," dedi beni teskin ederek. "Korkmuyorum." Kolumu kurtardım ve ona doğru döndüm, genildi, ısıarak ve yalayıarak dudaklarıma yapıştı. "O kadar heyecanlıyım ki neredeyse sarhoş gibiyim."

Ona son bir öpücük verdim ve kendimi, onu dar sokakta becerirken bulmamak için -Johnny, böyle bir durumda hayatımın sonuna kadar kara listeye alınacağıma dair beni temin etmişti- geri çekilip anahtarı kilide soktum.

"Bahsetmem gereken bir diğer şey de bu. İçki. En fazla iki içki var. Her şeyin güvenli, karşılıklı ve sakın olmasını istiyorum."

"Sakin olacağıma söz verebileceğimden emin değilim. Üzerimde beni biraz delirten bir etken var."

Sırtıttım. "Sanırım müdavimleri kastediyor. Bu gece performansçılar arasında pek de sakın geçmeyecek bir şeyler olacağından oldukça eminim."

Yumuşak bir *klik* sesi gelince, kapıyı çekerek açtım ve içeri adımımızı attık. Johnny'nin talimatlarına uyarak üç metre ilerideki ikinci bir kapıya kadar ilerledik, daha sonra yük asansörüne giden uzun bir döner merdivenden indik. Aşağı düğmesine basar basmaz kapılar iki yana açıldı ve bana vermiş olduğu kodu aydınlatılmış bir tuş takımına girdim, iki kat daha aşağıya indik, New York'un midesinin derinliklerine doğru.

Neler görebileceğini Sara'ya açıklamaya çalıştım -açık bir alanın etrafında yarım daire şeklinde masalar, herhangi bir barda olduğu gibi sosyalleşen insanlar- ancak açıklamamın gerçeği olduğu gibi yansıtmayacağını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse Johnny ile birlikte bu mekânı ziyaret ettiğimde öyle büyülenmişim ki yalnızca onun iş ortağı olmamdan kaynaklanan bir ahlak duygusu beni burayı daha fazla keşfetmekten alıkoymuştu. Her ne kadar buraya tekrar gelmek istediysen de hiç gelememişim.

Fakat Sara'nın, hayatımın yadsınmayacak bir parçası olmasıyla bu gibi bir şeye ihtiyaç duyması ihtimali ve benim ona her istediğini vermeye yönelik yeni ve durdurulamaz arzum nedeniyle buradan uzak durmakla ilgili fikrimi değiştirmiştim.

Asansör kapıları açıldı ve ufak bir lobi alanına çıktık. Sıcak ışıklar odayı doldurmuştu ve kızıl saçlı bir güzel, bir masanın arkasında oturmuş, siyah masaüstü bir bilgisayarda çalışıyordu.

"Bay Stella," dedi bizi karşılamak için ayağa kalkarak. "Bay French bana bu gece burada olacağınızı söyledi. Benim adım Lisbeth." Başımı sallayarak selam verdim ve elini sallayarak onu takip etmemizi istedi. "Lütfen beni izleyin."

Döndü ve bizi kısa bir koridordan aşağı doğru götürdü, ne Sara'nın maskesini sorguladı ne de ona ismini sordu. Ağır çelik bir kapiya geldiğimizde uzun, eski bir anahtar kapiya soktu, kapı açıldı ve Lisbeth, koluyla işaret ederek bizi içeriye yönlendirdi. "Lütfen unutmayın Bay Stella, en fazla iki içkiye izin veriyoruz, isimlerinizi kullanmayın. Eğer yardıma ihtiyacınız olursa rol oynama odalarının hemen dışında güvenlik var." Ne demek istediğini vurgularcasına hemen arkasından çok iri bir adam geldi.

Lisbeth, Sara'ya döndü ve nihayet ona hitap etti. "Buraya kendi isteğinizle mi geldiniz?"

Sara önce başını salladı fakat sonra Lisbeth'in sesli olarak duymak istediğini anlayınca, "Kesinlikle," dedi.

Sonra Lisbeth bize göz kırptı. "Size iyi eğlenceler. Johnny, siz istediğiniz sürece Altıncı Oda'nın, bundan böyle çarşamba günleri size ait olduğunu söyledi."

Biz istediğimiz sürece?

Döndüm ve Sara'yı kulübe soktum, sersem gibiydim. Son gelişimde yalnızca birkaç oda görmüştüm. Burada bulunduğum gecenin büyük kısmını büyük barda viski içerek ve yanımdaki masada müzik eşliğinde seven iki kadını izleyerek geçirmiştim. O sırada Johnny etrafta dolaşp müşterilerini selamlıyordu. Birkaç odaya bakmak için koridorun sonuna doğru gitmiştik fakat yanımda erkek iş ortağım varken bu şeylere bakmak garip gelmişti. Yorgun olduğumu bahane etmiş ve daha sonra her bir odanın neler sunduğunu görmediğim için pişman olmuşum.

"Altıncı Oda nedir?" diye sordu Sara bar alanına doğru ilerlerken. İki eylem kolumun üst kısmını sardı.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Fakat doğru hatırlıyorsam Johnny burayı bize koridorun sonunda olduğu için vermiş olmalıdır."

Bar, güzel denecek kadar sade dekoruyla geniş ve açık bir odaydı. Kısık ve sıcak ışık, iki ya da dört kişilik masalar ve oturma grupları, oda boyunca zevkli bir şekilde yerleştirilmiş Osmanlı koltukları ve divanlar vardı. Tavandan ağır kadife perdeler sarkıyordu, duvarlar ise titreşen mum ışığında zar zor anlaşılabilen desenleri olan pahalı, siyah duvar kâğıtlarıyla kaplıydı.

Vakit henüz erkendi; birkaç müdavim daha masalarda oturmuş, alçak sesle konuşuyor ve odanın ortasında dans eden bir adamla kadını izliyorlardı. Biz bara yaklaştığımızda adam kadının bluzunu kafasından çekip çıkardı ve bluzu kadının koluna sarıp onu pistte döndürdü. Kadının göğüs ucu halkalarındaki mücevherler ışıkların altında parladı.

Sara çifti izliyordu ve onu izlerken yakaladığımda bakışlarını hemen başka tarafa çevirdi. Bir tutam siyah saçını kulağının arkasına attı ki artık bunu gergin olduğunda yaptığını biliyor, maskesinin ardında kızardığını hayal edebiliyordum.

"Burada izlemek gayet normal," diyerek ona hatırlatmada bulundum alçak sesle. "İşler gerçekten ilginç bir hal aldığına hiç kimsenin gözlemini kaçırmadığını göreceksin."

Sara'ya votka soda, kendime de bir viski aldıktan sonra köşedeki küçük bir masaya geçtik. Sara etrafı anlamaya çalışırken onu izledim. İçkisinden yudum alarak etrafındaki her şeyi incelemek için zaman kazanıyordu. Müşterilerin ilgisini ne kadar çektiğinin farkında olup olmadığını merak ediyordum.

Boynuna baktığımda nabzının fırlayacak gibi attığını görebiliyordum. Beyaz tenine baktım, üzerine doğru eğilmek ve tenini emerek oraya bir işaret bırakmak istiyordum. Yerimde kaykılarak pantolonumu düzelttim, bütün bir oda bizi izlerken elimle onu boşaltmanın nasıl olacağını hayal ettim.

Evet. Max. Çok derindesin.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Çenesini yukarı kaldırarak önce öpüşen, sonra uzaklaşan ve sonra yine bir araya gelen dansçıları işaret etti. "Burada seks yapacaklar mı?"

"Öyle görünüyor, o veya bu şekilde."

"O zaman neden aynı zamanda odaları da var?"

"Şov. Doğru hatırlıyorsam odalardaki senaryolar daha çılgın oluyor. Ayrıca odalar daha küçük ve daha samimi."

Başını salladı, içkisini kaldırıp bir yudum alarak beni inceledi. "Burada hiç kimse benim kim olduğumu bilmiyor fakat yine de peruk ve maske takan kişi benim."

Gülümseyerek hatırlattım: "Saklı kalmak isteyen sendin."

"Bunu benim için yapar mıydın? İnsanların bizi izlemesine izin verir miydin?"

"Senin için neredeyse her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum," diyerek itirafıta bulundum. Karanlık köşede kelimelerimin etkisini göremediğimden ekledim: "Düşünceler bana muhtemelen sana olduğundan daha hızlı bir şekilde üşüşüyorlar."

Masanın altından elini kasıklarına doğru kaydırdı. "Fakat buradaki insanlar seni *tanıyorlar*. Yüzünü biliyorlar."

"Bu odanın her yerinde benden çok daha ünlü insanlar var. Köşedeki şu adam, Will'in sürekli bahsettiği bir takımda Amerikan futbolu oynuyor. Ayrıca şu kadın?" Çaktırmadan barın yanındaki bir masayı işaret ettim. "Televizyondan."

Emmy Ödüllü aktrisi tanıyan Sara'nın gözleri hafifçe büyüdü. "Ama onlar Altıncı Oda'da seks yapmayı düşünmüyorlar," diye belirtti.

"Hayır ama buraya izlemek için gelmişler. Kimse beni burada seninle olduğum için yargılamayacak. Daha da önemlisi, Johnny French'in gizlilik prensipleriyle uğraşılması gerektiğini herkes biliyor. Buradaki herkes hakkında elinde bir koz var, yoksa da bulabilir."

"Ah."

"Her şey bu odada kalır, S..." diye başladım ama parmağını dudaklarıma götürdü.

"İsim yok, yabancı," diyerek bana hatırlattı.

Gülümsedim, parmak ucunu öptüm. "Bu odadan hiçbir şey dışarı çıkmaz *tatlım*. Yemin ederim."

"Dövüş kulübünün birinci kuralı?" diye sordu sınıtarak.

"Aynen öyle." İçkimi ağzıma götürerek bir yudum aldım ve yuttum.

"Başka ne düşünüyorsun?"

Beni öpmek için yaklaştı ama geri çekildim.

"Sana burada dokunabilir miyim?"

Kafamı iki yana salladım. "Ne yazık ki bu da bir başka kural. Performansçıların dışında hiç kimseyle cinsel temas yok."

"Ya Altıncı Oda?"

"Evet. Orada dokunabilirsin."

"Lanet olsun." Dansçıları bir süre daha izleyerek oturduğu yerde kıpırdandı. Artık kıyafetlerinden sıyrılmışlardı. Adam, tavandan sarkan bir koşum takımını tutarak eşinin içine girmesine yardım etti. Kadın koşum takımının içine girince bacakları geniş bir şekilde iki yana açıldı ve görünmez bir makara onu yukarı doğru kaldırarak kalçasının eşinin kafasıyla aynı hizaya gelmesini sağladı. Adam müzikle beraber onu döndürmeye başladı, kadın başını arkaya atmış dönerken adam da onun etrafında geniş daireler çiziyordu.

"Saat kaç?" diye sordu Sara birkaç dakika sonra. adamla kadının durduğu yerden gözlerini alamıyordu. Sonra adam ağzını kadının bacaklarının arasına bastırdı.

"Dokuz kırk beş."

Sara iç geçirdi, onun da benim kadar sabırsızlanıp sabırsızlanmadığını anlayamıyordum. Ona dokunmak istersem bunu yalnızca diğerlerinin bizi görebileceği yerde yapabilecek olmak, kulübün işkencesiydi. Dans pistindeki

adamin eşine yapmaya başladığı şeyi. Sara'ya yapmayı her şeyden çok istiyordum: yalamak. onu baştan çıkarmak, parmaklarımla onu becermek.

Adam kadını yeniden döndürürken bir garson masamıza yanaştı.

"İyi akşamlar efendim." Kristal bir sürahidен su doldurdu, doldurmaya bardağın yanından başladı ve suyu biraz bile sıçratmadan sürahiyi başının üzerine kadar kaldırdı. "Sahip, sizin daha önce buraya geldiğinizi fakat misafirinizin yeni olduğunu söyledi. Beklentilerinizin ne olabileceğiyle ilgili size bilgi vermemi ister misiniz?"

"Bu harika olurdu," diye cevap verdim.

Garson, Sara'ya döndü. "Kulüp birkaç haftada bir dekorları değiştirir. Amacımız, müşterilerimiz için her şeyi taze tutmak. Odalara baktığınızda türlü sahneler olduğunu göreceksiniz."

Gözücuyla Sara'ya baktım ve maskenin altında Orta Batılı tatlı kızın bütün bu olan biteni nasıl karşıladığını merak ettim.

Garson devam etti: "Şovlar saat onda başlar ve gece yarısına kadar devam eder. Bana, sizin odanızın altı numara olduğu söylendi. Bu sizin ilk etkinliğiniz olduğu için katılmak isteyip istemediğinize karar vermeden önce diğer gösterileri izlemekten çekinmemelisiniz." Gülümsedi. "Sahibin olağan işleyişe biraz daha samimi ve içten bir şeyler eklemekten zevk duyacağı da söylendi. Daha önce birbirlerine sizin baktığınız gibi bakan teşhirci bir çiftimiz olmamıştı."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve Sara bana doğru biraz daha yaklaştı. Bacaklarının sıcaklığını üzerimde hissedebiliyordum. Onu hissetme ihtiyacıyla gerçekten patlamanın eşiğindeydim.

Garson hafifçe eğilerek bizi selamladı. "Fakat lütfen herhangi bir baskı hissetmeyin."

Saat on olduğunda koridorlardaki ışıklar sıcak altın rengiyle aydınlandı. Ana salonun içindeki diğer müdavimler içkilerini bitirdikten sonra yavaşça kalkıp yer değiştirdiler. Fakat Sara beni elimden yakaladı ve sandalyemden hızla çekti.

Koridor en az altı metre genişliğindeydi ve odalara bakan pencere kenarlarında oturma yerleri ve masalar vardı. Soldaki ilk oda olan Birinci Oda'nın köşesinde kot pantolonlu ve üstü çıplak, genç ve kaslı bir adam vardı. Yerdeyse ellerinin ve dizlerinin üzerinde bir başka siyah saçlı adam vardı ve arkasından kışına iliştirilmiş bir atkuyruğu sarkıyordu. Köşede duran adam elindeki kırbağı kaldırdı ve havada sesli bir şekilde şaklattı.

Sara elini birdenbire ağzına götürdü ve onu hemen koridordan aşağı çekerek söyledim: "Midilli oyunu, sevgilim. Herkese göre değil."

İkinci Oda'da güzel bir kadın vardı, koltuğun üzerinde yalnız ve çıplaktı. Karşısındaki geniş duvara yansıtılan porno filmi izleyerek masturbasyon yapmaya başlamak üzereydi.

Üçüncü Oda'da, trajik Melpomene¹⁰ maskeli, soluk tenli, devasa bir adam vardı, ağzı tıkalı bir kadını arkadan becermek için hazırlanıyordu. Yanımda duran Sara'nın giderek daha fazla gerildiğini hissedebiliyordum.

"Bu çok..." Garip biçimde büyüleyici olan sahneyi göstererek belli belirsiz bir işaret yaptı.

"Cüretli?" diyerek tamamlamaya çalıştım. "Buraya gelmek için insanların çok para ödediğini bilmen gerek. Televizyonda görebilecekleri şeyleri görmek istemiyorlar."

Elimi sırtının alt kısmına koydum ve ekledim: "Televizyonda göremeyeceğin bir başka şey de samimiyettir."

Kafasını kaldırıp bana baktı ve sonra dikkati dudaklarıma kayd. "Bizim gerçekten samimi olduğumuzu düşünüyor musun?"

"Ya sen?"

Başını salladı. "Bu ne zaman başladı?"

¹⁰ Yunan mitolojisinde ilham perilerinden biri. (ç. n.)

"Samimi olmadığımız bir zaman oldu mu? Yalnızca sen bunu görmek istemedin."

Kafasını çevirdi ama bana yanaştı ve yeniden yürümeye başladık.

Dördüncü Oda'da üç kadın vardı, dev gibi bir yatağın üzerinde birbirlerini soyarlarken öpüşüyor ve gülüşüyorlardı.

Beşinci Oda da bir adam. kadının birini iple bağlarken köşede kadının kocası bağlı ve ağzı tıkalı vaziyette onları izliyordu.

"Bizimki sıkıcı olacak," diye fısıldadı Sara gözleri kocaman açılmış halde.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Cevap vermedi çünkü Altıncı Oda'ya varmıştık, içerisi boştu. Yüzüme bile bakmadan koridorun sonundan dönerek odanın giriş kısmının bulunduğu arka tarafa geçti.

Altı numaralı kapı kolu kolayca çevrildi ve Sara içeri girdi.

Bir süre sonra gözlerimiz odaya alıştı, köşede bir bar tezgâhını ve önünde alçak bir kahve sehпасı olan büyük bir deri koltuğu seçebiliyordum. Karanlıkta bile bu odanın kendi oturma odamdaki köşeye çok benzediğini görebiliyordum ve bir anda burasının benim evimdeki köşenin bir kopyası olduğundan şüphelendim.

Sara'ya sormayı düşünmeden ışığı açtım. Haklıydım. Derin ceviz ağacı süslemeli krem rengi duvarlar, geniş siyah bir koltuk ve Dubai'den aldığım aynı pelüş yer halısı. İki küçük sehpanın üzerinde ince muslin kumaştan abajur lambalar. Oda, büyük etkinlikler için kullandığım oturma odamdan çok daha küçüktü fakat benzerlik yadsınamazdı. İnsanların bizi izleyebileceği dev pencerenin etrafı kalın perdelerle kaplıydı, tıpkı kendi dairemde olduğu gibi. Fakat bizim durduğumuz yerden boş karanlığa bakan bir pencere gibi gözüküyordu.

Johnny evime yalnızca bir kez gelmişti fakat tek bir öğleden sonrası içerisinde kulübündeki bir odayı benim için dekore etmiş, odaya aşına olacağımızı, belki işimizin kolaylaşacağını düşünmüştü. Sara'nın aslında benim dairemde hiç bulunmadığını nereden bilecekti?

"Sorun nedir?" diye sordu Sara yanıma yaklaşır. Burada bana dokunabileceğini hatırlayınca kollarını belime sardı.

"İkimiz için oturma odamın bir kopyasını yapmış."

"Ama bu..." Etrafına bakındı, gözleri kocaman açılmıştı. "Bu çılgınca."

"Asıl çılgınca olan, evimi ilk defa şimdi görüyor olman. Hem de bir seks kulübünün içinden."

Olayın saçmalığı ikimize de aynı anda gözüktü ve Sara yüzünü göğsüme bastırarak kıkırdamaya başladı. "Bu şimdiye kadar binnin yapmış olduğu en garip şey. En garip."

"Gidebiliriz..."

"Hayır. Burası ilk defa seks yapmış olmamız gereken yer." dedi sırtarı. "Bu fırsatı kaçıracağımı mı sanıyorsun?"

Lanet olsun. Bu kadın bana eğilip ayak parmaklarını öpmemi istese yapardım.

Neredeyse söylüyordum: Seni seviyorum. Kelimeler ağzımdan kaçmaya o kadar yaklaştılar ki resmen arkamı döndüm ve kendime bir içki hazırlamak için bara doğru gittim.

Fakat arkamdan geldi. "Sanırım bunu sormak için artık çok geç fakat burada ne arıyoruz?"

"Sanırım kariyerlerimizi tehlikeye atmadan ya da yüzlerimiz Perez Hilton¹¹'in sayfalarını kaplamadan ilişkimizin bu boyutunun tadını çıkarmak için bir yol bulmaya çalışıyoruz."

Viski şişesini kaldırdım, sessizce ona da teklif ettim. Başını iki yana salladı, kendime içki koyuşumu izlerken maskesinin altında gözleri kocamandı.

"Üç parmak," diye fısıldadı ve sesinden gülümsediğini anladım

"Şimdilik yalnızca bir parmak."

İçkimden yudum aldıktan sonra arkamdan gelerek bana yaklaştı ve beni öpmek için gerilerek dilimi emdi.

11 Öntü dedikoduları yapan blog sahibi ve televizyon kişiliği (ç.n.)

Tannım, tadı bir harikaydı.

Maskesinin tüyleri yanağıma sürtündü. "Üç," diye ısrar etti.

Boynumdan aşağı doğru beni öperken ve elini pantolonumun önüne götürüp avuçlarken omuzlarının üzerinden karanlık pencereye baktım. Müşteriler orada, çoktan oturup bizi izlemeye başlamış, ne olacağı konusunda merak içinde olabiliyorlardı. Ya da belki burada, koridorun sonunda tamamen yalnız olabiliydik. Fakat *olmadığımız* düşüncesi Sara'nın bana dokunduğunu görebilecek olmalarının saf ihtimali... benimle birlikte açık alanda olmasının, Sara'ya istediği kişi olmasını nasıl sağladığını ilk defa anladım. Oyun oynayabilirdi. Çılgınlık yapabilir, cürekâr olabilir ve risk alabilirdi.

Tabii ki ben de. Burada, hayatında ilk defa çaresizce âşık olmuş bir adam olabiliyordum.

"Gerçekten de burada oylanmak istiyor musun?" diye sordum, içten içe kendi pervasızlığımdan ürkerек.

Fakat başını salladı. "Sadece gerginim. Geçmişimizi düşünecek olursak bu biraz çılgınca."

Güldü ve uzanıp karnımı yumuşak bir şekilde kaşıdı. *Lanet olsun.* Korumacılık, tapınma ve birine tamamen fiziksel olarak sahip olmanın göz kamaştırıcı ihtiyacından oluşan böylesine bir eziyet karışımını daha önce hiç hissetmemiştim. Öylesine güzeldi, öylesine güvenilir ki – ve hepsi de benimdi.

Eğildim, yanağından öptüm ve bluzunun üst birkaç düğmesini çözdüm. "İzlediğimizi düşündüğünde ne hayal ediyorsun?"

Gömleğimin kenarlarıyla oynayıp duraksadı. "Birinin senin suratını ve bana nasıl baktığını gördüğünü hayal ediyorum."

"Öyle mi?" Boynunu emdim. "Başka?"

"Seninle birlikte olmak isteyen bir kadının, seni benimle birlikte gördüğünü hayal ediyorum. Beni istediğini gördüğünü hayal ediyorum."

Boynunu öperek inledim, bluzunu omuzlarından ittirerek çıkardım ve sutyenini çözmek için arkasına uzandım. "Biraz daha."

Boynunu öptüğümde yutkunuşunu dudaklarımda hissedebiliyordum. Aklındakileri söylerken sesi daha alçaktan geldi. "Andy'nin bana kötü davrandığını görmüş belirsiz birini hayal ediyorum. Birlikte yakalandığı kadının, senin bana nasıl baktığını gördüğünü hayal ediyorum."

İşte bu. "Ve?"

"Ve onu. Şu anki mutluluğumu gördüğünü hayal ediyorum." Başını iki yana salladı, yumruklarıyla gömleğimi kavradı ve sanki geri kaçacakmışım gibi beni kendine doğru yaklaştırdı. "Bunu her zaman kafama takacağımı sanmıyorum ama hâlâ bu kadar çok öfke duymaktan nefret ediyorum."

Geri çekilerek bana baktı. "Fakat kendimi seninle muhteşem hissediyorum, istendiğimi hissediyorum ama evet, bir yanım hâlâ mutluluğumu onun yüzüne vurmak istiyor."

Sırıtmama engel olamadım. O piçin Sara'yı kendimden geçmiş bir şekilde becerdiğimi görmesi fikrine bayıldım. Çünkü hayatının en büyük hatası –sadakatsizliği– bana hayatımın en iyi kısmını vermişti.

"Benim de. Sen boşalıyorken seni görmesine bayılırdım. O kadarını görmeyi başaramamış olduğunu varsayıyorum."

Boynumu yalayarak güldü. "Hayır."

Tanrım, hayatımda ilk kez, biri için *tek* olmak istiyordum.

Onu koltuğa götürdüm, sonra bacaklarının arasına, yere çömeldim.

Elleri saçlarımdaydı.

"Ne yapmamı istersin?" diye fısıldadı, aşağıya, bana doğru bakıyordu, ne istersem vermeye her zaman istekliydi.

Ne isterdim? Doğru cevabı bulmak için uğraştım, birdenbire sorunun büyüklüğü karşısında biraz ezildim.

Üzerime çık.

Altıma geç.

Gülüşün kulaklarımda.

Sesin göğsümde.

İslaklığın parmaklarının üzerinde.

Tadın dilimde olsun.

Sanırım, senin de benim gibi hissettiğini bilmek istiyorum.

"Yalnızca bu gecenin keyfini çıkarmayı istiyorum." Öne doğru eğilerek dudaklarımı bacaklarının arasına bastırdım. Kokusu baş döndürücüydü, tadı çok iyiydi, çok güzel görünüyordu. Sara'nın çıkardığı sesler alçaktı, istekliydi ve tam benim kulağıma göreydi. Parmaklarını kafamın üzerinde dolaştırdı, kafa derimi hafifçe tırmaladı ve sonra kendini koyverip bacaklarını daha yukarı kaldırdı, içine daha iyi ulaşabilmem için bacaklarını daha geniş açtı. Abartılı bir cinsellikle hareket etmiyordu; yavaş ve sakindi, kesinlikle gelmiş geçmiş en şehvetli varlıktı.

Ona zevk vermeye odaklanmışken bu odanın dışından nasıl gözüktüğünü hayal ettim, parmaklarım içinde ve ağızımla onu yalayıp yutarken ve sırtı koltuktan yukarıya doğru kıvrılırken nasıl görünüyorduk? Onu maskeyle görmeye iyice alıştığımdan gözüme uyumsuz ya da itici gelmiyordu; bana o maskenin ardından bakışıyla bütün dünya benim olmuş gibiydi. İpeksi, siyah peruk yüzünün etrafını sarıyor, tenini daha beyaz ve dudaklarını daha kırmızı gösteriyordu. O aynı dudaklar aralandı ve daha hızlı olmam, onu emmeye devam etmem, parmaklarımla onu daha sert becermem için talimatlar vererek sessizce yalvarmaya başladı.

Kendinden geçmeye başlarken elini gövdesine, göğüslerinin üzerine, boynuna ve yüzüne götürdü. Maskesinden kurtularak bedeninin saklı kalan son parçasını da ortaya çıkardı.

Büyük kahverengi gözleri yüzümü inceliyor, dudakları hâlâ aralanmış vaziyette sessiz ama hızlı soluklar alıp veriyordu.

Doyuma ulaştığında bir anlık bile kafasını çevirmedi, dikkatini arkamdaki pencereye bir kez bile vermedi.

O camın arkasında biri vardı. Bunu hissedebiliyordum. Fakat benim dairemde olsaydık bile, burada olduğumuzdan daha yalnız olamazdık. Bu

dünyada dudaklarıma yapıştırdığı ağzının, doyuma ulaştığı anda attığı çığlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Sonra derin bir iç çekti, saçıma asıldı ve güldü. "Vay canına."

O yüzden belki de Andy denen bu pislikle tanışırsam hiç de yüzüne yumruk falan atmayacaktım. Sara'yla işleri berbat ettiği ve bu sayede Sara masalsı bir biçimde New York'a taşınıp olmayı çok istediği kadın olmaya başladığı için onun elini sıkacaktım.

Kasıklarından karnına kadar olan kısmı öptüm; ağzımdan, dilimden ve çenemden kendi tadına bakmasına izin verdim. Altımda ılık ve yavaştı; kollarını tembel bir şekilde boynuma sarmıştı, gülüşü boynumda kayboldu.

"Sanırım bu, hayatımda yaşadığım en eğlenceli şeydi," diye fısıldadı.

İçimden bir his, hayatımın geri kalanını bu kadını mutlu etmek için geçireceğimi söylüyordu.

On Beş

Haftanın her gününü Max'le birlikte geçirmenin iyi olmayacağını biliyordum çünkü böylesi bir durum, başka şeyleri düşünme yeteneğimi parçalayacaktı. Sabah koşusundayken birlikte yaptıklarımızı yeniden düşündüm ve hayatımın en çılgın fantezilerinden biri ortaya çıkıverdi: Max'in masasının altına saklanmak ve telefonda konuşurken onu emmek ya da dairesine çıkarken asansörde onunla birlikte olmak.

Sonunda bu tarz gündüz düşlerine dalmak için kendime izin vermek eğlenceliydi ve şekillenmiş hayatımın büyük kısmını altüst etmesini artık umursamamaya başlamıştım. Ayrıca kulüpte benim için yaptıklarından sonra bu adam için kor ateşin üzerinde yürürebileceğimi fark etmiştim.

Şüphesiz biraz gergindim. Kulübün gizemli bir hoşgörüsü vardı ve bu tarz cinsel fantezileri belki de benim yaşımdan daha uzun süredir düşünen müdavimler tarafından destekleniyordu. Uymam gereken söylenmemiş bazı kurallar olup olmadığından emin değildim. Çok yüksek sesle konuşma. Bacak bacak üstüne atma. Kimseyle göz teması kurma. Kokteyli çok hızlı içme.

Bu dünyayla kıyaslayınca benim ailem tamamıyla masumdu. Onlar çılgın bir gece geçirmekten anladıkları, *The Vagina Monologues* izlemek ve revaçta bir Asya füzyon restoranında akşam ye-

meği yemekti. Bugüne kadar babam, suşiyi kendisi için biraz fazla cüretkâr bulmuştu.

Sonuçta birinin bizi gerçekten izleyip izlemediğini bilmiyordum. Odanın arka kapısından ayrılmıştık, Max'in arkadaşı Johnny bizimle buluşmuş ve bizi servis girişinden çıkarmıştı. Gecenin geri kalan kısmında Max beni dikkatlice izledi, sanki kaçmaya ya da dağılmaya hazır mıyım diye merak ediyordu. Fakat gerçekte fena halde titriyordum çünkü yaptıklarımıza dair her şey bana doğruymuş gibi geliyordu. Max dizlerinin üzerine çökmüş ve bacaklarımın arasına yerleşmiş, benim ona karşılık vermeme izin vermemişti. Bunun yerine beni dakikalar boyunca öpmüş, giyinmeme yardım etmiş ve o kadar manalı bakmıştı ki her yanımda tüylerim diken diken olmuştu.

Kütüphanede oynamak bir şeydi fakat dün gece kulüpte olanlarla kıyaslandığında çok sakın kalıyordu. Daha sonra eve dönüş yolunda Max'in eli dizimde, dudakları boynumda, kulaklarımda, ağzımda ve -nihayet- bedeni içimdeydi, arka koltukta tamamen delirmiştik, hayatımın ne kadar çılgınlaştığının farkına varmıştım.

İyi bir çılgınlık.

Muhteşem bir çılgınlık.

Böylesine abayı yakmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum.

"Bayılmak üzeresin," dedi George perşembe sabahı masasına gittiğimde. Kalemnin arka kısmını dişlerinin arasına aldı ve o halde mırıldandı. "Max'ini düşünüyorsun."

Bunu nasıl biliyordu? Şapşal gibi sırtıyor muydum? "Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun."

Pes ettim. "Evet," diyerek kabullendim.

"Pazartesi günü buraya geldiğinde sana nasıl baktığını gördüm. Testislerini cebinde dolaştırmana bile izin verir."

Yüzümü buruşturarak ofisimin kapısını açtım. "Oldukları yerde kalmalarını tercih ederim ama fikir için teşekkürler."

"Sabah buradaydı," dedi George sıradan bir şekilde.

Yarı yolda donup kaldım, bekledim.

"Seni kaçırmış olması üzücü fakat sabahları on yedi fincan kahveni içmeden çekilmez olduğunu ve nadiren sekizden önce geldiğini söyledim."

"Teşekkürler," diye söylendim.

"Bir şey değil." Koltuğunda doğruldu ve çekmecesinden bir zarf çıkardı. "Bunu bıraktı."

Zarfı alıp okumak için ofisime girdim. Max'in el yazısı minik ve kötüydü.

Sara,

Cuma sabahı bir haftalığına konferans için San Francisco'ya gidiyorum. Seni bu gece görebilir miyim?

Max

Telefonumu elime aldım, parmağımla ekranı kaydurdum ve onun ismine dokundum.

Henüz bir kere bile çalmamıştı ki cevap verdi. "Hâlâ çekilmez bir ruh halinde misin?"

Güldüm. "Hayır. On altıncı fincanımı içiyorum."

"Asistanın ilginç bir tip. Senin hakkında oldukça sevimli bir sohbet ettik. Ben ortalıkta yokken sana asılmıyor olduğunu bildiğim için memnunum."

"Gerçeği bilmek istersen sanırım o daha çok Max hayranı. Diğer takımında oynadığına dair bir imada bulunduysan onu asla başından savamazsın."

“Duyuyorum!” diye bağırdı George masasından.

“O zaman gizlice dinleme!” diye geri bağırdım ve sonra telefona gülümsedim. “Ayrıca evet, bu gece boşum.”

“Nerede?”

Teklifte bulunmadan önce bir an duraksadım. “Benim evimde?”

Hat sessizleşti.

Sonunda, “Yatılı mı?” diye gürleyince sesinin renginden gülümsediğini anladım.

“Evet.” Ellerim titriyordu. Lanet olsun, dün gece her şey değişmişti. Max’le aynı yatakta olma fikri şimdiye kadarki en çılgın macera gibiydi. Bundan sağ çıkıp çıkmayacağımızı bile merak ettim.

“Saat sekizde gelsem olur mu? Batı yakasıyla geç saatte bir telefon görüşmem var.”

“Harika.”

Saat sekizden önce kıyafetimi üç kez değiştirdikten sonra –günlük? Seksi? Günlük? Seksi?– nihayet, işe giderken giydiklerimi tekrar giydim. Yatağımı düzelttim, bütün dairenin tozunu aldım ve dişlerimi iki kez fırçaladım. Ne yaptığımı bilmiyordum ve bekâretimi kaybettiğim gece bile bu kadar gergin olmadığımıdan oldukça emindim.

Kapımı çaldığında hâlâ titriyordum. Evimi daha önce görme-mişti fakat içeri girdiğinde etrafına neredeyse hiç bakmadı. Ellerini yüzüme götürdü ve beni duvara doğru itti, ağzını sıkıca ağzıma dayadı, dudaklarımı ve dilimi emiyordu. Beni öpme şeklinde hiçbir incelik yoktu. Sert ve çaresizdi, omuzlarımdan tutmuş ve önünde bir engel gibi gözükken giysilerimi beceriksizce çekiştiriyordu, olan bitenin gerçekliği karşısında dudaklar neredeyse çürümüştü. Göğ-

sünde asılı duran bir omuz çantası vardı ve öne doğru kayarak sert bir patırtıyla duvara çarptı.

“Lanet olası aklımı kaçırıyorum,” dedi ağzımın içinde. “Lanet olası beynimi yitiriyorum, Sara. Yatak odan nerede?”

Geri geri giderek kısa koridor boyunca onu ve vahşi öpüşlerini kendimle birlikte çektim. Yalnızca yatağın başındaki lamba açıktı ve içeriye küçük, sıcak, sarı bir ışık yayıyordu. Beyaz duvarlar, büyük yatak, dev pencereler – hepsi küçük bir yerleşim alanının içerisindeydi.

Güldü, etrafına bakındı ve ellerini yüzümden çekti. “Dairen minicik.”

“Biliyorum.”

Çantasını başının üzerinden çıkararak yatağıma bıraktı. “Neden? Daha fazlasına gücün yeterdi.”

Omuz silktim, nabzının boynunda atışı karşısında büyülenmiştim. Neden dairemin büyüklüğü hakkında konuşuyorduk? Çantada ne olduğunu bilmek istiyordum. Şimdiye kadar yalnızca cüzdanını, telefonunu ve evinin anahtarını yanında taşımıştı. “Şu anda daha fazlasına ihtiyacım yok.”

Gözleri gözlerimle buluştu ve başını bir kez salladı, dudakları belli belirsiz gülümsüyordu. “Sen karmaşık bir kadınsın Sara Dillon.”

Bazen uzun bir koşuya çıktıktan sonra o kadar coşkulu oluyordum ki geri dönüp biraz daha koşmaktan başka bir şey yapamıyordum. Kanımda öyle fazla bir enerji oluyordu ki durmaya dayanamıyordum. Şu anda da öyle hissediyordum.

“Max, ben...” Nasıl titrediğini göstermek için elimi kaldırdım. “Şu anda ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Benim için soyun.” Elini çantasının içine attı ve büyük, gösterişli bir fotoğraf makinesi çıkardı. “Bu gece olan her şeyin fotoğrafını istiyorum,” dedi makinenin ardından bana bakarak.

Deklanşörün sesiyle kalbim, göğsümün içinde koşmaya başladı. Sersemlemiş hissettim, başım döndü.

“Yüzlerimiz de olacak,” dedim sessizce.

“Evet,” dedi boğuk bir sesle. “Kesinlikle.”

Kafamı indirip giysilerime baktım: küçük, inci düğmeli beyaz ipek bir gömlek ve düz siyah bir etek.

Benim için soyun.

Odaklanacak bir görevimin olması hoşuma gitti. Dün gecenin ağırlığı hâlâ kalbimin üzerindeydi ve onun yatak odamdaki görüntüsü beni neredeyse yıkacaktı.

Ellerimi gömleğimin üst düğmesine götürdüm.

Parmaklarım hâlâ titriyordu.

Bu haliyle farklıydı, benim dairemdeydik ve fotoğraf makinesinden başka şahidimiz yoktu. Bu gece ona ne gösterecektim? Vücudumu mu? Yoksa teminin altındaki her şeyi mi: kalbimi ve korkularımı ve onu nasıl çılgınca ve şiddetle istediğimi mi?

Deklanşörün sesinden sonra Max’in derinden gelen sesi duyuldu. “Gergin oluşuna bakınca sana âşık olduğumu bilmediğini düşünüyorum.”

Kafamı kaldırıp ona baktım, gözlerim büyümüş ve ellerim donmuştu.

Klik.

“Seni seviyorum, tatlım. Uzun süredir farkındayım fakat dün gece benim için her şey değişti.”

Başımı salladım, sersemlemiştim. “Tamam.”

Önce dudağını ısırdı ve sonra haince gülümsemek için geri bıraktı. “*Tamam?*”

“Evet.” Düğmelerime geri döndüm, bir seferde tekini çözüyordum. Dünyanın en büyük gülümsemesine engel olmaya çalışıyordum.

Klik.

“‘Tamam’ dan başka söyleyecek bir şeyin yok mu?” diye sordu, makinenin arkasından başını kaldırıp bakarak. “Sana seni sevdiğimi söylüyorum ve karşılığında bir ‘teşekkür’ ya da ‘ne kadar hoş’ bile alamıyorum.”

Üzerimdeki bluzu yere bıraktım ve ona arkamı döndüm, arkama uzanıp sutyenimin kopçasını açtım –*klik*– ve onu da yere bıraktım.

Klik. Klik.

Eteğimin fermuarını açtım ve o da yerdeki diğer eşyalara kattıldı, sonra yüzümü Max’e döndüm.

“Ben de seni seviyorum.” *Klik.* “Ama korkuyorum.”

Makineyi indirdi ve gözlerimin içine baktı.

“Sana âşık olmayı istemedim,” dedim.

Bana doğru bir adım yaklaştı. “Seni daha iyi hissettirecekse etkileyici bir mücadele verdiğini söyleyebilirim.”

Öpmek için daha da yaklaştığında makineyi elinden bırakmadı. Yalnızca elini yana doğru çekti ve diğer eliyle de yüzümü tutarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

“Ben de korkuyorum Sara. Senin için bir avuntu olmaktan korkuyorum. Bir şekilde bu ilişkiyi berbat edersek diye korkuyorum. Benden bıcarsan diye korkuyorum. Fakat şu da var,” dedi gülümseyerek, “başka kimseyi istemiyorum. Diğer kadınları göremeyecek kadar mahvoldum.”

Tamamen soyunana kadar yüzlerce fotoğrafımı çekmiş olmalıydı. Yatağa çıktım, sinsice üzerime çıkışını izledim ve nasıl hissettiğini anlatmaya devam etti: aklının başından gittiğini, bana doyamadığını, Andy’ye önce teşekkür edip sonra onu öldürmek istediğini, bana asla doyamayacağından samimi bir biçimde endişe ettiğini... Bütün tepkilerimi yakalamış, beni takıntı haline getirmişti.

Üzerimde yükselerek makineyi gövdeme doğru tuttu, vücudu bana sürtünüyordu. Gözlerimi kapayarak bana karşı hisleri ve makinenin yumuşak *klik* sesleri içerisinde kendimi kaybettim. Gözlerimi yeniden açtığımda göz göze geldik.

Uzanarak makineyi boynuma doğru çevirdim. Deklanşöre basıp onu daha yukarı ve yine daha yukarı doğru yönlendirmeme izin verdi. Merceğin içinden bana baktı.

Odak ayarını yaparken elleri titriyor; birbiri ardına yüzümün, çenemde dolaşan parmağının ya da kavradığı yanağımın fotoğrafını çekiyor; ikimizi öpüşürken çekmek için makineyi bizden uzaklaştırıyordu.

Sonra o anda her şey, birdenbire yüzüme yapışmış dudaklarından, avuçlarımdaki saçından, üzerimde hareket eden dilinden, tenime sokulup söylediği sözlerden ibaret bir hissiyata dönüştü. Aldığı her nefesi ve çıkardığı her sesi hissedebiliyordum. Bedenimden aşağılara doğru ilerlerken iştahının arttığını ve daha da aceleci davrandığını hissedebiliyordum. Yavaşça iki parmağını içime bastırdı ve azimle klitorisimi emerek beni boşalmam için zorladı. Sessiz kaldım. Kafamın içinde kendi sesimi duymak istemişyordum. Yalnızca onu duymak istiyordum.

Pes edip çılgılık attığımda, "Çok güzelsin," diye fısıldadı, niyet durulduğumda üzerime çıktı ve beni ateşli bir şekilde öptü. "Hissettiğim şey beni sersemletiyor."

Uzanıp tırnaklarımı göğsüne sürttüm ve bu kez onu, ihtiyacı olanı alması, mümkün olan her şeyi hissedebilmesi için bedenimi kullanmaya zorladım. Ellerim kendi hallerinde hareket ediyorlar, üzerinde geziniyor ve bedenini çiziyorlar, üzerimde konumlanışını görebilmem için onu kendime doğru çekiyor ya da kendimden uzaklaştırıyorlardı. Karnını gıdıklayarak parmaklarımın ucunda kaslarının gerilişini hissettim.

“Lütfen,” diye fısıldadım.

Bedenini bana doğru yaklaştırıp kendini tamamen içime iterken nefes vererek inledi. Müthiş bir histi -her şey bir aradaydı- üzerimdeki göğsü, boynumdaki yüzü, boynuna doladığım kollarım ve saçına gömdüğüm ellerim, daha yakına çektiirdiği kalçam, içime doğru girerken hareket eden kalçası.

Lütfen bunun sona ermesine izin verme. Bu anın bitmesini istemiyorum.

Sözlerimiz tükenmişti ve ter içindeydik ve *işte*, diye düşündüm, *sevişmek böyle bir şeydir.*

Beni yuvarlayarak üstüne aldı; çok fazla, çok yoğun oluncaya kadar yüzümü seyretti ve boşalırken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Makineden gelen klik sesini, daha sonra da makinenin yatağın üzerine çarptığı andaki patırtıyı duydum ve Max yeniden üzerimdeydi, bu kez daha vahşiydi, ellerini kalçalarımın üzerine bastırmış ve odaklanarak kaşlarını çatmıştı.

Gözlerimin içine ışık ve karartılar vurup duruyordu fakat bu kez onları kapamayı reddettim.

Ağır bir şekilde üzerime düştü, dudaklarımız buluştu ve beraberce doruğa ulaştığımızda aralanmış dudaklarımızdan birbirimizin nefesini görebiliyorduk. Üzerimdeyken ikimiz de sessizce bir şey söyledik.

Geliyorum, dedik birlikte, hiç ses çıkarmadan, yalvarırcasına. *Geliyorum.*

Akşam yemeğini atladığımız için Max'in mutfaka hücum edişini kendimden geçmiş vaziyette izledim.

Üzerinde yalnızca baksırı vardı ve daha önce onun vücuduna *gözümü dikip* hiç bakmadığımı fark ettim. Max uzun ve yapılıydı, evet fakat aynı zamanda kendisinin farkındaydı. Buzdolabımda neler bulunduğunu incelerken karnını kaşımamı izledim. Sebze-likte bulunanları listelerken kalçalarını hareket ettiriş biçimi beni kendimden geçirdi.

“Kadınlar gerçekten inanılmazlar,” diye geveledi ağzında peynir çeşitlerini yağmalarken. “Benim buzdolabımda hardal var. Belki biraz da beklemiş patates.”

“Alışverişe yeni gittim.” Onun tişörtünü giymiş ve kokusunu içime çekmek için burnuma doğru kaldırmıştım. Kullandığı sabun ve deodorantı kokuyordu, tabii bir de Max’in kendine has ten kokusu.

“Sanırım ben en son mayıs ayında gittim.”

“Ne arıyorsun?”

Bir kâse üzümü dışarı çıkarıp omuz silkti. “Atıştırmalık.” Altılık biralardan kaptı ve onları havaya kaldırıp sırttı. “Stella. İyi seçim.”

“İdare eder.”

Üzümleri, cevizleri ve birkaç dilim peyniri tabağa koydu ve yatak odasına yöneldi. “Yatakta atıştırmalık.”

Yorganın ucuna oturup dudaklarımın arasına bir üzüm tanesi koydu ve sonra kendisine de birkaç tane alıp onları çiğnerken ağzında geveledi: “Aklıma bir fikir geldi.”

“Söyle.”

“İki hafta içerisinde dairemde bir bağış gecesi düzenliyorum. O gece birlikteliğimizi ilan etmeye ne dersin? Max ve Sara: mutlu bir aşk.” Ağzına birkaç parça ceviz attı ve beni süzdükten sonra ekledi: “Basını bile davet etmeyebilirim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Zorunda değilim fakat yaparım.”

Ne söylemek istediğimi bulmak biraz zaman aldı ve ben enine boyuna düşünürken Max de sabırla atıştırmaya devam etti. Soruyu sorar sormaz her zaman cevabını isteyen Andy'yle keskin bir karşıtlık içindeydi. Aslında benim zihnim hiçbir zaman o şekilde çalışmıyordu. Politikacılar, soruları ve cevapları sanki bir tenis maçındaymış gibi birbiri ardına patlatabiliyorlardı. Fakat ne söylemek istediğime karar vermek benim için hep daha uzun sürmüştü. Max söz konusu olduğundaysa ne hissettiğime karar vermek sanki aylarımı alıyordu.

“Demek istediğim, uzun zamandır fotoğraflar konusunda kendimi garip hissetmemin nedeni, Andy ile birlikte pek çok fotoğrafımın olması. Her zaman orada olacaklar ve herkes istediği zaman o fotoğrafları görebilecek. Kendi cahil gülümseyişimi ve onun sahte, yalancı gülümseyişini her gördüğümde kendimi aşağılanmış hissedeceğim.”

Ağzındakini çiğnemeyi bitirdikten sonra cevap verdi: “Biliyorum.”

“O halde haklısın. Belki de basının olmaması şimdilik daha iyi. Belki de yalnızca bazı konuklarının arasında olur ve duruma göre karar veririz.”

Max eğildi ve omzumu öptü. “Bana uyar.”

Bana bir üzüm daha yedirdi ve tabağı, komodinin üzerindeki su şişesinin yanına koyduktan sonra tişörtünü kafamdan çekip çıkardı.

Sevişmemiz bu kez telaşsızdı, gece en karanlık halindeydi ve rüzgâr, açık pencerelerin hemen dışında uğulduyordu. Bacaklarım beline sarılmış ve yüzü boynuma gömülmüş halde hareket ediyorduk, altımda yalnızca beni duyumsuyor ve izliyordu.

Daha önce buna benzer hiçbir şey olmamıştı.

Hiçbir şey.

Güneş gökyüzünü aydınlatmaya başladığında Max arkamda kıvrılmış yatıyordu. Müthiş görünüyordu. Dağılmış saçları, bedenimi sarmalayan kollarının ve bacaklarının sıcaklığı... Sertleşmiş haldeydi ve bana değiyordu; uyanık değilken bile aç ve dürüsttü, sürtünmek için izin istiyordu.

Onu izlediğimi fark edene kadar tek kelime etmedi. Yalnızca yüzünü ovuşturdu, dudaklarıma baktı ve komodinin üzerinde bıraktığımız su şişesine uzandı. Suyu önce bana uzattı ve sonra birkaç yudum alıp ellerini göğüslerimin üzerinde dolaştırabilmek için kenara koydu.

Üzerime çıkıp kendini ileri doğru ittiğinde ve öylece kalıp bana güneydin öpücüğü verdiğinde anında kendimden geçtiğimi hissettim. İkimiz de uykuluyduk, aşağı doğru hareket ediyor, etimi ve kaburgalarımı, kalça kemiğimi emiyordu. Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, yumuşak teninin her parçasıyla boğulmak istiyordum. Çıplak bir şekilde üzerime çıkmasını ve yüzünü bacaklarımin arasına gömmesini ve parmaklarını her yerimde gezdirmesini istiyordum.

Elleri serin ve nazikti, beni baştan çıkarıyorlardı. Tenimin altında oluşturmaya başladığı şey yavaş bir yanmaydı. Her yerimi öptü; elleriyle, ağızıyla ve kelimeleriyle beni mest etti; bu yaptığımızı daha önce pek çok kez yapmamışız gibi ne istediğimi sordu. Fakat anladım: burada, benim yatağımda durum farklıydı. Dün gece her şey dağılmıştı ve sonunda ona kalbimi açtığımda hissetmiş olduklarımın ötesinde bir şey göremiyordum.

ON ALTI

Geç sabah güneşinin vurduğu bedenine baktım. Uyku sıcaklığındaydı ve yanağı yastığa gömülmüş, yumuşak saçları başının etrafında karmakarışık olmuştu. Gözlerim vücudunda, çıplak göğüslerinin kenarlarında ve sırtının kıvrımından aşağıya, çarşafların tam da kalçasının üzerinde durduğu yere kadar gezindi.

Birlikte ilk defa bir gece geçirilen kişiye dair öğrendiğiniz bir liste dolusu şey vardır: yorganı kendi üzerlerine çekip çekmedikleri, horlayıp horlamadıkları, sarılarak uyuyup uyumadıkları.

Sara, yayılarak uyuyanlardandı: kolları ve bacakları, bütün uzuvlarıyla vücudunun tamamı bir denizyıldızı gibi üzerimden sarkıyordu.

Gökyüzü aydınlanmaya başladığında ve kenarlarına yumuşak pembe ile mavi bulaşmışken bir kez daha sevişmiştik. Dermansız ve sırtarak üzerime yığılmış, anında uykuya dalmıştı.

Saat şimdi on buçuktu ve parmağımı kolunun üzerinde gezdirdim, onu uyandırmak ve kesinlikle buradan ayrılmak istemiyordum. Makine hâlâ komodinın üzerinde duruyordu ve uzanıp onu aldım, yatağın kenarına dikkatlice oturup fotoğraflara bakmaya başladım. Geçen gece onun yüzlerce fotoğrafını çekmiştim, bazıları soyunurken çektiklerimdi fakat daha çok altımda çaresizce kıvrılmış haldeki pozlarıydı. Birlikte hareket eden bedenlerimizin çıkardığı sesler ve deklanşörün sesiyle karışan hafif çığlıklar sonsuza kadar hafızama kazınmış olacaktı.

Gecenin başında çekilmiş fotoğraflara döndüm ve ona âşık olduğumu söylediğim andaki yüz ifadesine baktım. Dün gece yüzünün çok fazla fotoğrafını çekmeme izin vermişti; bu konuyu açtığı anı hatırlayıp keyiflendim. Son kuralımız da çiğnenmişti. Verdiği izin, kelimelerin yapabileceğinden fazlasını yapmıştı. Arka arkaya karelere baktıkça önce çaresiz olduğunu, sonra rahatladığını ve sonra hızlı bir şekilde yaramazlaştığını gördüm.

Daha sonra yatağında çekilmiş fotoğraflardaysa daha önceden hissettiğimi hatırladığım kadar samimi ve şehvetliydi.

Sessizce yataktan kalktım, odanın karşı tarafına geçip dizüstü bilgisayarımı aldım. Bilgisayarı başlatmam yalnızca bir dakika sürdü ve fotoğraf makinesinin hafıza kartını çıkartıp bilgisayarıma yerleştirdim. Profesyonel fotoğraflar basmak konusunda uzmanlaşmış ve en beğendiğim, küçük ve güvenilir bir şirketin fotoğraf sitesine giriş yaptım. İstedğim fotoğrafları siteye yükledim ve sonra sabit diskimdekileri sildim, hafıza kartımı çıkardım ve dikkatli bir şekilde çantama koydum.

Fotoğraf makinem dışında her şeyimi toplayarak Sara'ya doğru eğildim. "Gitmem gerek," diyerek kulağına fısıldadım. Tenindeki bütün tüyler dikildi ve bedeni titredi. "Yetişmem gereken bir uçak var."

Ağzında bir şeyler geveledi, sonra gerindi ve göz kapaklarının yavaşça açılmasını izledim.

"Gitmeni istemiyorum," dedi bana bakmak için yatakta dönerek. Sesi, uykudan kalınlaşmış ve kulak tırmalayıcıydı. Birdenbire söylemesini istediğim binlerce şey düşündüm.

Son derece cezbediciydi, gözleri hâlâ yorgundu ve yüzünde yastığın izi çıkmıştı fakat bütün dikkatim çıplak göğüslerindeydi. Kafasının iki yanından ellerimle tuttum ve üzerinde durdum.

"Sabah olduğunda olağanüstü görünüyorsun. Bunu biliyor muydun?" diye sordum.

Uzandım ve başparmağımı çıplak göğsünün üzerinde gezdirdim. Kesik bir nefes almak zorunda kaldım; ani ve boğucu yakınlığı ve göğsümdeki her boşluğu doldurabilecek görüntüsü karşısında kendimi kaybettim.

"Öyle mi?" Tek kaşını kaldırıp başparmağını alt dudağıma sürterek gülümsedi. O parmağı emmek, ısırarak istedim. Yüzünün ifadesinden ayrılmış olduğu okunuyordu ve kafasını kaldırıp bana baktı, gözleri gözlerimi arıyordu. "Dün gece olanlar gerçek miydi?"

"Seni kendimden geçercesine becerip becermediğimi ve bana neredeyse sahip olduğunu itiraf edip etmediğimi mi soruyorsun? Evet."

"Hem, 'seni seviyorum' da ne demek? İki kelimenin hissettirdikleri ne kadar garip. Yani daha önce de kullandığım kelimeler fakat hiç bu kadar... yoğun hissettirmemişti, anlıyor musun? Önceden söylediğim haliyle aynı anlama geldiğinden emin değilim. Sanki anlamak için fazla gençtim o zamanlar. Çok mu delice? Delirdiğimi düşünüyorsun. Ama delirmedim. Ben yalnızca... sanırım bu benim için yeni bir şey. Gerçekten, bu bana çok yeni."

"Çok derin şeyler söylediğini biliyorum fakat göğüslerin dışındayken dikkatimi vermem çok zor."

Sara gözlerini devirdi ve beni iterek uzaklaştırmaya çalıştı fakat işe yaramadı. Aksine ona doğru eğildim ve itirazlarına aldırmadan sahip olduğum tüm çılgın duyguları şekillendirip bir öpücüğün içine yerleştirerek onu öptüm.

Pencereleri dövmeye başlayan yağmur ve uzakta kopan gök gürültüsüyle sağanak yaz yağmurunun sesini duyabiliyordum. Zihnimin bir köşesinde kısaca, ıslak yolları, herkesin aynı anda taksi durdurmaya çalışmasını ve havaalanına varmanın ne kadar zaman alacağını düşündüm. Fakat kalçamın üzerine bacağını atıp beni üzerine doğru tamamen çekince havanın durumu aklımdan uçup gitti.

Dudakları ağızımdan kulaklarıma doğru hareket etti ve neden gitmek zorunda olduğumu hatırlamaya çalıştım.

"Her yanıma ağrıyor fakat bu gerçekten çok iyi," dedi altımda kalçasını hareket ettirerek. "Daha fazlasını istiyorum."

Beynimde kalan son kan da çekildi ve doğrudan penisime yöneldi. "Muhtemelen bu, şimdiye kadar bana söylenmiş en iyi şey."

Sara beni göğsümden ittirdi ve sırtüstü düştüğümde neredeyse canım yandı. "Gitme," dedi üzerime çıkarak. Çarşaf üzerinden düştü ve onu bedeninden yakaladım, başparmaklarımı göğüslerinin kenarlarına sürüyordum. Uzanıp makinemi aldı, kadrajdan bana bakıyordu. "Bacaklarımın arasındayken o güzel yüzünün fotoğraflarını çekmek istiyorum."

"Tanım, Sara," dedim kafamı yastıkların üzerine bırakıp gözlerimi sıkıca kapatarak. "Ben burada kalkmış, senin küçük masum bir şey olduğunu ve kendimin ise büyük bir yıkıcı olduğumu düşünüyorum."

Sara kıkırdamaya başladı ve ben de onu izledim.

"Seni seviyorum," dedim ensesinden tutup onu kendime doğru çekerek ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. Elimi çıplak, pürüzsüz ve diken diken olmuş tüylerle kaplı bedeninde gezdirdim.

"Bu gerçekten de oluyor, değil mi?" diye sordu gözlerimi görece kadar kendini geriye çekerek.

"Bu gerçekten oluyor."

"Resmen."

"Yüzde yüz. Akşam yemekleri, dışarı çıkmalar, seni kız arkadaşım olarak takdim etmek. Her şey var."

"Sanırım kulağa hoş geliyor," dedi yanakları kızararak. Tırnaklarını kafa derimin üzerine sürttü ve kendimden geçerek ona doğru döndüm. Buradan başka yerde olmak istemiyordum.

Fakat...

Yatağın yanındaki saat bana yapmam gerekeni hatırlattı. "Lanet olsun. Gerçekten gitmek zorundayım," dedim gözlerimi kapatarak.

"Tamam." Dudaklarındaki ateşi hissediyordum, hareket etmiyorlar ve öylece duruyorlardı. Basit bir öpücük, yalnızca saatler önce bilinçli bir şekilde yaptığımız onca yaramazlıktan daha cezbediciydi.

Boynumdaki kravatı çekiştirerek omzumun üzerinden arkaya attım ve iç çektim. Dizlerimin üzerinde yükselerek ona baktım ve gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım.

"Ama uçuşun var," dedi yine de kemerime elini atarak. Yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı.

"Bir sonrakiyle giderim."

JFK Havaalanı'na deli gibi koştuktan –kesinlikle buna değmişti– ve havada geçen beş saatten sonra nihayet San Francisco'ya indim. Önceki gece yalnızca bir iki saat uyumayı başarabilmişim ve uçakta da birkaç dakika kestirebilmişim, artık gerçekten uykusuzluğu hissetmeye başlıyordum.

Esnedim ve yukarıdaki bölmeden çantamı aldım, uçaktan indim ve terminalden çıkıp dosdoğru bulabildiğim en yakın kahve dükkanına gittim.

Sara'yla fazladan bir saat geçirmek için uçağımı kaçırmak pervasızca bir hareketti, tepeden ona bakarken ve ona doğru hamle yaparken bile bunun farkındaydım. Fakat daha önce buna benzer bir şeyi hiç hissetmemiştim ve söylediğimiz şeyleri kavramak hâlâ biraz güçtü.

Kafeinim için beklerken Will'in kısa mesajı belirdi.

Yeni başka seksi fotoğraf var mı, seni çılgın trend belirleyici?

Kapa çeneni. Böyle bir şey yapmaya cesaretin hiçbir zaman olmadı, diye yazdım ve sonra telefonumu çantama soktum. Will'i toplantı için daha sonra arayacak ve Sara meselesiyle ilgili havadisleri verecektim.

Yüzümdeki gülümseme ve içeceğimin sonunda gelmesiyle tezgâhtan uzaklaştım ve krema eklemek için bardağın kapağını çıkardım. Omzuma dokunan eli hissedince arkama döndüm.

"Sanırım bunu düşürdünüz." Arkamda kısa boylu, seyrek sarı saçlı bir adam duruyor, elinde siyah deri bir cüzdan tutuyordu.

Kafamı iki yana salladım. "Benim değil dostum. Üzgünüm." Bagajları aldığımız bandın yanındaki güvenliği işaret ettim. "Belki şunlardan birine sormayı deneyebilirsin." Yeniden önüme dönmek üzereyken kolumdan yakalayarak beni durdurdu.

"Emin misin?"

"Oldukça," dedim omuz silkerek, kendi cüzdanımı çıkardım ve adama gösterdim. "Sahibini bulman konusunda iyi şanslar. İyi adam."

Çoktan arkasını dönmüştü ve bagaj teslim bölümüne doğru hızla ilerleyişini izledim. Bugün yeterince vakit kaybetmiştim, kapağı yeniden bardağa geçirdim ve ayağımın dibindeki çantaya uzanmak için eğildim.

Kalbim duracak gibi oldu.

Çantam gitmişti.

"Nasıl bir çantaydı bayım, tekrar söyler misiniz?" Bıkın bir havaalanı çalışanı masanın ardından bana baktı. Üzerindeki çok dar patiska gömleğe iğnelenmiş etikete göre kadının adı Elana June'du. Karşılık vermemi beklerken sakızıyla bir balon patlattı.

Kadının arkasında asılı duran monitöre göz attım, ekranda kendi görüntümü fark edince bir çeşit gizli kamera şovunda olduğumu düşündüm.

"Bayım?" dedi tekrar, sesi sanki bu mümkünmüş gibi öncekinden daha bıkkındı.

Elimi saçıma götürdüm, uzanıp kadını boğmanın durumumu kolaylaştırmayacağını kendime hatırlattım. "Hermes postacı çantası. Gri ve taba rengi."

"İçindeki değerli eşyaları söyleyebilir misiniz?"

Midemin ağzıma geldiğini hissettim. "Dosyalarım. Dizüstü bilgisayarım. Telefonum. Lanet olsun. Her şeyim."

Kaybetmiş olduğum bütün müşteri bilgilerini, bir an önce değiştirilmesi gereken şifreleri düşündüm. Bu iş ne kadar zamanımı alacaktı ve ne kadar soruna yol açacaktı. Ayrıca Will'i arayabilecek lanet olası bir telefonum da yoktu.

Kadın bana bir form ve zincirle masaya bağlanmış bir tükenmez kalem uzattı. "Biraz zamana ihtiyacınız varmış gibi görünüyor. Bu formu doldurun ve uygun kutucukları işaretleyin."

Kalemi aldım ve adımları yazdım; *dizüstü bilgisayar, cep telefonu ve kişisel eşyalar* seçeneklerini işaretledim. Saate baktım ve akıl için bir kutucuk olup olmadığını merak ettim çünkü onu da kaybetmeye yakın olduğumdan oldukça emindim. Tam bitirmek üzereyken midemi altüst edecek bir seçeneğe geldim.

Fotoğraf makinesi. Fotoğraf makinemi yanımda getirmemiştim fakat hafıza kartımı almıştım, fırsatım olur olmaz kartın içindekileri silmeyi planlıyordum.

Gerçekten de bu durum için dünyada yeterli küfür yoktu.

Dökük masaya baktım, metal kenarları yıpranıp kalkmıştı. Yüzeyi boyunca bir çatlak vardı ve hayatımda gördüğüm en manidar eğretilmeye benziyordu.

"Hafıza kartım," dedim sanki ortaya söyler gibi.

"Fotoğraf makinesi için mi?" diye sordu Elana.

Yutkundum. İki kere. "Evet. İçinde fotoğraflar olan bir kart." Küfür ettim ve masadan uzaklaştım, Sara'nın geçen gece yapmam için izin verdiği şeyleri hatırladım, bana nasıl güvenmişti.

Lanet lanet lanet.

Siyah saçlarını topuz yapmış daha yaşlıca bir kadın masaya doğru geldi. "Bay Stella?" diye sordu.

İçine düştüğüm yıkımdan bir anlık sıyrılarak başımı salladım ve kadın devam etti.

“Görüntülere baktık. Görünüşe göre iki kişiymişler. Biri sizi oyalarken ortağı da çantayı almış. Siz henüz çantanızın kaybolduğunu fark etmeden adam nerdeyse yürüyen merdivenle aşağıya inmiş ve terminalden ayrılmış.”

Yer yarılrsa da içine girsem diye düşündüm. Öyle olması için de dua ettim.

Havaalanında elimden gelen her şeyi yaptıktan sonra bir araba alıp otele gittim. Toplantıdan önce yeni telefon alacak vaktim olmadığı için bilinmeyen numaralar servisini kullanarak ofisi aramalarını sağladım. Will orada değildi fakat asistanı, hesap şifrelerimi bizzat değiştireceğini ve en kısa sürede Will'i olanlardan haberdar edeceğini söyledi. Ona bir düzine gül ve patronundan maaş artışı sözü verdikten sonra telefonu kapattım ve yatağın üzerine oturdum. Telefona gözlerimi dikerek bunları Sara'ya anlatsam mı diye karar vermeye çalıştım.

Bununla baş etmenin kolay bir yolu olmadığını anlayınca bir kez daha bilinmeyen numaralar servisini çevirdim ve Sara'nın ofisini arattım.

Telefona George cevap verdi ve gözlerimi kapadım. Adamı yeterince seviyordum fakat bugün onunla uğraşacak halde değildim.

“Sara Dillon'ın ofisi,” dedi.

“Bayan Dillon, lütfen.”

Garip karşılanacak bir biçimde uzun süre sessiz kaldıktan sonra, “Size de iyi öğleden sonraları Bay Stella. Bir dakika bekleyin lütfen,” dedi.

Bağlantı kurulma sesini duydum ve Sara'nın telefona cevap vermesini bekledim.

Telefon üç kez çaldıktan sonra cevap verdi. “Ben Sara Dillon,” dedi ve içimi bir sıcaklık kapladığını hissettim.

"Selam."

"Max? Numarayı tanıyamadım."

"Evet. Otelden arıyorum. İyi misin? Biraz gergin gibisin."

"Bugün masamda koca bir fiyat araştırması dosyası bulmasam daha iyi olabilirdi. Öğlen yemeğinden önce ofise gelmiş olmalıydım fakat bu sabahki tembelliğimden pişmanlık duyduğumu söyleyemem."

Bir an duraksadı ve gözlerimi kapadım, yüzünün son kez boşaldığındaki halini hatırladım.

"Yolculuk nasıldı?"

"İyi. Uzun," dedim. Ayağa kalkıp telefon kablosunun izin verdiği kadar yürüyerek uzaklaştım. Pencereden dışarı, aşağıdaki kaldırımlarda koşuşturan, kendi küçük dünyalarında tamamen kaybolmuş insanlara baktım. "Seni özledim."

Ayağa kalktığını ve kapıyı çarptıktan sonra tekrar oturduğunu duydum.

"Ben de."

"Ben gittikten sonra uyuyabildin mi?"

"Biraz." Güldü. "Biri beni fena yormuş."

"Şanslı piçmiş."

Ağzında bir şeyler mırıldandı ve şu anda ne yaptığını, üzerinde ne olduğunu kafamda resmetmeye çalıştım. Bir etek giydiğine, altında bir şey olmadığına ve diz boyu siyah çizmeleri olduğuna karar verdim.

Yanlış hamle Max. Ülkenin diğer ucundasın ve her an geri dönmeye hazırsın.

"Bir hafta mı yoksun?" diye sordu.

"Evet. Cuma öğleden sonra dönüyorum. Geceyi benimle geçirir misin?"

"Tabii ki."

Derin bir nefes aldım, kendi kendime endişelenecek bir şey olmadığını hatırlattım. Büyük ihtimalle hırsız, telefonumun ve dizüstü bilgisayarımın içindekileri temizleyip onları satacaktı. "Havaalanında çantam çalındı."

"Ne?" dedi nefesi kesilerek. "Bu çok fena. Kim yaptı?"

"Pislikler."

"Hangi çantaydı? Giysilerinin olduğu mu?"

"Hayır, yanıma aldığım çantam." Derin bir nefes aldım. "Dizüstü bilgisayarım, telefonum. İşimle ilgili şifrelerimi çoktan değiştirdim fakat Sara... dün gece kullandığım hafıza kartı da çantadaydı ve henüz içindeki her şeyi temizlememiştim. Telefonumu da."

"Pekâlâ," dedi nefesini dışarı vererek. "Pekâlâ." Deri gıcırdaması duydum, yine koltuğundan kalktığını ve odanın içinde dolaşmaya başladığını hayal edebiliyordum. "Sanırım hırsız yakalanmadı."

"Hayır... Öğrendiğim kadarıyla birkaç bok kafalı çocuk."

Hatta bir süre sessizlik oldu ve telefon konuşmalarında neden kötü olduğumu hatırladım. Onu görmek, yüzündeki ifadeyi okumak ve endişeli mi yoksa rahat mı olduğunu tartmak istiyordum.

"Büyük ihtimalle kolay paranın peşindeydiler, değil mi?" dedi sonunda.

"Muhtemelen bilgisayarı ve telefonu satarlar ve hafıza kartını da atarlar. Belki de bilgisayarı temizlemişlerdir ve kart da çoktan çöpe gitmiştir."

Alnımı pencereye yapıştırdım ve nefes verdim, nefesim camın üzerinde yoğunlaşarak bir öbek oluşturdu. "Tanrım, seni seviyorum. Bu haberi nasıl karşılayacağın konusunda öyle çok gerildim ki."

"Sen yalnızca geri gel, böylece yeni fotoğraflar çekebiliriz, tamam mı?"

Telefona gülümsedim. "Anlaştık."

Cumartesi gecesi gerçekleşen sanat gösterisi ve pazar günü konferans tamamen çılgınlıktı. Aylardır telefonda konuştuğum pek çok insanla şahsen tanıştım ve muhtemelen bazı yatırımları tartışmak üzere daha sonra New York'ta buluşmaya karar verdik. Hafta sonunun temposu, kafamı dağıtmak

için bakabileceğim hiç çıplak Sara fotoğrafı olmadığı gerçeğinden beni uzaklaştırdı.

Pazartesi günü sisle kaplı bir güne ve kahve-kruvasan getiren oda servisine uyandım. İtiraf etmesi garip olsa da çantasız idare etmek zorunda kalmak beni oldukça rahattlatmıştı. O sabah yeni bir telefon satın alabilirdim ve haftanın geri kalanında bilgisayarsız yapabilirdim. Fakat fotoğraflarımı özmek dışında hiç bitmeyen iş telefonlarından biraz uzaklaşmak iyi gelmişti.

O anda yatağımın yanında, oda telefonumun üzerinde yanıp sönen kırmızı ışığı fark ettim. Gelen bir çağrıyı mı kaçırmıştım?

Telefonun yan kısmını kontrol edince zil sesinin kapalı olduğunu anladım. Ahizeyi kaldırdım ve sesli mesaj düğmesine bastım.

Hattın diğer ucunda Will'in çıldırmış sesi duyuldu: "Max. *Post* gazetesine bak ve beni derhal ara. Burada söndürmemiz gereken bir yangın var."

On Yedi

Pazartesi günü, kopan bir başka yaz fırtınasıyla birlikte geldi ve gökyüzü o kadar yeşilimtırak maviydi ki sanki okyanus gökyüzünü doldurmuş gibiydi. Şemsiyemin altında metro istasyonuna doğru koştum ve 07:32 trenini zar zor yakalayabildim.

İlk defa boş bir koltuk gördüm ve kendimi koltuğa bıraktım, şemsiyemi topladım ve bugün yapmam gereken her şeyi düşünmek üzere gözlerimi kapadım. Birkaç fiyat araştırması, öğle yemeğinden önce bir yığın toplantı ve sonra kendi iş arkadaşlarımla bir toplantı.

Kafamı kaldırdığımda ve yanımdaki hanımefendinin okuduğu gazeteye göz attığımda, bütün planlarım uçup gitti.

Page Six'in ortasında Max'in fotoğrafı bana bakıyordu ve yanındaki başlıkta şöyle yazıyordu, ÇILGIN MAX'İN SEVGİLİLERİ.

"Ne?" istem dışı bağırdım, gazeteyi okuyan kadının kişisel alanına yüzde yüz dalmayı umursamayarak ona doğru eğildim.

"Şuna bakabilir miyim?" diye sordum zorlayarak. Kadın da benim kaçık olduğumu düşünmüş gibi gazeteyi bana uzatıverdi.

Çabucak haberi okudum.

Max Stella sanatı ve güzel kadınları sever. (En kötü sakladığı) sırrının bu hobilerini birleştirmek olması hiçbirimizi şaşırtmadı: Haftanın çiçekleriyle birlikte kendi fotoğraflarını çekmek. Yalnızca bir hafta önce, nefes kesen bir

sarışınla barda yakalanan Max'in aynı oranda güzel bir esmerle yeni fotoğrafları basına sızdı. Pozların pek çoğu burada basamayacağımız kadar, nasıl desek, fazla müstehcen olmakla birlikte, yüz çekimi fotoğraflarından biri risk sermayedarının "iş üzerindeki" partnerinin fotoğraf üzerindeki zaman bilgisine göre yalnızca birkaç gün önce genç İspanyol aktris Maria de la Cruz olduğunu açıkça gösteriyor.

Hadi Max. Bir seks kaseti görsek ve bu işi bitirip kurtulsak olmaz mı?

Haberi muhtemelen onuncu kez okumayı bitirdikten sonra tren bir durakta durdu ve yerimden fırladım, sendeleyerek trenden indim ve sersem bir şekilde kendimi sokağa attım.

Bizim binaya gelene kadar son bir düzine binayı geçtikten sonra Chloe'yi ofisimde beni beklerken bulduğuma azıcık bile şaşırmadım.

Titreyen ellerimle gazeteyi kaldırdım. "Burada gördüğüm şeyi bana açıklamalısın. Bu yalnızca bir dedikodu mu? Bu kadın kim?"

Yanıma yaklaştı ve telefonunu bana verdi. Görünüşe göre haberi yayan Celebritini'nin internet sayfasını açmıştı. Sayfanın tepesinde haftalar önce Max'le birlikte çatıdayken gördüğüm bir fotoğraf vardı. Benim kalçamın bir fotoğrafıydı, Max'in elleri benimde geziniyordu.

Basbayağı çıplak bedenimin fotoğrafının yanında bir kadının yüzü vardı. Koyu renk saçlıydı ve kafasını geriye atıp gözlerini kapamış olduğu için gözlerinin rengini bilemiyordum. Fotoğrafın altında kadının boynuna yüzünü gömmüş adamın saçının bir parçası gözüküyordu.

Kadın kesinlikle *orgazm* oluyordu.

“Bu fotoğraf da onun telefonundaydı.” Haberi hızlıca tarayarak Max’te kaç kadının daha fotoğrafının olduğuna baktım. “Görünen o ki başka kadınların da pek çok fotoğrafı varmış.”

Chloe masamın üzerinde duran makası aldı. “Sonra gelirim, galiba ortadan kaldırmam gereken bazı fazlalıklar var.”

“Şehir dışında.”

Durdu ve derin bir nefes aldı. “İyi, en azından bu beni hapis yatmaktan kurtaracak.”

“Bennett ne dedi?”

Chloe kancemim üzerine çöktü. “İhtiyatlı olmaya çalışmamız gerektiğini söyledi. Bütün hikâyeyi bilmediğimizi, basında pek çok palavra çıktığını söyledi. Biz birlikte olmadan önce onun, ofisteki bütün kadınlarla vattığını düşündüğümü hatırlattı.”

“Genç İspanyol Aktrist”in fotoğrafını gösterdim. “Habere göre bu fotoğraf, basına sızanların en yenisi ve daha niceleri varmış. Benim fotoğrafım, diğeri, bu yazın başlarında çekildi. Yani o zamandan beri bu kadınla birlikte.”

Chloe karşılık vermedi. Duvara bakıp yumruğumu geçirmeyi düşündüm fakat sonra nasıl olacağını hayal edip güldüm. Max bir duvara yumruk atabilirdi. Ben ise duvarda bir iz bile bırakamazdım, ayrıca muhtemelen elim de kırılırdı.

“Kendimi aptal gibi hissetmekten bıktım.”

“Öyleyse hissetme. Max’in kışına tekme koy.”

“İşte tam da bu yüzden kimseyle ilişkim olsun istemedim. Çünkü birinin sadece iyi yönlerini görmek istiyorum ve sonra yarıldığımda dağılıyorum.”

Chloe hâlâ bir şey söylemiyor, yalnızca odanın karşısından beni izliyordu. Max’in telefonu ya da bilgisayar bile yoktu. Bir şey öğrenebilmek için onu arayamıyordum.

Öğrenmek istediğimden de emin değildim. Telefonumu elime alıp kapattım.

“Bugünkü programımızda neler var?” Ekranı uyandırmak için bilgisayarımın tuşuna bastım ve randevularıma göz attım. Kafamı kaldırıp arkadaşşıma baktım.

Uzandı ve ekranımı kapattı. “Önemli bir şey yok. George! Her şeyi iptal et ve sonra eşyalarını topla. Sarhoş olmaya gidiyoruz.”

Öğlen olduğunda dayak yemiş gibiydim, Queens'te takıldığımız salaş barda bir müzik kutusu olması beni heyecanlandırmıştı, üstelik mekân sahibinin seksenler rock müziğini benim kadar seviyor olması beni daha da heyecanlandırmıştı. Annemin kaçamak olarak dinlemekten zevk aldığı müzik ve Amerikalı heavy metal müzik grubu Twisted Sister'ın art arda defalarca çalması beni garip bir şekilde evimde hissettirmişti.

“Yatakta inanılmazdı,” diye mırıldandım bardağım ağzımdayken. “Aslında,” diyerek düzelttim elimi sert bir şekilde kaldırıp, “gerçekten yatakta yaptığımız o tek gece. Benim yatağımda. İşte o yatakta *inanılmazdı*. Sanırım o gece yedi bin kez seks yaptık.”

“Yatakta sadece bir kez mi yaptınız?” diye sordu George masanın yanında dikilip, destek almak için bilardo masasına yaslandı.

Chloe derin bir iç çekti ve George'u umursamadı, ağzına ne olduğu belirsiz birkaç fıstık daha attı. “Kendini vazgeçmek zorunda hissetmenden nefret ediyorum. Hiçbir şey bir ilişkiyi olağanüstü bir seksten daha iyi bir arada tutamaz. Ah, bir de dürüstlük. Yani o da önemli.” Yanağını kaşıyarak ekledi. “Tıpkı birlikte eğlenmek gibi. Yani seks, dürüstlük ve eğlence. Başarının sırrı orada.”

“Bizde olan şey seks ve eğlenceydi.”

Chloe uyumak üzereymiş gibi görünüyordu. "Harika Piç de yatakta muhteşem," diye geveledi.

"Benim neredeyse hiç olmayan seks hayatım da inanılmaz," diye gürledi George. "Sorduğunuz için teşekkürler. Kadınlar gerçekten de oturup bütün gün seksten mi bahsediyorlar?"

Chloe, "Evet," dedi. Ben de aynı anda, "Pek sayılmaz," demiştim.

Sonra fikrimi değiştirdim ve "Bir bakıma," dedim. Bu kez de Chloe "Sanmam," dediği sırada.

Hepimiz kıkırdamaya başladık fakat bardan içeri uzun bir gölge girince benim gülüşüm kayboldu. Kalbim çarparak oturduğum yerde doğruldum. Geniş omuzları, aynı açık kahverengi saçları vardı...

Fakat Max değildi.

Göğüs kafesimi, içindekileri taşıyamayacakmış kadar küçük hissettim.

"Ah," diye inledim kalbimin olduğu yeri ovalayarak. "En son, üzgün olmaktan çok uzaktım, yalnızca sinirliydim. Şimdiye çok acıtıyor."

Chloe kolunu omzuma attı. "Kahrolsun erkekler."

Telefonu çaldı ve neredeyse bir kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Bardayım." Duraksadı, dinledi ve sonra, "Evet, gündüz vakti içiyoruz... Sara üzgün ve ben Max'ı iğdiş etmek istiyorum... Biliyorum. Yapacağım... Yeni halının üzerine kusmayacağıma söz veriyorum, sakın ol. Sonra görüşürüz," dedi. Görüşmeyi sonlandırdı ve telefonu kapattı. "Patronluk taşıyor."

Sonra kendini üzerime doğru bıraktı. "Bennett gibi bir adamı hak ediyorsun."

George eğilip bizi inceledi ve başını iki yana salladı. "İkiniz de fena haldesiniz. Yarın gece Sara'yı neşelendirme partisini eşcinsel usulü yapacağız."

Salı gecesi George bizi bir gey bara götürdü, içerisi insan doluydu, müzikle yer yerinden oynuyordu. Tam da mutlu zamanlarımda onunla birlikte gitmeyi istediğim tarzda bir yerdi fakat şu anda bana yalnızca ne kadar sefil olduğumu hatırlatıyordu. İşin aslı, dışarı çıkmayı ve parti yapmayı gerçekten istemiyordum. On beş erkeğin birbirine süründüğü bir partinin ortasında olmak istemiyordum. Yalnızca zamanı hızlıca ilerletmek ve Max'in benim için artık önemli olmadığı bir noktaya gelmek istiyordum.

Beni korkutan ise Andy'ye karşı *sevgimin* sona ermesi hiç vakit almamıştı. Max'le bir hafta içinde tanışmıştım. Bu seferkini atlatmamın çok daha uzun süreceğinden kuşkulanıyordum.

Perşembe sabahı telefonumu nihayet yeniden açtım ve Max'ten gelen on yedi cevapsız çağrıyı gördüm. Fakat tek bir mesaj bile bırakmamıştı. Oysa pazartesi ve salı günleri bana yaklaşık yirmi kısa mesaj yollamıştı, onları okudum:

Beni ara.

Sara, *Post'u* gördüm. Beni ara.

Aynı konu üzerine daha fazla çeşitleme: ara, mesaj yaz, bunların sana ulaşıp ulaşmadığını bileyim. Sonra tam onu aramak üzereyken son mesajı gördüm ve var olmayan bir telin kalbimi kuşattığını hissettim.

Sara, durumun çok kötü görüldüğünü biliyorum. Düşündüğün gibi değil.

Ah, harika. Geçmiş hayatımda *bunu* kaç kez duymuştum? Me-sele şu ki eğer karşıdaki böyle bir şey söylemek zorunda kalıyorsa neredeyse her zaman düşündüğün gibidir. Bu dersi öğrenmek çok zamanımı almıştı ve çok yakın zamanda kafamdan sileceğim bir ders değildi.

Telefonumu yeniden kapattım, bu kez uzun süre kapalı tut-maya kararlıyım.

Max cuma günü döndü, biliyordum fakat hâlâ onu aramamıştım. İşyerime gelmemişti ve mesajlarımı kontrol ettikten birkaç gün sonra telefonumu yeniden açtığımda beni aramayı da kestiğini fark ettim.

Hangisi daha kötüydü: yanlış anladığım konusunda klişeleşmiş ısrarı mı? Yoksa sessiz kalışı mı?

Adil davranıyor muydum? Öfkenin belirsizlikle buluştuğu arada kalmışlıktan nefret ediyordum. Andy'yle birlikteyken o arada uzun süre yaşamıştım, arkamda bir işler çevriliyormuş gibi hissediyordum fakat asla emin olamıyordum. Suçlu bir dırdırcı olmakla bana yanlış yaptığından emin olmak arasında feci bir savaşa tutulmuştum.

Bu kez sıkıntım çok daha kötüydü. Çünkü bu defa gerçekten Max'in tanımaya değer bir adam olduğunu düşünmüştüm. Karşı-laştırdığımda Andy'ye karşı hiçbir zaman bu şekilde hissetmediğimi fark ettim. Belki de yalnızca onu tanımaya değer bir adam *haline* getirmek istemiştim.

Diğer kadınla olan hikâyesi neydi? Biz ciddileşmeden önce bir kerelik takıldığı biri miydi? Tekeşli olacağınız konusunda anlaşmış olsak bile onu bununla suçlayabilir miydim? Fakat o fotoğraf ne zaman çekilmişti? Gerçekten geceyi benim evimde geçirmesinden yalnızca birkaç gün önce mi?

"Sara'cık. Orada düşünüp durduğunu resmen duyabiliyorum," diye seslendi George masasından. "Düşüncelerin kulak tırmalayıcı bir sese dönüşüyor ve giderek acınası bir hal alıyor. Biraz gevşemelin. Masanın çekmecesine küçük bir içki şişesi koydum. Rengi pembe ve parlıtlı fakat sakın ona göz koyma; o benim."

Çekmeceyi açıp baktım. "İçinde ne var?"

"Viski."

Çekmeceyi çarparak kapattım ve inledim. "Hayır olamaz. Max Stella içkisi."

"Biliyorum."

Gözlerimi duvara diktim, duvarı delip geçen bakışlarımı diğer tarafta ensesinde hissediyor olmasını umdum. "Sen bir pisliksin."

"Onu aramadın, değil mi?"

"Hayır. Aramalı mıyım?" Elimi yüzüme bastırdım. "Sakın cevap verme. Onda haftanın İspanyol lezzeti var. Tabii ki onu aramamalıyım."

Ayağa kalktım ve kapımı çarparak kapattım fakat tam yerime oturduğumda kapının diğer tarafından üç hafif kapı vurulması duyuldu.

"Gelebilirsin George," diye gürledim yenilgiyi kabul ederek. "Ama içkiyi içmiyorum."

Bennett içeri girdi, boşluğu yalnızca Bennett Ryan'ın doldurabileceği gibi doldurdu. Oturduğum yerde doğruldum, içgüdüsel olarak önümdeki masaya bakıp evrakların dağınıklık seviyesini ölçtüm.

"Selam Bennett. İçki konusunda söylediklerim tamamen şakaydı. Çalışırken içmiyorum."

Gülümsedi. "İçsen de seni suçlayamam."

"Peki..." dedim burada ne aradığını merak ederek. İşyerinde nadiren bire bir ilişki kuracak nedenimiz oluyordu. Bir süre beni

inceledikten sonra, “Şikago’dayken dibe vurduğum zamanlarda ofisime gelip bana bağırıydın,” dedi.

“Ah.” *Hay aksi.*

“Bana yeni bir bakış açısı sunmuştun, Chloe’ye karşı hislerimin kimseyi şaşırtmadığını demeye getirmiştin. Ona karşı sert oluşumun, aslında onu çok takdir ettiğimden kaynaklandığını herkesin bildiğini söylemiştin.”

Beni azarlamayacağını anlayınca gülümsedim. “Hatırlıyorum. İkiniz de üzüntüden mahvolmuştunuz.”

“Buraya iyiliğine karşılık vermek için geldim. Max’i uzun zamandır tanıyorum.” Masamın diğer tarafındaki koltuğa oturdu. “Her zaman biraz çapkındı. Hiç âşık olmazdı, ben görmedim. Senden önce,” diye ekledi kaşını kaldırarak.

Bennett’i ne kadar zamandır tanıdığımın önemli olmadığını biliyordum; kendimi her zaman onun tarafından tehdit ediliyor hissedecektim, özellikle de kaşını yukarı kaldırdığı zaman.

“Bana neler olup bittiğini anlatmadı, yine de ben kendi kurallarımı yıkıp ona doğrudan sordum fakat bana seninle konuşmadığını söyledi. Ayrıca Will’den duyduğum kadarıyla Max’in durumu hiç iyi değil. Eğer ona karşı gerçekten güçlü duygular besliyorsan açıklama yapması için ona bir şans vermelisin.”

İç geçirdim. “Bazen ben de öyle düşünüyorum ama sonra onun bir pislik olduğunu hatırlıyorum.”

“Bak Sara. Andy’nin sana yaptıkları insafsızcadı. Hepimiz bunu gördük ve seninle bunu konuşmadığım için pişmanım. Fakat yaşadıklarından nasıl bir ders çıkaracağına karar vermek senin elinde. Eğer bütün erkeklerin onun gibi olduğunu düşüneceksen Max’i hak etmiyorsun demektir. Max öyle bir adam değil.”

Bir süre beni izledi ve nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Fakat Max'i hak etmediğim düşüncesi karşısında kalbimin acıyla ezilmesi, bana Bennett'in haklı olduğunu düşündürdü.

Ayrıca bağış gecesi için bir elbise bulmam gerektiğini de.

Chloe ve Bennett beni şehir arabalarıyla aldılar ve arabaya bindiğimde smokin içerisindeki Bennett'e bir süre bakıp onu takdir ettim. Adam gerçekten de adil olamayacak kadar hoştu. Chloe ise onun yanında, inci askılı gece elbisesiyle parılıyordu. Bennett kulağına bir şey fısıldadıktan sonra gözlerini devirip karşılık verdi. "Çok domuzsun."

Bennett sessizce gülerek onu boynundan öptü. "Beni bu yüzden seviyorsun."

Onları mutlu görmeye bayılıyordum ve onun gibi birinin bana denk gelmeyeceğini düşünecek kadar kötümser değildim. Kıyafetime göz atınca bu geceye hazırlanmak için bir saatten fazla zaman geçirdiğimi fark ettim. Gerçekten de o kişinin Max olmasını istiyordum.

Döndüm ve camdan dışarı baktım, en son onun evine gittiğim zamanı ve düşün altında kendimi onunla ne kadar güvende hissettiğimi hatırlamamaya çalıştım. Fakat ben, iç içe geçmiş korku ve rahatlık duyguları içerisindeyken eve vardığımızda kapıdaki güvenlik beni hatırlayıp gülümsedi.

"İyi akşamlar Bayan Dillon." Adam bize asansöre kadar eşlik etti ve çatı katının düğmesine bastıktan sonra geri çekilip bizi başa bıraktı. "Gecenin keyfini çıkarın."

Kapılar kapanırken ona teşekkür ettim, kendimi sanki yere yığılacakmış gibi hissediyordum.

"Ciddi ciddi felç geçirebileceğimden endişeleniyorum," dedim ağzımı kıpırdatmadan. "Neden burada olduğumu hatırlatır mısınız?"

"Nefes al," diye fısıldadı Chloe.

Bennett bana bakmak için öne doğru eğildi. "Ne kadar güzel göründüğünü ve kalbinin kırılmadığını ona göstermek için buradasın. Eğer bu gece olacak olan tek şey buysa sorun yok demektir."

Söyledikleri karşısında bayılmamak için o kadar çok çaba gösteriyordum ki Max'in oturma odasını görmek için kendimi hazırlamayı unutmuştum. Asansörün kapıları açıldığında dairenin görüntüsü karşısında göğsüme bir sopa yemiş gibi oldum ve resmen birkaç adım geriye doğru sendeledim.

Johnny'nin kulübünde dairenin temsil edilen kısmı, odanın çok minik bir parçasıydı - girintili bir köşeye yerleştirilmiş ve kesinlikle daha küçük toplantılar için düşünülmüştü. Fakat benim için bir işaret kulesi gibiydi. Bu kadar geniş, açık bir alanda ve hafızamla aramda sanki kilometrelerce mermer zemin varmış gibi hissederken bile gözlerimi başka tarafa kaydıramıyordum. Birkaç adam orada toplanmış, içkilerini içiyor ve pencereden dışarı bakıyorlardı. Sanki camın yanlış tarafındaymışlar gibi bir şekilde alanımın işgal edildiğini hissettim.

Hiç duraksamadan Chloe kolunu koluma geçirdi ve beni çeğiştirerek antreden ana oturma salonuna doğru bize yol gösteren uzun boylu, yaşlıca bir beyefendiyi takip etti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Derin bir nefes aldığını duydum ve sonra, "Aslında haklı olabilebilirsin," dedi.

Kafamı kaldırdım ve salonun karşı tarafında, Will'in hemen arkasından içeri giren Max'in etrafa yönelmiş bakışlarını izledim.

Haftalar önce galada giydiğine benzeyen bir smokin giymişti. Fakat bu gece ceketinin altındaki yelek beyazdı ve etrafına boş gözlerle bakıyordu. Salondaki herkesi gülümseyerek selamlıyordu. Fakat bu gülümseme asla gözlerine yerleşmiyordu.

Salonda bulunan sanat eserlerine göz atan, bir kadeh şarap almak için mutfığa girip çıkan ya da odanın ortasında dikilen ve konuşan belki yüz kişi vardı. Fakat ben kendimi, duvarın yanında donakalmış hissediyordum.

Neden kırmızı renk giyinmişim? Donuk krem ve siyah renklerin arasında kendimi *ben buradayım* diyen bir siren gibi hissetmişim. Neyi başarmayı umuyordum? Beni görmesini mi istiyordum?

Beni görmesini istesem de istemesem de o görmüyordu. En azından görmemiş gibi görünüyordu. Max salonda dolanıyor, misafirleriyle konuşuyor, geldikleri için onlara teşekkür ediyordu. Her hareketini izlemiyormuş gibi davranmaya çalıştım fakat faydasızdı.

Onu özlemiştim.

Onun ne hissettiğini, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını bilmiyordum. İkimizin ilişkisinin gerçekte ne olduğunu bilmiyordum.

“Sara.”

Will’in derinden gelen ayrık sesine doğru döndüm.

“Selam Will.” Onu bu derece ciddi görmekten hoşlanmamıştım. Max ya da Will’i gülümsemediyorken çok nadir görmüştüm. Bu çok yanlış duruyordu.

Beni bir süre inceledi ve sonra mırıldandı. “Burada olduğunu biliyor mu?”

Max’in durduğu karşı tarafa baktım, iki yaşlıca kadınla konuşuyordu. “Bilmiyorum.”

“Ona söylemeli miyim?”

Kafamı iki yana salladım ve o da iç çekti. “İşe yaramaz piçin teki. Geldiğin için gerçekten memnun oldum.”

Hafifçe gülerek, "Henüz karar vermiş değilim," dedim.

"Gerçekten üzgünüm," dedi sessizce.

Göz göze geldik. "Max'in düşüncesizliği yüzünden özür dilemek zorunda değilsin."

Kaşlarını çattı ve başını bir kez salladı. "Sana söylemedi mi?"

Kalbim önce durdu ve sonra bir anda deli gibi çarpmaya başladı. "Neyi söylemedi mi?"

Fakat Will bir adım geri çekildi, başka bir şey söyleyip söylememek konusunda kararsızdı. "Ah, sen onunla gerçekten hiç konuşmadın."

Kafamı iki yana salladım ve arkama doğru Max'in durduğu yere baktı. Will elini kolumun üzerine koydu. "Onunla konuşmadan gitme, tamam mı?"

Başımı salladım ve dönüp yeniden Max'e baktım, güzel bir esmerin yanında duruyordu. Kadın elini onun omzuna koymuştu ve Max'in söylediği bir şeye gülüyordu. Çok fazla gülüyor, kendini çok zorluyordu.

Geri döndüğümde Will gitmişti.

Birdenbire hava alma ihtiyacı hissettim, döndüm ve en yakın koridora gittim. Orada yemek tepsisi taşıyan garsonlar, birbirine karışmış misafirler yoktu. Yalnızca yan yana kapalı kapılar sıralanmış geniş bir koridordu. Her kapının arasında çok güzel ağaç ve kar; dudak, el ve sırt fotoğrafları vardı.

Nereye gidiyordum? Burada keşfedilecek daha fazla Max var mıydı? Kadın eşyalarıyla dolu bir odaya mı denk gelecektim? Kendi evinden uzakta olmak konusunda bu kadar uyumlu olmasının nedeni, bir başkasına özel bir alan ayırmasına izin vermesi miydi?

Ben neden buraya gelmiştim ki?

Ayak sesleri duyunca koridorun sonundaki bir odaya daldım.

Kalabalıktan uzakta ve o kadar sessizdi ki burası kendi kalp atışımı kulaklarımda hissediyordum.

Sonra etrafıma bakındım.

Ortasında büyük bir yatak olan, kocaman bir odanın içindeydim. Odayı aydınlatan tek lambanın bulunduğu, yatağın yanındaki komodinin üzerinde çerçevelenmiş bir fotoğrafım vardı.

Fotoğrafta parmaklarım gömleğimin düğmeleri üzerinde, dudaklarım ayrılmış, makineye bakıyordum. Hem şaşkın hem de rahatlamış görünüyordum.

O anı hatırladım. Bana beni sevdiğini henüz söylemişti.

Hızlıca dönerek arkamdaki duvara baktım. Başka fotoğraflar: Sutyenimi çıkartmak için arkama uzandığımda sırtımın fotoğrafı. Eteğimin fermuarını açmak için aşağı bakarken yüzümün fotoğrafı, gülümserken. Sabah güneşinde ona bakarken yüzümün fotoğrafı.

Öne doğru sendeledim, her şeyi fazlaca berbat ettiğim gerçeğinden kaçmak istiyordum. Burada anlamama yetecek kadar çok şey vardı. Fakat bir başka kapıya geldim, geniş bir kıyafet odasıydı, sanki mümkünmüş gibi daha da kötüydü.

Oda mahremiyetten patlamak üzereydi. Muhtemelen ikimizin otuz tane fotoğrafı vardı; hepsi siyah beyaz, farklı boylarda, sanatsal bir şekilde dizilmiş ve sade krem renginin üzerine yayılmışlardı.

Bazıları saf ve sade güzellikteydi. Ayağımın üzerine kondurduğu öpücüğü çektiğim bir fotoğraf. Bluzumu yukarı kaldırdığında karnımın ortaya çıkan ufak kısmına başparmağını sürttüğü bir fotoğraf daha.

Bazıları erotik fakat ölçülüydü, birbirimizin içinde kaybolduğumuz bir anı gösteriyordu fakat nasıl olduğunu değil. Dişlerimle kulağını ısıırıyordum, yalnızca ağzım ve çenem gözüktüyordu fakat belli ki doruğa ulaşmak üzere nefesim kesilmişti. Bir başka fotoğraf, altında yayılmış bedenimin üst kısmı. Omuzlarına geçmiş tırnaklarım ve karnıma kadar çektiğim bacaklarım.

Birkaçı apaçık edepsizdi. Uzvunu kavramış elim. Depodavken, arkamda içime girerken çekilmiş bulanık bir tanesi.

Fakat beni afallatıp hareketsiz bırakan fotoğraf, benim dairemdeki gece yandan çekilmiş olandı. Max'in makineyi kurduğunun bile farkında değildim fakat değişik açıdan çekilmişti, makine komodinin üzerinde duruyordu. Fotoğrafta Max üzerimdeydi, kendini içime iterken kalçası kıvrılmıştı. Bacaklarımdan biri kalçasına sarılmıştı. Üzerimde kollarından destek almış, bana doğru eğilmiş, öpüşüyorduk. Gözlerimiz kapalıydı ve yüzlerimizde herhangi bir gerginlik ifadesi yoktu.

Sevişen bizdik, kusursuz tek bir kareye yakalanmıştık.

Onun yanında, göğüslerimin üzerinde aralanmış dudaklarıyla ve çıplak bir hayranlıkla bana bakıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Buraya kimsenin girmemesi gerekiyor."

Sesiyle birlikte elimi göğsüme koyarak sıçradım. Gözlerimi kapatarak sordum: "Benim bile mi?"

"Özellikle de senin."

Ona bakmak için arkamı döndüm fakat bu bir hataydı. Daha büyük bir nefes almış, yakından nasıl gözükeceğine kendimi bir şekilde hazırlamış olmalıydım: temiz, tertipli, inanılmayacak kadar muhteşem.

Fakat yıpranmış. Gülümsemeyen gözlerini koyu çizgiler çevrelemişti. Dudakları sıkı ve solgundu.

"Dışarıda durmakta çok zorlandım," dedim. "Salon, koltuk..."

Sert bir ifadeyle bana baktı. "San Francisco'dan eve döndüğümde benim için de öyle oldu. Yeni mobilyalar almak istedim."

Sonrasında derin bir sessizliğe gömüldük ve nihayet gözlerini kaçırdı. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Telefonunda başka kadınların fotoğrafları olduğunu hatırlamak zorundaydım, benimkilerden daha yeni olanlar. Fakat Max burada, bu odada, benden daha fazla incinmiş gibi duruyordu.

“Şu anda neler olduğunu anlamıyorum,” dedim.

“Reziliğimin açıkça yüzüme vurulmasına ihtiyacım yok,” dedi duvardaki fotoğrafları göstererek. “İnan bana Sara, buraya çağırılmadan sensiz geldiğim için kendimi yeterince acınası hissediyorum.” Kalçasında dudaklarımın olduğu bir fotoğrafa baktı. “Kendimle bir anlaşma yaptım. Onlar iki hafta daha orada tutacak ve sonra kaldıracaktım.”

“Max...”

“Bana beni *sevdiğini* söylemiştin.” Sakin dış görünüşü hafifçe kayboldu; onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunu söylerken geçmiş zaman kullanmıştı. Fakat hiçbir şey ona olan hislerimden daha fazla şimdiye ait değildi, özellikle de bu odada, o gece dönüştüğümüz şeyin kanıtları arasında. “Telefonunda diğer kadınla...”

“Fakat beni, seni sevdiğim kadar sevdiysen,” dedi lafımı kesecek, “*Post*’ta gördüklerini açıklamam için bana bir şans verirdin.”

“Bir açıklama gerektiği vakit, genellikle her şey için çok geçtir.”

“Onu anladık. Fakat neden yanlış bir şey yapmış olabileceğimi düşünüyorsun? Sana hiç yalan söyledim mi ya da senden *herhangi bir şey* sakladım mı? Ben sana *güvendim*. Daha önce hiç incitilmediğimi, güvenmenin benim için kolay olduğunu varsayıyorsun. Kendi kalbini korumakla o kadar meşgulsün ki belki de pislik insanların olmamı beklediği kişi olmadığımı anlamıyorsun.”

Bu söylediğine verilecek bir karşılık yoktu. Haklıydı. Bana Cecily’den ve sonrasındaki aşk hayatından bahsettiğinde onun için kolay olmuş olacağını ve aşkın acı tarafını hiç tatmamış olduğunu varsaymışım.

“Açıklamama izin verebilirdin,” dedi.

“Buradayım. Şimdi açıkla.”

Kaşlarını daha da çattı fakat gözlerini kapatarak kafasını salladı. “Çantamı her kim çaldıysa fotoğrafları kendisininmiş gibi satmış. Celebritini’deki iyi insanlar çantamda senin yüz doksan

sekiz fotoğrafını bulmuşlar. Hafıza kartımdakiler, telefonumdakiler ve flaş bellektekiler. Dizüstü bilgisayarımın şifresini çözetilmiş olsalar birkaç yüz fotoğraf daha bulacaklardı. Ama yine de kaçanının fotoğrafını ve daha önce hiç tanışmadığım bir kadının fotoğrafını yayınlamayı seçmişler.”

Kaşlarımın şaşkınlıkla çatıldığını hissettim; göğüs kafesimin altında kalbim deli gibi çarpıyordu. “Yani onu oraya kendilerinin koyduğunu söylüyorsun? Senin değil miydi?”

“Benim telefonumdaydı,” dedi yeniden bana bakarak. “Fakat o kadının kim olduğunu bilmiyorum. O sabah, çantam çalınmadan önce Will’in bana yolladığı bir mesajla gelmiş. Birkaç sene önce bir iki kez görüştüğü bir kadınmış.”

Kafamı iki yana salladım, anlayamamıştım. “Neden sana böyle bir şey yollasın?”

“Seninle paylaştığımız sanatı, benim için ne kadar yeni olduğunu ona anlattım. O da tabii ki bunu kendisinin daha önce yaptığına dair bir şaka yapmış. Sevgililerinin fotoğraflarını çekmişti, güzel olanlarının. Hepsi bir oyun, eski moda, yapmıştım, etmişim gibi. Dalga geçiyordu. Samimi olduğumu ve seni sevdiğimi biliyor.” Geriye doğru gitti ve duvara yaslandı. “Fakat ben seyahate çıkmadan önceki gün buna dair şakalaşıyorduk. Telefonumu Sara pornosuyla doldurup doldurmadığımı sordu. Yalnızca o fotoğrafı yollamış çünkü pisliğin teki ve o sırada gülüyormuş. Zamanlaması gerçekten çok kötü oldu.”

“Habere göre pek çok kadının fotoğrafı varmış.”

“Yalan.”

“Bana bunu neden anlatmadın? Neden sesli mesaj bırakmadın ya da işin doğrusunu yazmadın?”

“Birincisi, yetişkin olduğumuz için yüz yüze konuşacağımızı düşündüm. Birlikte yaptığımız her şey ciddi bir güven gerektiriyordu. Sara, Fakat aynı zamanda...” lanet okuyarak elini saçına götürdü. “fotoğraflarını çekmeme izin verdiğini Will’e söylemiş olduğum

ortaya çıkacaktı. Sırrımıza ihanet ettiğim anlaşılacaktı. Muhtemelen ona güvenmiş olan bir kadının özel bir fotoğrafını bana gönderdiği ortaya çıkacaktı. Avukatlarım tedbir kararı için uğraşıyorlar fakat açıkçası, bu durum ikimizi de serseri gibi gösterdi.”

“Kadını gazetenin gösterdiği gibi görmek kadar değil.”

“İstedikleri hikâyenin tam da bu olduğunu görmüyor musun? Benim ve bir dolu kadının hikâyesi? Senin ve benim yüzlerce fotoğrafımızı buldular ve yalnızca birini yayınladılar? Başka bir kadının da tek bir fotoğrafı var ve işte bu dedikodu anlatılarına uyuyor. Başka biriyle birlikte olmadığımı söylemişim, bu neden yeterli olmadı?”

“Çünkü ben söylediği şeyin tersini yapan erkeklere alışkınım.”

“Fakat benim bundan daha iyisi olduğumu düşünmüştün,” dedi gözleri gözlerimi arayarak. “Yoksa neden beni sevdiğini itiraf edeceksin ki? Neden bana öyle bir gece yaşattın?”

“Sanırım fotoğraflar ortaya çıktığında... O gecenin senin için o kadar önemli olmadığını düşündüm.”

“Bu tamamen saçmalık. Sen de oradaydın. Şimdi de fotoğraflara bakıyorsun. Benim için ne kadar önemli olduğunu gayet iyi biliyorsun.”

Ona doğru uzandım fakat o umursamadı. Gerçekten kızgın görünüyordu; kendime, ona ve her şeye karşı hayal kırıklığım bir anda *patladı*. Diğer kadının fotoğrafını gördüğüm anda göğsüme saplanan hançeri hâlâ hatırlıyordum.

“*Ya ne düşünseydim?* Benimle oyun oynadığın gayet akla yakındı. Aramızdaki her şey senin için hep kolay gibi gözüküyordu.”

“*Kolaydı. Sana âşık olmak son derece kolaydı.* Böyle olması gerekmiyor mu zaten? Son zamanlarda kalp kırıklığı yaşamadım diye âşık olamaz mıyım? Lanet olsun Sara. İki haftadır enkaz gibiyim. Resmen paramparça oldum.”

Elimi karnıma bastırdım, kendimi fiziksel olarak bir arada tutmam gerektiğini hissediyordum. “Ben de.”

İç çekti, kafasını indirip ayakkabılarına baktı ve başka bir şey söylemedi. Kalbim göğsümde feci biçimde burulmuştu.

“Seninle birlikte olmak istiyorum,” dedim.

Kafasını bir kez salladı fakat yüzüme bakmadı, tek kelime bile etmedi.

Ona doğru yaklaştım, yanağından öpmek için yükseldim ve bana doğru eğilmediği için yalnızca çenesine kadar gelebildim.

“Max, seni özledim,” dedim. “Peşin hükümlü davrandığımı biliyorum. Ben yalnızca... düşündüm ki...” Durdum, hâlâ hareketsiz kalmasına sinir oldum.

Arkama bakmadan kıyafet odasından çıktım, yatak odasından geçip partiye geri döndüm.

Bennett ve Will ile ettiği sohbetten onu çekip aldıktan sonra, “Eve gitmek istiyorum,” dedim Chloe’ye ihtiyatlı bir şekilde – yarı ihtiyatlı.

İki adam, ne yaptıklarını gizlemeye gerek duymadan apaçık bizi seyrettiler. Hepimiz salonun, kulüptekinin bire bir aynısı olan girintili kısmında durduk. Anılarım göğsüme keskin sancılar gönderdi. Bu elbiseden kurtulmak, yüzümü yıkamak ve bir küvet dolusu kurabiye hamurunun içine kıvrılmak istiyordum.

“Bize yirmi dakika verir misin?” diye sordu, gözlerimi yakalamaya çalışıyordu. “Yoksa tam şu saniye mi gitmek istiyorsun?”

Salona göz gezdirerek iç çektim. Max henüz yatak odasından çıkmamıştı ve o çıktığında gitmiş olmak istiyordum. Şu an dikildiğim yerde olmayı kesinlikle istemiyordum, Johnny’nin kulübünde bana karşı ne kadar sevecen olduğunu tam olarak hatırlıyordum, hem de her saniyesini. İncinmiş, şaşırmışım ve hepsinden önemlisi ona deli gibi âşıktım. Fotoğraflarımızdaki güzelliği sergileyiş şekli, kafamın içinde capcanlı belirliyordu.

"Az önce Max'le dünyanın en garip konuşmasını yaptık. Kendimi pislik gibi hissediyorum ve inat ediyor, etmeye de her türlü hakkı var çünkü ben bir ahmağım ve yalnızca buradan gitmek istiyorum. Dışarıda bir taksi bulurum."

Will elini kolumun üzerine koydu. "Hemen gitme."

Ona karşı kaşlarını çatmadan duramadım. "Sen bir çeşit domuzsun Will. Bunu yaptığına inanmıyorum. Benim bir fotoğrafımı sana yollamış olsaydı Max'i öldürürdüm."

Mahcup bir şekilde başını salladı. "Biliyorum."

Dikkatim başka yöne çekilmişti ve Will'in üzerinden koridora ve oradan da Max'in odasına baktım. Ben görmeden dışarı çıkmıştı, duvara yaslandı, viskisini yudumladı. Doğrudan bana bakıyordu. Tanıştığımız ilk gece, onun için dans ettiğim sırada beni izlerken takındığı aynı yoğun ifadeydi.

"Üzgünüm," dedim ağzımı oynatarak ve gözlerim yaşla dolarak. "Her şeyi batırdım."

Will bir şey söylüyordu fakat ne dediği hakkında bir fikrim yoktu. Max'in dudaklarını yalayışına kendimi kaptırmıştım. Sonra gözleri o tanıdık gülümsemeye dönüştü ve ağzını oynatarak, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Will bana bir soru sormuştu. *Ne demişti?*

Başımı salladım ve geveledim: "Evet..."

Fakat o kafasını iki yana sallayarak güldü. "Evet ya da hayır sorusu değildi, sevgili Sara."

"Ben..." Odaklanmaya çalıştım. Fakat onun arkasında Max içkisini masanın üzerine bırakmış ve dosdoğru bana geliyordu. Elbisemi çekiştirerek dik durmaya ve duygularımı açığa vurmamaya çalıştım. "Soruyu tekrarlar mısın?"

"Max buraya doğru geliyor, değil mi?" diye sordu Will, beni gözle görülür bir keyifle izleyerek.

Bir kez daha başımı salladım. "Hımm."

Duvara ne kadar yakın durduğumu, Max'in sıcak dudakları dudaklarımın üzerinde kaymaya başlayıp beni duvara yaslayana ve defalarca adımları fısıldayana kadar fark etmemiştim. Bir şey söylemek istedim, kendi partisinin ortasında beni bu şekilde öptüğü için ona sataşmak istedim fakat kendi rahatlayışımın yoğunluğu beni o kadar sarmıştı ki yalnızca gözlerimi kapadım, ağzımı açtım ve dilinin ağzımdan içeri girmesine izin verdim.

Dişlerini çenemden aşağıya doğru götürdü, boynumu emdi. Arkasına doğru baktığımda, bir salon dolusu insanın konuşmayı bıraktığını ve gözleri açılmış vaziyette bizi izliyor olduğunu gördüm. Birkaçı birbirlerine eğilmiş, gördükleri şeyi tartışmaya başlamışlardı bile.

"Max," diye fısıldadım, saçından tutup yeniden kafamın olduğu yere doğru onu çekerek. Gülümsemeden duramıyordum, yüzümün çatlayıp ikiye ayrılacağını hissettim. Dudaklarıma baktı, sanki benden dolayı sarhoş olmuş gibi gözleri kapanıyordu. "İzleyicilerimiz var."

"Senin tarzın değil mi?" Eğildi ve bir kez daha beni öptü.

"Biraz gizliliği seviyorum."

"Çok kötü. Bunun, birlikteliğimizi ilan ettiğimiz parti olacağını sanıyordum."

Kendimi geri çektim, ayılmaya başlayan gözlerini inceledim. "Gerçekten üzgünüm."

"Sanırım benim de seninle birlikte olmak istediğimi gayet ortada. Sadece... içeride kafamı toplamak için biraz zamana ihtiyacım vardı," dedi sessizce.

Başımı salladım. "Tamamen anlaşılır bir şey."

Max sırtıttı ve beni burnumdan öptü. "En azından bunu aradan çıkarmış olduk. Fakat adil bir yargılanma hakkı kazandım. Artık güvensiz Sara yok."

"Söz veriyorum."

Kendini toparlayarak kolumu koluna geçirdi ve hareketsiz kalan partiye döndü. Yakında olan herkese duyurdu: “Böldüğüm için herkesten özür dilerim. Kız arkadaşımı birkaç haftadır görmüyordum.”

İnsanlar başlarını salladılar ve sanki şimdiye kadar gördükleri en cezbedici şeymişiz gibi bize gülümsediler. Aşına olduğum bir ilgiydi, yıllarca gördüğüm türden. Fakat bu kez *gerçektir*. Max’le bulduğum şey anketlerle ve kamuoyunun algısıyla ilgili değildi. Hayatımda ilk defa kapalı kapılar ardında olanlar, dışarıdan bakınların gördüklerinden on kat daha iyiydi.

Ve o benimdi.

Max son misafirlerini geçirip iyi geceler dilerken fotoğraflara tekrar bakmak için bir kez daha onun yatak odasına girdim. Duygularımızı o kadar iyi gösteriyorlardı ki kendimi neredeyse çıplak hissettim.

Arkamdan geldiğini duydum ve sessizce kapıyı kapattım.

“Buna nasıl dayanabiliyorsun?”

“Neye?” Arkama geçti ve ensemden öpmek için eğildi.

“Bu fotoğrafları her gün görmeye.” Duvarını işaret ettim. “Biz ayrıyken bunlar benim duvarımda olsalardı; canım çok fazla yanar, kafayı yer ve tahlil gevreğiyle beslenip kendime acırdım.”

Güldü ve beni kendine doğru çevirdi. “Senden vazgeçmeye henüz hazır değildim. Perişan haldeydim fakat bittiğini kabullenmiş olsaydım daha kötü hissederdim.”

İşte bana gösterdiği şey buydu, bardağın yalnızca yarıya kadar dolu olduğu değil, aynı zamanda taşıdığı.

“Bu seni bazen bitap düşürebilir,” dedim, “ikimiz için de iyimser olmak.”

“Ah, fakat eninde sonunda seni aydınlık tarafa geçireceğim.” Arkama doğru uzandı, elbisemin fermuarını açtı ve omuzlarımdan

aşağı bıraktı. Elbise ayaklarımın dibine düştü ve içinden çıktım. gözlerindeki zevki tenimde hissediyordum.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda o kadar ciddi görünüyordu ki midem kıpırdandı. "Sorun nedir?"

"Kalbimi kırabilirdin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Güçlkle yutkunarak başımı salladım. "Biliyorum."

"Sana 'seni seviyorum' dediğim zaman, seninle birlikte olmanın kariyerime yapacağı etkiyi sevdiğimi ya da benimle çok sık sevişmek istediğini sevdiğimi söylemiyorum. Seni sevdiğimi söylüyorum. Seni güldürmeyi, verdiğin tepkileri görmeyi, hakkında küçük şeyleri öğrenmeyi seviyorum. Seninle birlikteyken olduğum kişiyi seviyorum ve beni incitmeyeceğine güveniyorum."

Belki çok uzun ve geniş omuzlu olduğundan, belki sürekli gülümsediğinden ve karşı çıkılması imkânsız olduğundan; Max oldukça hayranlık uyandırıcı görünüyordu, sanki hiçbir şey onu alt edemezmiş gibi. Fakat o da yalnızca bir insandı.

"Anlıyorum," diye fısıldadım. Her şeyi berbat eden tarafta olmak ve kendisine bir şans daha verilen kişi olmak çok değişikti.

Beni öptü ve geri çekildi, ceketini çıkardı ve kösedeki palto askısına astı. Odanın diğer köşesindeki bir rafta Max'in fotoğraf makinesini fark ettim ve makineyi almak için oraya gittim. Makineye baktım, açma düğmesini buldum, yukarı kaldırdım ve objektifi ayarladım.

Beni izleyen ve papyonunu çekiştiren Max'i kadrāja aldım.

"Ben de seni seviyorum," dedim, yüzünü yakından çekmek için görüntüyü yakınlaştırdım. Aç gözlerle bana bakarken birbiri ardına hızlıca, birkaç kez deklanşöre bastım. "Soyun."

Papyonunu yakasından çekip çıkardı ve yere attı, gözleri gittikçe kararıyordu ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Klik.

Gömleğinin önünü açarken, “Uyarı,” diye mırıldandım makinenin ardından. “Muhtemelen bu gece göğsünün her köşesini yalamam gerekecek.”

Yüzüne bir gülümseme yerleşti. *Klik*. “Benim için hava hoş. Fakat biraz aşağıları da yalaman için ısrar edebilirim.”

Kemerinin üzerindeki ellerini, yerde inen pantolonunu, benimkilerin dibinde duran ayakları çektim.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu makineyi elimden almak için uzanarak.

“Yatak odam için fotoğraf çekiyorum.”

Güldü ve başını iki yana salladı. “Yatağa çık tatlım. Görünen o ki bu işlerin nasıl yürüdüğünü sana hatırlatmak gerek.”

Geri geri yatağa çıktım, altımdaki yatağa gömülürken çarşaf-ların serinliğini tenimde hissettim. Uzandı, bacağımın konumunu ayarladı ve beni inceledi.

Klik.

“Bana bak,” dedi sessizce.

Manhattan semalarından gelen ışık vücudumu yalayarak kaburgalarımın üzerinde tenimi bir çizgi şeklinde aydınlattı. Parmağı kasıklarımın arasına doğru hareket ederken makinenin kısmen örttüğü yüzüne baktım.

Klik.

Gözlerimi kapatıp gülümseyerek nefes verdim.

Yeni hayat. Yeni aşk. Yeni Sara.

Teşekkür

Eşlerimiz Sarışın ve Dr. Bay Pabuç'un desteği olmadan bu kitabın tek bir kelimesi yazılamazdı. İkimizin de bu gezegendeki en iyi iki adamı bulmuş olmamız tesadüfü karşısında sürekli şaşkınlık geçiriyoruz. Bu çılgın işi desteklemek adına yaptığımız her şey için teşekkür ederiz.

Temsilcimiz Holly Root büyük ihtimalle sihirden, minik keklerden, yıldız tozundan ve tek boynuzlu atın gözyaşından yapılmış. Tabii ki bundan emin değiliz fakat öyle görünüyor ki böylesine inanılmaz birinin bu basit gezegenden gelmiş olması imkânsız.

Eğlenceli editörümüz ve sayfa kenarlarında görmeyi en çok sevdiğimiz isim olan Adam Wilson'a teşekkür ederiz. En gözde "Adamizm" listemiz o kadar uzuyordu ki yeni bir sayfaya başlamak zorunda kaldık. Gülünçlüklerimize tahammül ettiğin ve ilk seferde doğruyu yapma isteğini bizde yarattığın için teşekkürler.

Simon & Schuster Galeri'deki reklamcılarımız Mary McCue ve Kristin Dwyer'a teşekkürler. Heyecanınız ve desteğiniz bizi zaten son derece neşelendirdi ve aslında yalnızca masanızın karşısına geçip size imrenerek bakmak istiyoruz. Galerideki herkese: Jennifer Bergstrom, Ellen Chan, Natalie Ebel, Julia Fincher, Liz Psaltis. *Harika Piç* ve *Harika Yabancı'yı* düzeltmek, tanıtmak ve desteklemek adına yaptığınız her şey için teşekkür ederiz. Simon & Schuster çalışmak için harika bir yer olmalı çünkü hepiniz birer mücevhersiniz.

Yazışma arkadaşlarımıza ve okuyucularımıza: Erin, Martha, Kellie, Anne, Myra, Amy, Tonya ve Moi: Şükürler olsun ilk seferde beğendiniz çünkü bir haftada yeniden yazabileceğimizi sanmıyordunuz. HA! HA! ::gelsin içecekler:: Yanlış bulduğunuzu söylediğiniz şeyleri düzeltene kadar kitaplarımızı sevmiyoruz.

Alison ve Anya, NYC yardımlarınız için çok teşekkürler, aldığımız bilgiyle neler yaptığımızı bilmek sizi ürkütecek olsa da. (Kimi kandırıyoruz – zaten farkındasınız.) Helen, İngiliz İngilizcesi konusunda yardım etmek adına bize ayırdığınız vakit için teşekkürler. Ve Ian: Lo ile her bir küfür kelimesini senin aksanında hayal edebileceği kadar fazla sarhoş olduğunuz için yaşasın! Spangly, sanat dünyası konusundaki yardımına değer biçilemez çünkü bize kalmış olsaydı yalnızca Mona Lisa'ya, geniş ağızlı bardak ve oje-den yapılmış hayali heykellere gönderme yapardık. Lauren Suero, tanıtım kısmındaki çalışmaların için sonsuz teşekkürler. Sen bir bilgi hazinesisin (ve müthiş ayakkabılar).

Okuyucularımıza ifade edebileceğimizden daha fazla sevgiler, hem eskilere hem de yenilere. Bizi neşelendirdiğiniz ve desteğinizi sürdürdüğünüz için teşekkürler. Siz olmadan bunların hiçbirini yapamazdık. Çamaşırlarınıza el değmemesini tercih ediyorsanız en azından bir kütüphanede kirletilmenizi ümit ederiz.

Ve son olarak: Christina, sen benim çılgınlığım karşısında sakinliksin. Lo, sen benim sakinliğim karşısında çılgınlıksın. Bunu birlikte yapmak ise en büyük eğlence. Haydi pasta yiyelim.

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

CHRISTINA
LAUREN

PEGASUS

Yazışma arkadaşlarımıza ve okuyucularımıza: Erin, Martha, Kellie, Anne, Myra, Amy, Tonya ve Moi: Şükürler olsun ilk seferde beğendiniz çünkü bir haftada yeniden yazabileceğimizi sanmıyoruz. HA! HA! ::gelsin içecekler:: Yanlış bulduğunuzu söylediğiniz şeyleri düzeltene kadar kitaplarımızı sevmiyoruz.

Alison ve Anya, NYC yardımlarınız için çok teşekkürler, aldığımız bilgiyle neler yaptığımızı bilmek sizi ürkütecek olsa da. (Kimi kandırıyoruz – zaten farkındasınız.) Helen, İngiliz İngilizcesi konusunda yardım etmek adına bize ayırdığın vakit için teşekkürler. Ve Ian: Lo ile her bir küfür kelimesini senin aksanında hayal edebileceği kadar fazla sarhoş olduğunuz için yaşasın! Spangly, sanat dünyası konusundaki yardımına değer biçilemez çünkü bize kalmış olsaydı yalnızca Mona Lisa'ya, geniş ağızlı bardak ve oje-den yapılmış hayali heykellere gönderme yapardık. Lauren Suero, tanıtım kısmındaki çalışmaların için sonsuz teşekkürler. Sen bir bilgi hazinesisin (ve müthiş ayakkabılar).

Okuyucularımıza ifade edebileceğimizden daha fazla sevgiler, hem eskilere hem de yenilere. Bizi neşelendirdiğiniz ve desteğinizi sürdürdüğünüz için teşekkürler. Siz olmadan bunların hiçbirini yapamazdık. Çamaşırlarınıza el değmemesini tercih ediyorsanız en azından bir kütüphanede kirletilmenizi ümit ederiz.

Ve son olarak: Christina, sen benim çılgınlığım karşısında sakinliksin. Lo, sen benim sakinliğim karşısında çılgınlıksın. Bunu birlikte yapmak ise en büyük eğlence. Haydi pasta yiyelim.

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

CHRISTINA
LAUREN

Harika
ÇAPKIN

PEGASUS